

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 36

Izlazi subotom

Zagreb, 6. prosinca 2008.

Sadržaj

Pozor	2
Urednikovo slovo	3
Serboslavići	4
Hrvatska knjižara	6
Neka se čuje	7
Zdravodrugovi	24
Vijesti	26
Zgodopis	29
Protiv korupcije	34
Bosnom i Ukrajinom	38
Osvrti	44
Za Domovinu	50
Živjeti NDH	51
Bog nas je stvorio	53
Roman	59
Ustaški hitrozov	60
Kolači	61
Čitatelji	62

Glasnik je
besplatan

Prijaviti se možete
na hitrozov

[hrvatska.uljudba
@gmail.com](mailto:hrvatska.uljudba@gmail.com)

Naklada:
27.000 primjeraka

DOLJE VLADA!

DR. ANTE STARČEVIĆ NA OBAVJESNOM
RAZGOVORU KOD TOMISLAVA KARAMARKA

**Prof. Dubravko Heinrich:
VISOKI GOST NA
ŠEŠELJSKIM OTOCIMA**

**HRVATI OČIMA
SRPSKOG PJESNIKA**

**PORUKA I POZIV HRVATSKOM
NARODU U ISELJENIŠTVU
I DOMOVINI HRVATSKOJ!**

**FAŠIZAM JE - OHOLOST BUDALA
CENZURA NA INTERNETU**

U idućem broju:

Diana Majhen

VLADINA AKCIJA "ZAUSTAVIMO INTERNET"

HRVATI OČIMA SRPSKOG PJESNIKA

Priradio *Jure Prpić*, Zagreb

U današnje vrijeme kada se tolike hajke u srpskim mediju podižu na Hrvate jedan je veoma značajan srpski pjesnik napisao sljedeću pjesmicu o Hrvatima. Ne želim naglašavati koji je to srpski pjesnik, ali dovoljno je da na zaglavlju navedene pjesme pročitate njegovo puno ime i prezime i njegov značaj pisanja pjesmica za djecu ne samo za područje Srbije, nego i za ostale dijelove ovog područja.

Jovan Jovanović Zmaj

Hrvat

Hrvat se ne bori da što otme kome,
Čuva sveti oganj na ognjištu svome.
I dok tako čini i najteži dani
i Bog i pravda na njegovoj su strani.

A kuda će Srbin - zar da se dade
putu, na kom nema zakona i pravde?

DR. ANTE STARČEVIĆ NA OBAVJESNOM RAZGOVORU KOD TOMISLAVA KARAMARKA

„Brat je mio, koje vjere bio, samo da je – Srbin.“

Razvlači harmonika, podvikuje Ceca, udaraju dragačevski trubači. Sve u šesnaest. Nikad naši istočni susjedi nisu bili izbirljivi u odabiru sunarodnjaka. Pridodavali su, nikad iz njih nisu izrastali. Bili to Vlasi, Cincari, Romi. I Hrvati, barem do Virovitice i Karlobaga. Dovoljno je priznati se Srbinom i odabrati Svetog Savu za zaštitnika. Ponekad ni to. Vasijski narod. Zbog načela i počela: Gdje je jedan Srbin, tu je i Srbija. Ništa što imalo miriše na srpstvo, ne smije izmaći. Tako, uz hrvatsko policijsko kumstvo, čak i Starčevići „slavoserbi“ postadoše izvorni Srbi. Od „pamtiveka“.

Privedoše stoga prije nekoliko dana Mladena Schwartza, kad već ne uspiješe pronaći Dr. Antu Starčevića. Istina, tražiše ga, ali ne bijaše doma. Vidješe njegovu sliku na nekakvoj knjizi u nekakvom izlogu, zvoniše mu, ali se on nije odazivao.

Šteta! Ali, pronađoše Mladena Schwartza.

„Slušajte Schwartz. Vrijeđali ste naše građane srpske nacionalnosti. Slavoserbe. Uvrijedili ste srpsku stranku Milorada Pupovca, a ona je u Vladi? Vaše pozivanje na 'tezu' dr. Ante Starčevića o 'pasmini' 'slavoserba' kažnjivo je djelo.“

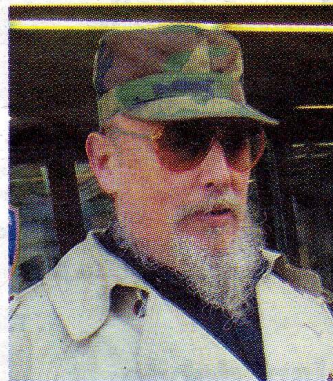
Tako se otprilike razgovaralo s Mladenom Schwarzom tijekom dvosatnog obavjesnog razgovora u II. policijskoj postaji Policijske uprave Zagrebačke, a na temu njegova predavanja u Makarskoj, koje smo i mi prenijeli u prošlom broju Glasnika. Uzalud je on pritom citirao samoga sebe:

„Slavoserbi su niža, sužanjska pasmina ljudi, donekle nešto kao barbari za Grke ili goji za Židove. Slavoserbi – tek mjestimice Stari ih izjednačuje s etničkim Srbima, jer se mogu pojaviti u svakom narodu – rođeni su robovi, dvostruki robovi (sclavi i servi), dakle robovi i tjelesni i duševni, ... podljudi, smeće naroda, niži od životinja, čovječuljci bez ideja i načela, bez plemenitih kreposti, glupani, konformisti, oportunisti, plaćenici, nagodbenjaci, 'svačijakovići', kako veli Stari: svima se prodaju, nisu svoji pa su svačiji... Slavoserbi su protiv svega što je 'dobro, slavno, veličanstveno'. ... Slavoserbi su se zakleli zbrisati hrvatski narod s lica Zemlje, tvrdeći da Hrvati nemaju preduvjeta za slobodu i samostalnost. Zapravo su Slavoserbi izrodi, izdajice, koji rade za neprijatelja.“

Nu, što to vrijedi govoriti onima koji se i dalje kunu da „oni nisu napisali Gorski vijenac“. Pa i kako bi!

POLICIJA POTRAŽILA ULTRADESNIČARA

Mladen Schwartz na obavijesnom razgovoru

Internet nedodirljiv – Mladen Schwartz

ZAGREB – Mladen Schwartz, gotovo zaboravljeni lider neofašističke Nove hrvatske desnice, jučer je završio na dvosatnom obavijesnom razgovoru u II. policijskoj postaji. Schwartz je pozvan zbog spornog javnog predavanja u Makarskoj najvjerojatnije, kako tvrdi, zbog umanjivanja ukupnog broja židovskih žrtava u logorima smrti sa 6 milijuna na 200 do 300 tisuća i pozivanja na »tezu« »slavoserbi« kao »pasmina« Ante Starčevića. Zanimljivo je da je policija tek jučer reagirala,

mada je predavanje na temu usporedbe Starčevića i Franje Tuđmana održano prije dva mjeseca. Schwartz je u razgovoru za naš list potvrdio da je njegov posjet plavcima, kojima je predao svezak govora na deset stranica, u vezi s policijskim akcijama u slučaju Facebook.

– Smiješno je da državi smetaju kukasti križevi nakon toliko godina od smrti Hitlera i nesretnog nacional-socijalizma. No, mediji su stali u obranu neokomunističke mladeži, a da je u obratnom scenariju Zoranu Milanoviću HDZ-ova mladež montirala svastiku, drukčije bi se pisalo – uvjeren je Schwartz priznajući ipak blagodatni »nedodirljivosti« interneta kada su u pitanju simboli nacizma i ustaštva. **V. VESIĆ**

T. Drogan

DOLJE VLADA!

Marijan Krmpotić, prof., Zagreb

Dne 15. studenoga 2008. uz zlu-radi osmih voditelja, HTV je u Dnevniku u 19,30 prikazala od glave do pete u crno odjevena mladića koji, čini mi se izpred zagrebačkog glavnog kolodvora, izvikuje "političke parole". Iza njega na stolicu s promičbenim tiskovinama bio je oveći plakat na kojem je pisalo ovećim slovima: DOLJE VLADA!

Ni u Dnevniku HTV-a 15.11.2008., ni u jednim novinama nitko se ni jednom riječi bud pokude, bud pohvale nije osvrnul na taj prevratnički poziv mladića u crnom. Međutim, ja bih htio znati tko je taj mladić u crnom? Kako se zove? Tko su mu roditelji? Tko ga je tamo postavil da poziva građane da svrgnu Vladu koja je na demokratskim izborima većinom glasova zakonski izabrana? U ime koga? Je li on pripadnik Crvenih Brigada? Ili Crne Ruke: "Ujedinjenje ili smrt"? Zar ujedinjenje s Beogradom? Ili

smrt? Zar do iztrage naše ili vaše? Ili je on možda član Foruma Milanovićeve SDP-ove omladine koja je za izbore pod šatorom na Iblerovu trgu pijana pojala "Druže Tito mi ti se kunemo"? Ili je jedan od onih što su na Trgu žrtava fašizma 15.11.2008. pjevali internacionalu pod peder-skom zastavom? Nisu li ono s njima u društvu bili Slovenka iz soroševske civilne udruge Dokumenta Vesna Teršelička koja je trgala nadgrobnu ploču Jure Francetića i odvjjetnik serboslavi-

ća gospodin Zoran Pusić od roda Grge Angjelinovića koji je naredil pokolj Hrvatskih Domborana na Jelačićevu trgu 1918. jerbo su vikali dolje srbijanski kralj Petar! Ili se pak to sve meni samo pričinilo?

Ne želim da se tog mladića u crnom zbog toga kazni. Ili, oslobodi Bože, uhiti, jerbo konačno,

zar ne živimo u slobodnoj i demokratskoj državi u kojoj od Titovih dana više nema političkih zatvorenika. Nu, baš zbog te slobode i demokratskog nam poredka koje moramo čuvati kano oči u glavi, mi svi koji smo glasovali za ovu Vladu imamo pravo znati tko su ti ljudi koji pozivaju nas Hrvate da svoju Vladu zbacimo premda smo je po demokratskim zakonima izabrali. Tko će onda doći mjesto nje? Pazite, to više nisu naivne sindikalne parole za uveseljavanje masa "hoćemo veće plaće", jerbo tko je takva bu-

dala da ne želi veću plaću? Suprostivo tome "Dolje Vlada" je agitpropovska politička parola subverzivnog značaja uperena protiv ustavnog poretka i slobodne i demokratske vlasti u nas. Moramo znati tko su ti ljudi koji ruju protiv hrvatske demokracije? Valjalo bi i u nas uvesti "ljuštenje luka" kako je u svojoj autobiografiji učinil njemački književnik Günter Grass.

Možda se meni zaista samo pričiniilo da je gospodin Zoran Pusić bil s demonstrantima koji su pjevali Internacionalu u Dnevniku HTV 15.11.2008., ali sudjelovanje gospodina Zorana Pusića zajedno u društvu sa starim znan-cem Savom Štrbcem iz četničke agencije Veritasa u Beogradu 19. studenoga 2008. u emisiji CPT (SRT) "A možda NE; GENOCID" "Hrvatska tužba – Srpski odgovor!" voditeljce Olivera Kovačević – nije bil privid! Zasigurno, nije! Nu, izim što smo tu večer u Beogradu doznali zašto se gospodin Zoran Pusić dobro razumije sa četnikom Savom Štrbcem koji ima odličnu dokumentaciju protiv Hrvatske (on to veli), doznali smo također od tamo nazočnih četnika u Beogradu, doduše prvi put, da je Franjo Tuđman iz Hrvatske otjerao u izbjegličtvo 450.000-500.000 (!) prečanskih Srba, ter da su svi Srbi pobjegli iz Zagreba već u početku "građanskog rata", jerbo to nije bila agresija na njih, nego samo na Hrvatsku. Zbog tog genocida koji se prelio u Srbiju, odnosno zbog toga udruženog zločinačkog podhvata u iztjerivanju Srba iz Hrvatske i Franjo Tuđman završil bi u Haagu – da nije umro.

Novinar Damir Butković koji je i inače pod gasom poznat po do-

mišljatostima iz svoje kućne radnosti, tvrdi u svojem matičnom Jutarnjem listu 13. studenoga 2008. da je dr Tuđman moral učiniti sve što može da se odlazak Srba u ljetu 1995. sprieči. Kako da ih spriječi, kad nisu htjeli poslušati njegov poziv da ne odlaze, gospodine Butkoviću? Zar topovima? To Butkovićevo laprdanje u prazno, podsjeća me na svojedobnu izjavu predstavnika OEES u Hrvatskoj koji nas je poučilo da nije dosta što smo Srbima povratnicima izgradili nove kuće nego da moramo s njima biti i ljubazni. (sic!) Za čije babe zdravlje?

Dakako priča na Beogradskoj TV ne bila vjerodostojna da je iz Zagreba videolinkom nije začinio vođa srbske manjine u Hrvatskoj g. Milorad Pupovac svojom pričom o obsjednutosti Franje Tuđmana pitanjem Srba u Hrvatskoj. Kojom obsjednutosti? Kako gospodin Milorad Pupovac živi s nama u Zagrebu, rado bi to čuti iz njegovih usta. Jerbo, ja bih ga mogao i krivo interpretirati, a to nikako ne želim.

Međutim, nismo morali dugo čekati. Već 20. 11. 2008. imali smo

nad Srbima u Oluji – g. Pupovac počeo je izvoditi nekakvu prepričaljku, izmotavajući se zbrkano. Kada je voditelj upitalo gospodina Gordana Jandrokovića, ministra vanjskih poslova RH, slaže li se s onim što je g. Pupovac izmucal, ministar Gordan Jandroković je odrješito izjavio da se s g. Pupovcem uopće ne slaže.

Nu, vođa srbske manjine u RH g. Miloradu Pupovcu i to nije bilo dosta. U Večernjem listu 23. 11. 2008. pojavio se njegov članak: "Tim za pomirenje Hrvatske i Srbije"; (hrvatski = pomirbu). U tom njegovu "Timu" morali bi biti a) parlamentarci Sabora RH i parlamenta Srbije; b) predstavnici hrvatske katoličke i Srpske pravoslavne crkve; c) uglednici iz

prigodu čuti ga na HTV-u u emisiji "Otvoreno". Umjesto da na pitanja voditelja g. Mislava Togonala odgovori glasno i jasno "da" ili "ne", za genocid

javnog života obiju država. Možda bi se među sabornicima i uglednicima u Hrvatskoj mogli i naći neki hrvatski Herostrati, međutim, g. Pupovac se opet pravi kano da je pal s Marsa! Gospodine Pupovče, nema Hrvatske katoličke Crkve! Postoji samo Rimokatolička crkva u Hrvata, gospodine Pupovče. Svuda u svijetu pravoslavne su Crkve državne vjerske ustanove i pravoslavlje je državna religija. Pripada državi po kojoj se zove. Drugim riječima Srbska pravoslavna Crkva vlastništvo je države Srbije i religiozno je sredstvo širenja omražene ideologije svesrbstva izvan Srbije. Zato se i zove Srbska pravoslavna Crkva i zato je, čim je stekla nezavisnost, Crna Gora je osnovala svoju Crnogorsku pravoslavnu Crkvu,

a Makedonija svoju Makedonsku pravoslavnu Crkvu kako njihovi pravoslavni vjernici ne bi pripadali pod nadležnost druge države – jer u jednoj kući ne mogu biti 2 gospodara. Tako i Hrvatska mora uskoro osnovati svoju Hrvatsku pravoslavnu

crkvu i dobiti natrag sve svoje pokretno i nepokretno vlasništvo koje joj je kralj Aleksandar Karađorđević od nje otuđio i poklonio Srbskoj pravoslavnoj Crkvi.. To je jedan od bitnih uvjeta za normalizaciju odnosa između države Srbije i RH. Za to nam ne treba g. Milorad Pupovac i njegovi "Timovi"?

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam upravo izašlu iz tiska knjigu

**Saše Radovića:
TKO JE JAMIO, JAMIO!**

Cijena 30,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Jack London: MORSKI VUK,

str. 318, 1926. godina

35,00 kuna

Nedjeljko Fabrio: DRAME,

str. 208, 1976. godina

40,00 kuna

Antun Kovačić: U REGISTRATURI,

str. 373, 1919. godina

40,00 kuna

I. S. Turgenjev: OCI i DJECA,

str. 227, 1904. godina

45,00 kuna

J. Fairley & S. Welfare: SVIJET

ZAGONETNIH SILA ARTHURA C. CLARKA,

str. 244, 1986. godina,

50,00 kuna

FAŠIZAM JE - OHOLOST BUDALA

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Ni jedan totalitarni politički pokret nije plod ukupnosti znanja. Svim totalitarnim pokretima i to bez iznimke svojstveno je to što proizlaze iz tri temeljne pošasti iz: laži, mržnje i okrutnosti.

O fanatizmu pristaša totalitarnih pokreta napisano je mnoštvo studija - stručnjaci se obraćaju drugim stručnjacima - da bolje shvate fenomen oholosti neznalica u stvarnosti u kojoj sredstva za javno priopćavanje pripadaju mafijaškim udruženjima - bilo onima na vlasti i pri vlasti, bilo onima u 'ilegali'.

Teško je sažeti u jednu koherentnu cjelinu bitne značajke teorije i prakse velikih totalitarnih pokreta, kao što su komunizam i nacizam, a nešto bolje je obrađena njihova spojka - fašizam. Zajedničko komunizmu, fašizmu i nacizmu je - socijalizam kao društveni poredak u kojem gospodari volja vođe koja se prenosi i ostvaruje preko slijepih poslušnika.

U lepezi osloboditeljskih pokreta u Europi je, u dvadesetom stoljeću, postojala i lepeza posve specifičnih paravojnih pokreta od kojih su neki otvoreno tvrdili da su fašisti (kao španjolska Falanga), koji nikad nisu ni u teoriji ni u praksi tvrdili da imaju išta zajedničkog s fašizmom, kao Sinn Fein u Irskoj ili Ustaški pokret u Hrvatskoj. Da nije tako, ne bi uopće moglo doći do 'Sporazuma iz Mitrovice' (Pijade-Budak), jer nemoguće je da Moša Pijade i kao Židov i kao komunist nije znao da 'Ustaška načela' nemaju išta zajedničkog s ateističkom

teorijom i s antisemitizmom fašista i nacista. Naprotiv!

No u svim totalitarnim i militarističkim strukturama koje su na ikoji način aktivno sudjelovale u nasilnim skupnim zbivanjima tridesetih i četrdesetih godina dvadesetog stoljeća, važno je pravilo slijeposti poslušnosti vođi. No i u tom ponašanju ima niz primjera koji ukazuju na mentalnu nestabilnost pa i nestabilnost kako poslušnika tako i njihovih predvodnika.

Pustili oholost sa uzice

U Francuskoj je između 1930 i 1950 postojala paravojna struktura 'La Cagoule' koja je u početku nosila naziv "Tajna organizacija revolucionarnih aktivista nacionalista". No budući da se 'La Cagoule' nije mogla afirmirati u širem smislu i konkurirati nadnacionalnim sličnim organizacijama,

riječ 'nacionalista' je izbačena i ostala je samo definicija "Tajni komitet revolucionarnih aktivista". Iz tog preustroja proizašla je 'Francuska nacionalistička stranka - PNR', koja će, dolaskom na vlast ljevice Nacionalne fronte, otići u 'ilegalu' i povezati se, pod skraćeni nazivom 'La cagoule', talijanskom Fašističkom strankom i stati na stranu Falangista u španjolskom građanskom ratu. Njihove aktivnosti postale su uglavnom nasilni krvavi ispadi - atentati i rušenje struktura koje su bile povezane s marksističkom internacionalom.

Jedan od najpoznatijih članova 'La Cagoule' bio je i doskorašnji francuski predsjednik Republike, François Mitterrand. On je odmah nakon poraza Francuske u vatrenom sukobu s Trećim Reichom 1940 bio neko vrijeme njemački ratni zarobljenik. Kad je izišao iz zarobljeništva, otišao je dobrovoljno u službu maršala Pétaina, u Vichy, tu dospio na položaj - tajnika udruženja ratnih veterana i za to dobio i visoko odlikovanje - "la francisque". No kad je otkrio da su Saveznici daleko veća snaga koja je u povodu Hitlerova napada na Sovjetski Savez, napravila pravi obruč oko Sila Osovine, François Mitterrand je uspostavio kontakt sa - Pokretom otpora. I odsvirao kraj rata na dvije žice njemu svojstvene lijericice - dvolične ptice pjevice.

Naime, jedan dio pokreta 'La Cagoule' ušao je u savez s maršalom Pétaine-om, a drugi se je približio Pokretu otpora. Nakon rata i jedni i drugi su na svoj način bili popularni: jedni kao optuženici zbog kolaboracije, a drugi, poput Mitterranda, kao svjedoci na procesima protiv prvih.

Pitanje ideološke podloge i djelovanja Ustaškog pokreta u Hrvata još uvijek nije obrađeno i to - iz velikodržavnih i ideoloških razloga. Donedavno, zbog tajne o Ustaško-komunističkoj intenzivnoj kolaboracije tridesetih godina dvadesetog stoljeća ('Sriemski dogovor Pijade-Budak iz 1936), a zatim jer - obnova Jugoslavije bila je moguća samo na groblju hrvatske vojske i civila koji su bježali pred komunistima, istina o sudbini NDH nije se smjela ni spominjati, a još uvijek, i dan danas svodi na blesave priče o Ustaškom pokretu kao nekom 'fašizmu' - na bezočnu ideološku propagandu koji pomažu i brojne ustaše koji su ostali odani ustaško-komunističkom 'Dogovoru iz Sriemske Mitrovice', od kojih je bio najpoznatiji Zvonimir Komarica - jedan i od onih koji su svjedočili o 'Tragediji u Kerestincu', a postali aktivni u 'Hrvatskom proljeću'.

Osobno sam susreo i bolje upoznao nekoliko i prijeratnih i ratnih i poslijeratnih ustaša. Na robiji sam upoznao trojicu ratnih ustaša: Vinka Vincetića, Šimu Serdarevića i Jozu Strmečkog. Bili su to u svakom pogledu posve psihički uravnoteženi ljudi, kakve sam i opisao u svojim uzničkim uspomnama "Sakrivena strana Mjeseca". U političkom progonstvu upoznao sam ne samo psihički uravnoteženog nego i izuzetno učenog ratnog ustašu, Tihomila Rađu rodom iz Sinja. Daleko od vjerskog fanatizma, oni su prema muslimanima imali odista bratske osjećaje i visoko poštovanje.

U toku službenog posjeta organizacijama HNV-a u Argentini dospio sam u skupinu od mnoštva preživjelih ustaša od običnih vojnika do ministara u Pavelićevoj vladi. Od svih njih jedini Dr Vje-

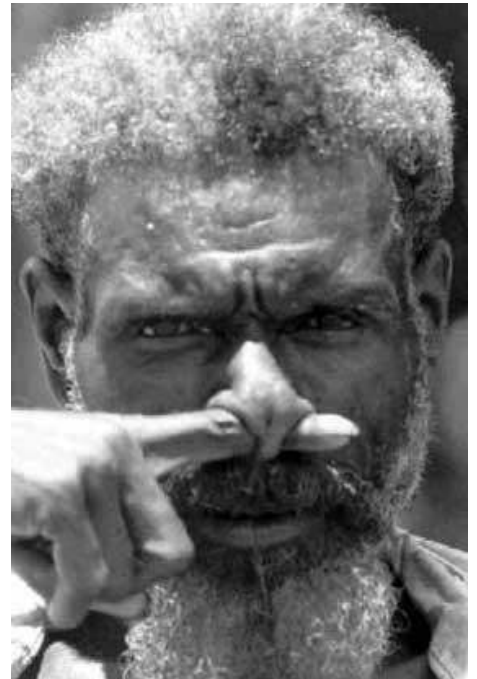
oslav Vrančić je davao dojam posve psihički uravnoteženog čovjeka - on nije ni rukovodio nekim ratnim operacijama, a nije bio ni visoki dužnosnik u Zagrebu koji bi bio nadležan za rukovođenje ustaškim postrojbama, niti u njima sudjelovao, pak ga vjerovatno stoga ni ne progone sjene kakve su se osjećale i u ponašanju i u usmenom ili pismenom govoru nekih drugih u istom krugu. Osobno sam ga zamolio da nam ostavi detaljno napisane uspomene iz svog životnog i političkog iskustva kako nam ne bi samo neprijatelji pisali povijest. On je to prihvatio, i odista i učinio. Vrančićevi dvotomni memoari 'Branili smo državu' dokazuju u prvom redu mentalnu stabilnost tog čovjeka. Kronologiju i značajke iz tih mojih susreta sam napisao, ali to još uvijek čeka na objavljivanje.

Veliki je propust da se nitko nije pozabavio pojedinačnim slučajevima iz Ustaškog pokreta jer bi to i te kako dobro došla baza za ukupnu ocjenu i Ustaškog pokreta i toliko velikih razlika u ponašanju pojedinih ustaša.

No od svih njih najteže je shvatiti tzv. 'nastaše'. Ovi drugi su bili (a ima ih i danas) - 'na sve spremni!' i u posluhu i na svoju ruku - bezobzirni, a neki čak i primitivno bezobrazni.

Od nekih posve nenasnosnih 'nastaša' morao se je u novoj emigraciji, prati i sam Dr Pavelić i pismenim okružnicama (izjavama o Luburiću i Sečenu) upozoravati Hrvate po iseljeništvu da ih se čuvaju jer su mnogi od njih trajno bili - neprijateljski agenti. I što su se više busali u prsa da su 'ustaše' (kao Josip Majerski u Njemačkoj, npr.) bili su opasniji po iskrene političke i javne djelatnike u iseljeništvu.

Zar i Stjepan Mesić nije pjevao 'Juru i Bobana', da se jadu ne dosjete - hrvatski iskreni i predani rodoljubi? Po 'partijskom zadatku'...

Koja budala

Ti dvostruki agenti-provokatori (dresirani šizofrenici), pogotovu oni koji su nevinim ljudima počinili golemu nesreću, psihički su rastrojene osobe, velike pijanice koji se 'odlikuju' prostačkim načinom izražavanja, ne znajući da je psihijatrija odavno dokazala da nas ništa tako točno ne definira koliko riječi koje uputimo ikom drugom. Ovisni o milostinji poslodavca, ti denuncijatori, prokazivači i klevetnici pametnijih od sebe, sve čine da ih oni rodoljubi koji se ne stide ni sebe ni svog rodoljubnog hrvatskog srca, javno ne raskrinkaju, pa misle da će svojim busanjem u prsa kao klasične nastase, i dalje varati naivne i neupućene - smatrajući da su svojim zločinima dokazali da su služili hrvatskom narodu. Još gore od toga, oni ne mogu podnijeti ni samu ideju da je net-

ko donio veliku korist Hrvatskoj, a da nikoga nije ni ponizio ni uvrijedio a pogotovu ne opljačkao ili ubio! Oni se ponašaju kao da su isključivi vlasnici same ideje hrvatske države, još gori od komunista! Uvelike griješe oni koji sav Ustaški pokret (pr)ocjenjuju po ponašanju tih nastasa, Udbi dobrodošlih doušnika.

Poznat ćete ih po njihovoj specifičnoj rušilačkoj sklonosti po oholoj gluposti. Oni ne mogu podnijeti da itko u njihovu okruženju i u čemu ima pravo, i spremni su i na otvorenu izdaju pa i na moralne atentate – da okleveću i ocrne pametnije od sebe, posebno one koje svijet pozna po predanom rodoljublju i po iskrenosti i u privatnom i u javnom životu.

Njihovo doušništvo ih naprosto psihopatski sili da moralno usmr-

te neporočne Hrvate koji o njima svjedoče i kad ih ne spominju. A to nastase navise bode u dvoličnu njihovu savjest. Pošten Hrvat

Nisam fašist i prezirem nacizam

je za njih - gori od neprijatelja!

PITANJE koje traži temeljit odgovor: Zašto ni komunistički fanatici ni 'nastase' nikad ne kleveću Vjekoslava Luburića i zašto i kad govore o Jasenovcu, kleveću hrvatski narod i državotvorne hr-

vatske političare, a o Luburiću mukom šute? Ustaše nisu bili fašisti, a 'nastase' jesu to i danas!

Svi neuropati koji se igdje busaju u prsa da su bili 'ustaše', zapravo su oduvijek bili u službi neprijatelja hrvatske sloge i nacionalne solidarnosti, odnosno u službi našeg zakletog neprijatelja. Ti dvostruki agenti nekad su bili doušnici i prokazivači, a danas galame na sva zvona busajući se u prsa da su 'ustaše', a dobivaju novčanu potporu od vlasti koje, sa svoje strane, na sva zvona pozivaju narod da se čuva - Thompsona.

Čuvajte se tih grlatih 'nastasa' jer - u njima vrug nikad ne spava.

Pametnom dosta!

PRITVORENICI HRVATSKE I SRPSKE NACIONALNOSTI POD JURISDIKCIJOM SUDA BiH - ZATVOR KULA - ISTOČNO SARAJEVO

Advokatski ured Hodžić
advokat.hodzic@gmail.com

OTVORENO PISMO

Ban Ki-Moon, Generalni tajnik UN-a
Havier Solana, Visoki povjerenik EU-a
Olli Rehn, Predsjednik Komisije za proširenje EU-a
Miroslav Lajčak, Visoki predstavnik EU-a
HUMAN RIGHTS WATCH
TRANSAPERNCY INTERNATIONAL
VIJEĆE EUROPE
SUD ZA LJUDSKA PRAVA, Strassbourg
Mediji - SVI

Predmet:

KONSTANTNO KRŠENJE LJUDSKIH PRAVA OD STRANE SUDA BiH

Ključni i osnovni problem jeste samo postojanje institucije, koju mi optuženi nazivamo AD HOC sud jer sudi isključivo Hrvatima i Srbima dok se ratni zločini počinjeni od strane Bošnjaka - ne procesuiraju. Danas u Europskoj Uniji ili bilo gdje u svijetu nema nijedne normalne, pravno uređene i civilizirane države koja ima ovakvu sudsku instituciju. Sve sudske institucije, Tužiteljstva, Sudovi svih razina, Ustavni sud moraju biti utemeljeni u Ustavu države kao pravnom okviru i temelju svake države naglašavajući kako BiH uopće nema Vrhovni sud pa je presuda suda BiH i prvostupanjska i drugostupanjska i konačna presuda. Mi bi voljeli da nam netko kaže gdje se nalazi uporište za formiranje ovakve institucije u BiH ako ona ne postoji u samom Usta-

vu BiH i Daytonskom sporazumu. Ovo praktički znači da je jedna ovakva institucija samo paravan za nečije skrivene namjere pokušaja mijenjanja povijesti, politička institucija i predstavlja sve ono što nema veze s pravdom i istinom.

Sud BiH, Tužiteljstvo BiH i Više Tužiteljsko i Sudsko vijeće smješteni su pod krov zgrade koja je nekada bila vojni objekt, a u ratu 1992.-1995. tamnica i mučilište za brojne nebošnjake. Nema nikakve logike da se sudi zločinima u prostoru gdje su se događali najstrašniji zločini, nema nikakve logike da ove tri pravosudne institucije budu zajedno u istim kancelarijama, a još manje ima logike da u ovim institucijama rade oni koji su ovdje sudili od 1992. – 1995. godine ili oni koji su počinili zločine teže od onih kojima se sada sudi nama.

Činjenica je kako u Tužiteljstvu BiH, Sudu BiH i SIPI na istragama za ratne zločine rade ljudi koji su se ogriješili o Zakon i počinili ratne zločine za koje ih nitko ne procesuirao i ne tereti. Mogu li pod ovakvim okolnostima te iste institucije raditi pravedno, zakonito i utvrditi istinu. Ako ovome dodamo neprekidne pritiske raznih političkih lobija i udruga s bošnjačkim predznakom situacija je još gora. Jedan od temeljnih zakona svake države jeste Kazneni zakon koji je ujedno i ogledalo poštivanja i borbe za ljudska prava, sigurnost i dostojanstvo dok je Kazneni zakon BiH donesen u privatnoj režiji uskog kruga ljudi i po AD HOC sustavu.

Ponovno javno tražimo od Suda BiH da sudi po kaznenim zakonima iz razdoblja kada su navodni zločini počinjeni, odnosno iz razdoblja 1992.-1995. kao što to čine i sve zemlje iz okruženja. Mi imamo pravo da nam se sudi kao osumnjičenim osobama s pravom presumpcije nevinosti i to po blažim zakonima. Kazneni zakon BiH je prepun frustracija, emocija, nacionalnog bošnjačkog naboja i mržnje posebno onih koji rade u tim institucijama, a takav odnos danas je izražen više nego ikada do sada.

Najveće kršenje ljudskih prava leži u činjenici kako se retroaktivno primjenjuju Odredbe Kaznenoga zakona iz 2003. godine. Nama se svaki put čita optužba sljedećeg sadržaja: "Zbog radnji iz razdoblja 1992.-1995. počinjeno je kazneno djelo iz člana 172. KZ BiH iz – 2003. godine". Sud BiH jasno krši ljudska prava retroaktivno primjenjujući zakone uz obveznu primjenu istih na štetu optuženog.

Odgovorno tvrdimo kako se Tužiteljstvo BiH kao ključni instrument u odabiru i pripremi ratnih zločina koje treba procesuirati nalazi pod jakim pritisci-

ma i stalnim manipulacijama: SIPE, OSA-e, raznih bošnjačkih Udruga i bošnjačkih političara i njihovih stranaka, tako da sudske institucije i Sud BiH samostalno ne odlučuju ni u čemu već odluke donose pod političkim utjecajima sa strane. Poseban pritisak i politički utjecaj se vrši na suca za prethodno saslušanje i sudska Vijeća u postupku. Kako je ova tvrdnja točna van svake razumne sumnje, navest ćemo samo jednu činjenicu: sve do sada podnesene optužnice za djela ratnih zločina pred Sudom BiH su potvrđene i ovakvog primjera suradnje tužiteljstva i suda nema u povijesti pravosuđa.

Tužiteljstvo maksimalno zloupotrebljava pritvor osumnjičenih i optuženih za ratni zločin i sudsko Vijeće uglavnom obvezno na prijedlog Tužiteljstva BiH donosi rješenje o pritvoru. Što se tiče obrane i sudskoga Vijeća – oni su pasivno promatrači tako da se krši temeljno ljudsko pravo – pravo na pravnu obranu koja nama nije dopuštena na civiliziran pravni način. Obrana i sudsko vijeće služe samo kako bi se zadovoljila zakonska forma i kako bi legalizirali sve što Tužiteljstvo BiH radi nelegalno. Ove nepravilnosti u postupcima, Tužiteljstvo crpi iz Kaznenog zakona BiH iz 2003. godine koji je nametnuo Visoki predstavnik.

Član 172. Kaznenog zakona BiH iz 2003. godine – „Zločin protiv čovječnosti“ je član po kome se može suditi za sve i svašta. Jedini uvjet je da je čovjek rođen, da je u vrijeme 1992.-1995. godine imao 18 godina i po mogućnosti da je hrvatske ili srpske nacionalnosti i da je živio ili se zatekao u BiH u vrijeme rata te samim time može biti osumnjičen i optužen po članu 172. KZ BiH iz 2003. godine te će mu uvijek, bez mogućnosti da bude oslobođen) biti pronađena neka kazna u rasponu od 10 do 45 godina.

Temelj inkriminiranih djela po članu 172. su: široki-sistematski i organizirani napad, udruženi zločinački poduhvat i progon. Ovo je takva apstrakcija i prostor za zloporabu da tužitelj uopće ne mora da bude pravnik kako bi napisao optužnicu bilo kome tko je bio sudionik rata. Tužitelji u karikiranju ovih djela idu tako daleko pa kažu kako se sudionici uopće ne moraju međusobno poznavati, a da mogu činiti „udruženi zločinački poduhvat“, sudionici mogu biti optuženi za organiziranje širokog-sistematskog napada, a da uopće u takvom napadu nisi sudjelovao ili da je netko izvršio progon ako si sudjelovao u razmjeni zarobljenika. A sve ovo je osnova svih optužbi za izricanje drakonskih kazni koje izriče Sud BiH, naravno isključivo i samo Hrvatima i Srbima. Najveći problem u praćenju sudskog postupka leži

u činjenici kako nam Sud BiH ne daje zapisnike sa suđenja već nam se dostavljaju audio-zapisi u obliku CD-a koji nama u pritvorskoj jedinici ništa ne znači jer zbog medijske blokade - nemamo uređaj na kojem bi sve to preslušali tako da smo uskraćeni za temeljno pravo – pravo na obranu i jednakost pravnih dokumenata te pošteno suđenje.

Primjena KZ BiH iz 2003. godine od strane Suda BiH dovela je do potpune diskriminacije u procesuiranju ratnih zločina u BiH jer se na ostalim sudovima primjenjuju drugi zakoni koji prilikom izricanja sankcije primjenjuju odredbe Kaznenog zakona SFRJ odnosno KZ SRBiH koji je u tom vremenskom razdoblju bio na snazi na ovim prostorima.

Činjenica je kako BiH nema vrhovnu krovnu sudsku instituciju, odnosno Vrhovni sud tako da je to kršenje ljudskih prava na pravedno i pošteno suđenje jer isti Sud BiH donosi i konačnu presudu. To je velika opasnost po zakonito i pravično suđenje odnosno da sudski sistem nije potpun. Pored ovoga, Sud BiH je potpuno ispolitizirana institucija isprepletana bošnjačkim obavještajnim vezama uspostavljanim od strane paraobavještajne bošnjačke tajne službe AID koja djeluje i danas nekoliko godina nakon formalnog ukidanja.

Sve dok se ne uspostavi Vrhovni sud BiH, Sud BiH će i dalje kršiti ljudska prava, onemogućavati pravo na pošteno i pravedno suđenje.

Sve do sada izrečene kazne su namijenjene običnim policajcima, vojnicima i ponekom zapovjedniku straže, pa se postavlja pitanje po kojim kriterijima se izriču kazne časnicima i visokim vojnim i političkim dužnosnicima kojima Sud BiH do sada nije sudio nikako.

Apsurdno je da Apelaciono Vijeće Suda BiH, u blago izmijenjenom sastavu sudaca, izriče mnogo drašćnije i teže kazne nego što su izrečene u prvostupanjskoj presudi. Dodajmo ovome kako Sud BiH nema apsolutno nikakvu kontrolnu instituciju koja bi nadzirala rad ove sudske institucije tako da se ona stalno nalazi pod političkim pritiscima, a znamo

i kako je nekoliko sudaca ranije bilo član određenih političkih stranaka koje su danas na vlasti.

Mi, zatvorenici KPZ Kula imamo i ozbiljnih problema zbog nedobivanja adekvatne zdravstvene zaštite. Loš tretman nam je omogućen jedino na Koševu gdje mi ne želimo ići ne zbog liječnika već zbog raznih provokacija i maltretiranja prilikom odlaska tako da nemamo ni sigurnost prilikom odlaska liječnicima.

Ovo je prava slika Suda BiH koji nam krši temeljno ljudsko pravo na pošteno i pravedno suđenje te iz tog razloga većina zatvorenika KPZ Kula najavljuje novi štrajk glađu ukoliko ne dobijemo pravo na pravično i pošteno suđenje.

Dolje potpisani:

PRITVORSKI LICA		
BR. LISTE	IME I PREZIME	POTPIS
1.	RATKO ĐUNIĆ	
2.	MOMIR ĐAVIĆ	
3.	DUŠAN JANKOVIĆ	
4.	NEBOJŠA JELIĆ	
5.	BORISAV ANČIĆ	
6.	PERIĆ BAŠIĆ	
7.	VUKO TOŠKOVIĆ	
8.	Marko Hećek	
9.	Božo Željko	
10.	Marko Željko	
11.	Marko Željko	
12.	Marko Željko	
13.	Marko Željko	
14.	Marko Željko	
15.	Marko Željko	
16.	Marko Željko	
17.	Marko Željko	
18.	Marko Željko	
19.	Marko Željko	
20.	Marko Željko	
21.	Marko Željko	
22.	Marko Željko	
23.	Marko Željko	
24.	Marko Željko	
25.	Marko Željko	
26.	Marko Željko	
27.	Marko Željko	
28.	Marko Željko	
29.	Marko Željko	
30.	Marko Željko	
31.	Marko Željko	
32.	Marko Željko	
33.	Marko Željko	
34.	Marko Željko	
35.	Marko Željko	
36.	Marko Željko	
37.	Marko Željko	
38.	Marko Željko	
39.	Marko Željko	
40.	Marko Željko	
41.	Marko Željko	
42.	Marko Željko	
43.	Marko Željko	
44.	Marko Željko	
45.	Marko Željko	
46.	Marko Željko	
47.	Marko Željko	
48.	Marko Željko	
49.	Marko Željko	
50.	Marko Željko	
51.	Marko Željko	
52.	Marko Željko	
53.	Marko Željko	
54.	Marko Željko	
55.	Marko Željko	
56.	Marko Željko	
57.	Marko Željko	
58.	Marko Željko	
59.	Marko Željko	
60.	Marko Željko	
61.	Marko Željko	
62.	Marko Željko	
63.	Marko Željko	
64.	Marko Željko	
65.	Marko Željko	
66.	Marko Željko	
67.	Marko Željko	
68.	Marko Željko	
69.	Marko Željko	
70.	Marko Željko	
71.	Marko Željko	
72.	Marko Željko	
73.	Marko Željko	
74.	Marko Željko	
75.	Marko Željko	
76.	Marko Željko	
77.	Marko Željko	
78.	Marko Željko	
79.	Marko Željko	
80.	Marko Željko	
81.	Marko Željko	
82.	Marko Željko	
83.	Marko Željko	
84.	Marko Željko	
85.	Marko Željko	
86.	Marko Željko	
87.	Marko Željko	
88.	Marko Željko	
89.	Marko Željko	
90.	Marko Željko	
91.	Marko Željko	
92.	Marko Željko	
93.	Marko Željko	
94.	Marko Željko	
95.	Marko Željko	
96.	Marko Željko	
97.	Marko Željko	
98.	Marko Željko	
99.	Marko Željko	
100.	Marko Željko	

PARTIZANSKA „LUKAVOST“

Lasa Šukilo, Zagreb

Partizanskoj „lukavosti“ nikad kraja.

Boljševici su obećali ukidanje smrtne kazne. Onda ih preplašila kontrarevolucija, jer ništa od obećanog nisu ispunili, osim što su uzeli vlast u svoje ruke. Rješenje su vidjeli u osnivanju Izvanredne komisije za borbu protiv kontrarevolucije (ČEKA = NKVD = OZNA = UDBA).

ČEKA je, dakako, masovno ubijala, ali se to nije zvalo ubijanjem, nego stavljanjem „u gubitak“. Lijepo!

Staljin je početkom Drugog svjetskog rata poslao na Balkan svoga čovjeka davši mu ime likvidiranog hrvatskog komunista Josipa Broza. Taj je pak zaista bio vičan boljševičkom zanatu.

Osigurao je pravo jugoslavenkim republikama izaći iz Jugoslavije, ako one tako odluče. Ništa nedopušteno, ništa kažnjivo. Stvarno civilizacijski i uljudbeno. Osim jedno, kažnjivo je bilo poti-

cati i odlučiti se za izlazak iz Ju-ge.

Ta praksa se, naravno, nastavlja i dalje. Za nisu boljševici dinosauri da bi izumrli.

Ante Todorić, dugovjekni komunistički direktor, umnogome sličan

Milanu Artukoviću, preko sina Ivica, poznatog pšenično-kukuruznog mešetara, još u doba Domovinskog rata krenuo je u osvajanje hrvatskoga gospodarstva. Misli si on, dosta utemeljeno, tko drži ključ od hladnjaka, taj odlučuje i što će se jesti. Samim tim i živjeti. Postao je najveći hrvatski (domaći) maloprodajni trgovac. Njegov je, naime, Konzum.

Konzum? Da!

Uz malo premetanje to ime je nastalo ovako:

**KOMUNIZAM =
KOMUN(I)Z(AM) =
KOMUNZ = KONZUM**

„Lukavo“, nema što? Ne vidi se ni iz aviona. Uz to zgodno podsjeća na potrošnju. Globalizacijsku.

PORUKA I POZIV HRVATSKOM NARODU U ISELJENIŠTVU I DOMOVINI HRVATSKOJ!

Ivo Jolić, dipl. ing., *Hrvatski svjetski sabor*

Povijest nas uči da narod ima onoliko slobode koliko je sam sebi osigura i zadrži, t.j. ne dozvoli nikome, a najmanje državnoj birokraciji da zaboravi tko je državu stvorio, te tko ih je postavio na mjesta s kojih oni polako od izabраниh-zaposlenih prelaze u neodgovorne sitne i krupne birokratske diktatore. Poziv Hrvatima i Hrvaticama svijeta da se radi

općih potreba udruže u stvaranju snažne narodne udruge kojoj birokracija ne će postati diktator već službenik naroda koji ju je izabrao.

Kroz hrvatsku povijest mnogi događaji su bili presudni za hrvatski opstanak na ovim prostorima, a sve zahvaljujući ljubavi hrvatskog naroda za svoju Domovinu. Povijesno iskustvo nas također uči da nema odstupanja od narodnih interesa. Braneći Domovinu od stranih okupatora

hrvatski narod je zaslužio veće poštivanje domaćih vlada i vladara. odnosno njihove birokracije. Zbog nesposobnosti, osobnih ili stranačkih interesa hrvatska vladajuća elita je u povijesti nanijela ogromne štete hrvatskom narodu i državi.

Mnoge odluke koje su nesposobni ili otuđeni politički poglavari Hrvatske nametnuli i ostavili svom narodu su bile pogubne za opće interese naroda i države (onda i danas), i zato je u teškim

Iseljništvo u Hrvatskom saboru

danima i godinama narod morao prolijevati krv i gubio svoje najbolje sinove i kćeri, da bi spasio što se spasiti dalo.

Kroz povijest smo gubili teritorije i stanovništvo, a postojala je opasnost da nas se kao narod iskorijeni da nije bilo vjere u Boga, svoju vlastitu snagu i odlučnost. Braniti i obraniti Domovinu! To geslo je bilo na snazi oduvijek, a i danas stoji ponovo pred narodom!

Prošlo stoljeće je bilo stoljeće hrvatskih narodnih lutanja i zablude, gdje su se novokomponirane strane ideologije nametnule narodu kao dogme, a istovremeno je zabranjivana vjera u Boga, koja nas je uz žrtve i odricanja spasila od istrjebljenja.

Danas kada smo zahvaljujući zajedničkim snagama domovinske Hrvatske i Hrvata cijelog svijeta postavili svoju Hrvatsku na političku i zemljopisnu kartu svijeta, ponovno nas svakodnevna nečastna stranačka politika dovodi do podjele kao narod, te nas vodi prema rubu ekonomske i narodne propasti.

U divovskoj oslobodilačkoj borbi Domovinskog rata porazili smo agresora i avet jednostranačja (komunistički sustav), koji je zamijenjen demokratskim višestranačjem, ali sustav vrijednosti i moralnih odnosa prema narodu i

državi vladajuće birokracije se nije promijenio.

Sljedbenici komunističke teorije upravljanja narodom i državom i privilegirani pojedinci naslijeđeni iz bivšeg režima nisu shvatili kakve promjene se očekuju. U odnosima između naroda i vlasti su se očekivale moralno političke promjene, a novi vlastodršci se natječu tko će bolje imitirati bivšu diktaturu i diktatora.

U svom neobuzdanom vladanju su ozakonili pljačku narodne imovine i prozvali je PRETVORBA, ostvarujući sebi basnoslovna bogatstva, dok je hrvatskom narodu uglavnom ostavljena ulica, nezaposlenost, siromaštvo i jad, t.j. novostvoreni proletarijat bez vlasti i časti. Predsjednici stranaka postali su kruti diktatori, koji sastavljaju svoje izborne liste s podobnim klimavcima i rođacima, kako bi bezobzirno radili i vladali kako hoće, a narod tobože bira? Koga bira?

Politizirani su sudovi, vojska i policija, a diplomacija je postala rodbinska i privilegirana prćija vrhova vlasti, koja je inkorporirala i dijelove bivše jugo-diplomacije, koja je Hrvatskoj za vrijeme Domovinskog rata nametnula EMBARGO

kako bi postala lakši plijen velikosrpskoj jugo-vojsci.

Od povijesnog hrvatskog Sabora nastala je "brbljaonica" i mehanizam koji je dizanjem ruku odobravao stranačke zakone po kojima je legalizirana pljačka i korupcija, koja nas vodi u kriminal i klasno društvo.

Stranačka diktatura je postigla uspjeh u vraćanju straha u narodne mase, kao i za vrijeme komunističke diktature, zbog ekonomske i političke nemoći naroda, te bojazni da će izgubiti posao ili i ono malo ljudskih prava koja su teoretski stekli poslije rata.

Hrvatske političke stranke su ponovo šutke natjerale nekoliko desetina tisuća Hrvata u iseljništvo tražeći kruha i mira, a istovremeno kao i bivša država odbacili milijunsko iseljništvo samo zbog toga da se ne razvije tip demokracije koja bi bila uvezena kao životno iskustvo Hrvata, koji žive i rade već desetljećima u zapadnom svijetu, a danas je vidljivo da bi takav povratak poremetio njihove planove.

Stranačke vođe su uzurpirale

Iseljenik

z a k o n o d a v n u , sudsku i izvršnu vlast, od najmanje lokalne jedinice do vrha države. Na taj način razvio se kriminal svih oblika, koji odgovara pojedincima i strankama, jer ga vlast nije htjela kontrolirati primjenom pravnih normi, tako da smo stigli do hajdučije, koja nije

nikada vladala na našim prostorima, ali je povijesno poznata u povijesti istočno-balkanskih država.

Postojeća vlast je u ovih 18 godina odbacila većinu civilizacijskih i moralnih normi, tako da moral i rad nisu više najvrjednije kategorije mjerenja vrijednosti čovjeka, nego tko je više "jamio", veći je i sposobniji političar i gospodarstvenik. Ista vlast se prema vanjskim silama ponaša kao podanik bez dostojanstva. Istovremeno hrvatska mladež je izložena ponudi droga, kriminalu i nemoralnom životu, dočim je rad postao mislena ili bolje rečeno "besmislena" imenica i sramota, jer joj se ne nudi budućnost kroz RAD.

Ulazak u EU narod očekuje sa strahom, jer ne zna što ga tamo čeka? Vladajuća stranka svojom nesposobnošću oteže taj proces, vjerojatno jer pljačka i rasprodaja državne i narodne imovine nije okončana, a istovremeno komunističko-jugoslavenska nacionalizacija (otimačina) od 1945. pa do sloma 1990. nije nikada ispravljena, te se sa sigurnošću može očekivati da će oteta imovina biti vraćena ili kompenzirana onda kada dođemo u pravnu državu, t.j. Evropu, a to znači nove poremećaje i nemir u društvu.

Prema mnogim statistikama mladi Hrvati ponovno moraju u pečalbu, jer nova radna snaga dolazi iz nerazvijenih zemalja svijeta, po čijem standardu, norma i navikama mladi Hrvati i Hrvatice ne mogu i ne žele provesti najljepši i najbolji dio svoga života u siromaštvu i općem bespravljaju postojećeg sustava.

Hrvatskoj je potrebna hitna pomoć. Pri ovome ne mislim da nam svijet daje novac da bi nas spasio od gladi (što naša Vlada danas čini), nego pomoć svih svjesnih i sposobnih Hrvata koji žive u Domovini i po svijetu, a

spremni su uzeti udio u obnovi, razvoju i promjenama slobodne Hrvatske. Birokracija je u povratku iseljenih Hrvata u Domovinu vidjela prijetnju njihovim osobnim i političkim interesima i planiranoj PRETVORBI t.j. korupciji i notornoj pljački državno-narodne imovine.

Samo je predsjednik Dr. Franjo Tuđman iskreno želio povratak iseljene Hrvatske na svoja ognjišta, i ponudio povijesno pomirenje zavađenog naroda propalim ideologijama. Svi ostali politički činitelji za vrijeme i poslije njega,

toliko branitelja, koliko smo izgubili bojovnika i civila na vukovarskom bojištu. Pita li se itko ZAŠTO?

Zašto se taj podatak o braniteljima, zašto smo dozvolili da agresorski zločinci i danas slobodno kruže Hrvatskom, a istovremeno čine teška kriminalna djela po državi.

Nema područja iz svakodnevnog narodnog života gdje neodgovorno ponašanje državne birokracije nije ostavilo tragične tragove na život naroda. Najlakše je zavoditi one koji nisu informirani, a to

aktualna birokracija svakodnevno radi, šireći strah od onih koji nam kroje sudbinu kroz deformirani moral i ucjene.

Što Hrvatska može očekivati u svojoj budućnosti?

Zaduženost države je neodgovorno abnormalna, populacija je u trendu smanjenja, starije starosne dobi prevladavaju, mirovine i socijalna sigurnost su u opasnosti. Narod se vodi smišljeno u klasno društvo.

Prema izjavama vladajućih državnih struktura prijeti nam demografski nestanak s ovih

prostora, što je nažalost točno, ali u ime nekakve svjetske globalizacije, kako ekonomske tako i ljudske. Gdje je ovdje briga za hrvatski narod kao odlučujući faktor, tko to tako neovlašteno (po koji put?) vodi hrvatski narod u TUĐJINU bez pitanja hrvatskog naroda, a sve na osnovu

kome će žene dati svoje glasove?
ne ocjenjujemo uspješnost dijeta ili styling političara

TRAŽIMO PROGRAME ZA BOLJU SVAKODNEVNICU

izbori 2007.

Nema nevažnih izbora!

uključujući aktualnog predsjednika države nisu bili za takvu soluciju SPREMNI, jer su zaraženi prošlošću i u strahu za svoje privilegije i nedodirljivost.

Hrvatski branitelji su u teškom stanju i tragično je konstatirati da je u miru na sebe diglo ruku

nečije statistike, i radi navodnih privlačnih obećanja, koja se u 8 stoljeća hrvatskih zabluda nisu ostvarila, nego smo bili raskomadani kao država i narod te postali stanovnici svijeta, gdje smo također od zavedenih političara i ideologija bili progonjeni, uništavani i ocrnjivani kao narod.

Pitajmo se zašto smo izgubili volju i svijest u borbi za bolju budućnost i državu u kojoj mora vladati Pravda, Mir, Red i Rad?

Zašto smo se izgubili u moru domaće i svjetske laži i povukli u beznade?

Znamo da postoji moralna dekadencija i neosjetljivost brojnijih naroda u svijetu. ali zašto je ista zahvatila i hrvatski narod?

Svjedoci smo da se još uvijek vodi propaganda iz državnih institucija protiv Katoličke crkve u Hrvata, kojoj vjerski pripada velika većina hrvatskog naroda, gdje se napada i optužuje za sva ona dobra koja je kroz 14 stoljeća pružala hrvatskom narodu i održala ga kroz vjeru u Boga i pravdu na tlu Hrvatske, a to je i ujedno i najbrojnija UDRUGA hrvatskog naroda.

Zašto prihvaćamo mišljenje da mi kao narod ne možemo tome učiniti ništa t.j. da ne možemo dovesti do PROMJENA svega od Ustava do loših zakona, a vjerovali smo da ćemo nadživjeti i pobijediti komunističku diktaturu, da bi sada izgubili vjeru, kada s Hrvatskom vladaju IZABRANICI za koje smo glasovali, i koji se demokratski mogu i smijeniti. Zločin je počinjen prema ČOVJEKU, jer su mu oni koji nikada nisu živjeli po moralnim normama oduzeli dostojanstvo po uzoru na prošla vremena. Otpušteni s moralnog i civilizacijskog lanca bez duše i morala oni se još uvi-

jek osvećuju narodu pljačkom narodne imovine, trošenjem posuđenog kapitala i rasipništvom.

Moramo vjerovati da je ovo moguće PROMIJENITI, ali samo onda ako to učinimo zajedno udruživanjem domovinske i iseljene Hrvatske. Podjela koju su nam novokomponirane političke stranke nametnule ne služi interesima hrvatskog naroda, nego neodgovornim političarima i beskrupuloznim pojedincima koji tako bez straha izdaju i prodaju narod i državu.

Zato pozivamo Hrvaticice i Hrvate po svijetu na ponovno okupljanje oko državotvornih ideja i djelatnika, te predlažemo da se u ovu rodoljubnu akciju uključe svi dobronamjerni ljudi i žene, kako bi pronašli Hrvaticu ili Hrvata dostojnog po svom karakteru, vjerskom i domoljubnom određenju, školskoj naobrazbi i životnom iskustvu, koji bi bio predložen kao kandidat za predsjednika Republike Hrvatske na predstojećim izborima 2010. godine, kako bi konačno izabrali PREDSJEDNI-

Prvi neslužbeni rezultati

KA SVIH HRVATA SVIJETA.

Hrvatima treba predsjednik koji će voljeti Hrvatsku, koji će Hrvatskoj vratiti samopouzdanje, dostojanstvo i sve ljudske slobode, i koji ne će biti zatrovan propalim ideologijama, koje su nam nanijele neopisive patnje i pro-

gon iz vlastite Domovine.

Sve dolazeće promjene u svijetu nam nalažu hitan pronalazak prave osobe, koja će znati voditi državu i narod u budućnost bez podjela na NAS i NJIH.!

Narod je svojim glasovanjem postavio vlast i ljude, koji su nam u 18 godina pokazali što znaju i što im je cilj. Novim izbornim zakonom TREBA GLASOVATI ZA POJEDINCE, a ne za stranke i diktatorske liste buduće birokracije.

Osobna bogaćenja, uz istodobno osiromašenje države i naroda govori dovoljno o takvim pojedincima, koji moraju biti zamijenjeni i privedeni pravdi, da odgovaraju za svoja djela.

To ćemo moći postići samo onda ako promijenimo sustav izbora, odbacimo lažne rodoljube-birokrate i pravno osposobimo državu za civiliziran život po uzoru na mnoge druge napredne države svijeta.

Put u Evropu s postojećom nomenklaturom, koja je ogrezla u neodgovornosti korupciji i kriminalu nas ne će dovesti među narode Evrope, nego će biti tragičan završetak postignutog oslobođenja u Domovinskom ratu.

Nemojmo čekati da se sutra moramo stidjeti onoga što smo dozvolili DANAS nesposobnoj birokraciji da naštetiti još više nego je učinila ispaćenom i decimiranom hrvatskom narodu.

Odazovimo se svi DANAS i uradimo ono što nam savjest nalaže, UDRUŽIMO narod i snage te usrećimo Hrvatsku i hrvatski narod kroz demokratsku korekturu i evoluciju, a nikako kroz revoluciju.

NE DOZVOLJAVAMO DA NAS PREDSTAVLJA „USTAŠA“ IVO MATANOVIĆ

Rado Pejić, Gornji Karin

Poštovani,

U Regionalu od 5.11.2008 objavili ste razgovor s tzv. predsjednikom „Zdruga hrvatskih političkih uznika RH i inozemstva“ te predsjednika udruge hrvatskih političkih uznika „Ivo Mašina“, koji sebe predstavlja ustašom, pa bi se analogno trebao izvući zaključak kako su svi bivši hrvatski politički zatvorenici uglavnom ustaše!

Istina je međutim drugačija. Ogromna većina hrvatskih bivših političkih zatvorenika su demokratske provijencije, oni su i danas neupitni nosioci sustava demokratskih vrijednosti. Oni su ti koji su u vunenim vremenima svjedočili Hrvatsku, slobodu i demokraciju. To je ona mala grupa vojnika salamine, koja uvijek izvlači kola civilizacije, kad god se ona u blatu povjesti zaglibe.

Da su ta kola civilizacije u dvadesetom vijeku na ovim prostorima dva puta tonula u ideološko, totalitarno blato, istina je koju nitko ne može zanijekati kao što je i istina da su samo malobrojni, providnošću odabrani, bili pozvani ta kola vući i križ slobode i savjesti nositi. Zbog toga se Vaš novinar mogao potruditi te istražiti tko je Ivo Matanović, zbog čega se tako predstavlja, koliko ima istine u njegovoj priči, čime tu svoju priču može poduprijeti i na koncu, za čiji račun priča svoju priču.

Bivši hrvatski politički zatvorenici su heterogena populacija, i nisu

svi istih svjetonazora, te prema tomu nisu svi iz istih razloga robijali. Ono što je svim političkim zatvorenicima zajedničko je, da su radi svojih političkih uvjerenja robijali u bivšoj komunističkoj, totalitarnoj i zločinačkoj državi. Međutim, u ime jednog totalitarizma promovirati drugi isto tako poguban i totalitaran, nije niti može biti sadržaj statuta udruge bivših hrvatskih političkih zatvorenika, te upozoravam da takozvani predsjednik kontinuirano već više godina krši zakon o udrugama, pogotovo udruge sa imenom časnog Ive Mašine!

Ivo Matanović krši i Ustav RH, međutim Ustav RH ne poštuje niti sam Ustavni sud jer dopušta komunističkim zločincima da zauzimaju visoke položaje u administraciji RH i da s tih položaja promoviraju vrijednosti zločinačkog komunističkog sustava.

Na prvi pogled posumnjao sam, a taj me dojam i dalje prati, da je Vaš novinar Jakov Krolo napisao senzacionalistički, naručeni članak koji bi hrvatske političke zatvorenike trebao predstaviti kao neozbiljne lakrdijaše, političke primitivce i karikature, koje hrvatska i zadarska javnost u najmanju ruku treba ismijati. Mi shvaćamo da je to želja onih koji su nas zatvarali u doba komunizma, a najradije bi nas i danas zatvorili, jer ih neugodno podsjećamo na zločine koje su prema nama tada činili i to debelo naplaćivali, (vidi imovinsku karticu

obitelji Antičević-Marinović)! Ako je netko povjerovao da su nas gospoda drugovi prestali progoniti, grubo se vara. Isti ljudi progone nas danas možda i bjesnije nego nekoć. Ipak smo mi svjedoci njihove prljave veste. Pored toga, instalirali su nam u naša udruženja desetke udbaša koji prvenstveno imaju zadatak da torpediraju sva naša nastojanja da pokrenemo Sabor kako bi do-

Ibalo Pejić dostavio nam je dokumente koji se vide u prilog Matanoviću

nio lustracijski zakon, taj najvažniji alat u izgradnji demokracije u svakoj tranzicionoj zemlji, pa i u Hrvatskoj.

U ovom dopisu predlažem Vam da objavite dokaze o navodnoj petogodišnjoj robiji Ive Matanovića, njegovoj prošlosti kao suca porotnika jugoslovenskog komunističkog suda u Zadru, u sudnjima bivšim hrvatskim političkim zatvorenicima, njegovoj „ustaškoj prošlosti“ i sadašnjosti, a bilo bi dobro i saznati tko u Zadru njegovo ustašovanje svake godine plaća. Da je grad Zadar u zadnjih par godina zaradio

predikat nosioca recidiva totalitarizma u Hrvatskoj, možemo zahvaliti Ivi Matanoviću i njegovim investitorima. Njegovom promocijom direktno se afirmira stara SKJ struja u Zadru i stječe neopravdani legitimitet u političkom životu grada i Države. Ovo namjerno stvaranje kaosa vrijednosti rađa amoralnost politike i direktan je uzrok korupciji i svemu

negativnom što riječ politika danas znači u Hrvatskoj.

S druge strane, grad Zadar je nepravedan prema bivšem hrvatskom političkom zatvoreniku Mirku Vidoviću, ambasadoru slobodarskog Zadra i Hrvatske od svojih studenskih dana do danas. Vidović je trajno obogatio Zadar i Hrvatsku došavši iz Bosne ovamo studirati, te je u ovdje od Zadra

na suđen i osuđen. Izdržavši golemu političku robiju našao se u emigraciji gdje je kao predsjednik Hrvatskog narodnog vijeća, krovne organizacije političkih Hrvata u dijaspori, stvorio Hrvatima političku legitimnost u stvaranju Europe slobodnih naroda, zasnovane na ljudskim pravima i slobodama pojedinca i zajednice!

MATANOVIĆ GLUMI USTAŠU, A U KOMUNIZMU JE SUDIO POŠTENIM HRVATIMA!

Vedran Vidučić, „Zadarski regional“, Zadar

Potaknut člankom u Zadarskom Regionalu u kojem se navodi kako je Ivo Matanović iz Zadra ustaša, javio nam se Rado Pejić, bivši hrvatski politički zatvorenik. Poprilično revoltiran i začuđen, kako kaže, hrabrošću Ive Matanovića koji o sebi govori kao o ustaši, donio nam je dokumente iz kojih je evidentno da je taj isti Matanović za vrijeme komunizma bio sudac porotnik u političkim procesima nedužnim Hrvatima.

SUĐENJE KOVAČEVIĆU I JUKIĆU

„Imam dokaze da se Ivo Matanović krivo predstavlja zadarskoj javnosti. Ako imate hrabrosti i dobre volje, objavite ih! Poručio nam je Rado Pejić. Dostavio nam je, primjerice, zapisnik iz 1974. godine s tadašnjeg Okružnog suda u Zadru i to sa suđenja Mati Kovačeviću. Ovaj se na optuženičkoj klupi našao jer se tri godine ranije fotografirao s grupom prijatelja na način da je na

prsima držao fotografiju poglavnika Ante Pavelića. Dakle, stoji u optužnici, pozivao je na „protuustavnu promjenu društvenog uređenja i na razbijanje bratstva i jedinstva naroda Jugoslavije i na nacionalnu neravnopravnost“. Sudac je bio Mladen Manojlović, a u sudskom vijeću su još sjedili i Branko Novaković, Milan Kovačić, Ljubomir Majica, Zdenka Dopud i Ivo Matanović!

Tada je nesretni Mate Kovačević osuđen na nevjerojatnih osam

Prema dokumentaciji koju nam je donio Rado Pejić čini se da Kovačević i Jukić nisu jedine žrtve Ive Matanovića koji je za vrijeme komunizma imao ulogu sudca porotnika.

MATANOVIĆA SE ODREKLI MNOGI

„Ivo Matanović krši Ustav RH. Međutim, Ustav RH ne poštuje ni sam Ustavni sud, jer dopušta komunističkim zločincima da zauzimaju visoke položaje u administraciji RH i da s tih položaja promoviraju vrijednosti zločinačkog komunističkog sustava“, kazao nam je Rado Pejić.

Da Matanović ne uživa baš veliku podršku, dokazuje još jedan od niza dokumenata koje nam je dostavio Rado Pejić. Tako su se Matanovića odrekli i iz udruge Hrvatski Obredni Zdrug Jazovka. U travnju ove godine poslali su dopis Ivi Matanoviću u kojem ga izvještavaju

godina zatvora! Uz Matu Kovačevića, na kaznu zatvora osuđen je i njegov prijatelj sa zajedničke fotografije Dušan Jukić (tada maloljetnik) na godinu dana zatvora!“

kako je isključen iz članstva te su mu čak zaprijetili i sudskom tužbom zbog „štete prouzročene njegovim ponašanjem“! Isključen je, stoji u dopisu, zbog „neistina o vlastitoj navodnoj ustaško-domoljubnoj prošlosti“ itd.

„Bilo bi dobro saznati tko u Zadru njegovo ustašovanje plaća

svake godine. Da je grad Zadar u zadnjih par godina zaradio predikat nosioca recidiva totalitarizma u Hrvatskoj, možemo zahvaliti Ivi Matanoviću i njegovim investitorima. Njegovom promocijom direktno se afirmira stara SKJ struja i stječe neopravdani egitimitet u političkom životu

grada i Države. Ovo namjerno stvaranje kaosa vrijednosti rađa amoralnost politike i direktan je uzrok korupciji i svemu negativnom što riječ politika danas znači u Hrvatskoj“, zaključio je Pejić

SKANDALOZNO O SKANDALOZNOME

Ivo Matanović, Zadar

Poštovani uredniče!

U današnjem Regionalu (26.11.2008.), a čiji ste Vi urednik, objavili ste na 2. stranici, pod rubrikom „skandalozno“ skandalozni tekst Rade Pejića, koji vam ga je donio u redakciju, skupa s preslikom sudskog zapisnika na kojemu se može iščitati i ime izvjesnog Ive Matanovića, koji je tada bio sudac porotnik i presuđivao tadašnjim političkim uznicima.

Budući ste, bez provjere, objavili podmetnuti vam tekst Rade Pejića kao i preslik - sudski zapisnik K-46/74 od 24. VII. 1974. g.) zahtijevam da u skladu Zakona o tisku, na istoj stranici i u istoj veličini objavite i moj prosvjed kako slijedi:

1. Objaviti preslik Kaznene prijave koju sam podnio Županijskom državnom odvjetništvu protiv prof. Bruna Zorića i ing. Ive Čoze, koji su javno po zadarskim ulicama i glavnom trgu u Zadru dijelili prolaznicima inkriminirani zapisnik u kojemu se nalazi i ime Ive Matanovića, koji je zaista postojao, ali taj je rođen 1905. g. u Vrgadi, a moja malenkost 1930. g. u Šimićima kod Banja

«Urhatao Ivo Matanović je za vrijeme komunističko suđenja političkim Hrvatima na Okružnom sudu u Zadru»

luke (vidi preslik osobne iskaznice). I ako su obojica znali da se zapisnik ne odnosi na mene, podvalili su mi moga dvojnika kao kukavičje jaje, kako bi me što više oblatili među svekolikim članstvom političkih uznika, a i šire, dakako.

2. Objaviti i dijelove presuda Općinskog suda Zadar koje se odnose na sudsko parničenje između mene i Bruna Zorića glede moga javnog iznošenja „neistina“ o Zorićevom kriminalu i njegovom članstvu u SK. Doslovce sam tada napisao: „Drug Zorić je još davne 1964. g. primljen u SK (Savez komunista) u kojem je ostao sve do konca 1971. g. Dokaz je partijska knjižica br. 841-197 od 3. 3. 1964. godine. Za-

tim, molba za povezni prijem Biograd - Zadar – Duvno – spis br. 01 – 125/1 – 71“. Također sam tada još napisao, da je drug Zorić jedini hrvatski politički uznik sa zadarskog područja kome je 1979. g. u Okružnom sudu Zadar brisana kazna.

3. Objaviti preslik rješenja Glavnog šтана HČSP kojim je drug Ivo Čoza smijenjen s dužnosti člana glavnog štana stranke kao i izbačen iz stranke zbog svog lažnog životopisa, a i kao lažnog člana udruge hrvatskih političkih uznika, a koji si je status člana priskrbio uz pomoć lažnog svjedoka prof. Bruna Zorića. Još uvijek se vodi upravni postupak protiv Ive Čoze kod Administrativne komisije Vlade RH. Zahtjev je da mu se mora ukinuti status političkog uznika te da treba vratiti preko 120.000 kuna, koje je već do sada primio u obliku povećane mirovine.

Napominjem da sam i protiv Rade Pejića, Srbina iz tzv. Republike Srbske, iz Prijedora, pokrenuo postupak (preko web portala) da se razoblični njegov lik, koji se također lažno predstavlja u Hrvatskoj, da je on Hrvat, veliki hrvatski mučenik, a potom i osoba koju sada ove hrvatske vlasti proganjaju i to upravo zato što je on hrvatski politički uznik. Istina je, on jest politički uznik, osu-

đen po presudi vojnog suda br. II. K br. 558/72. od 16. novembra 1972. g. a koja se odnosi na šovinističke ispade, dakle, osuđen je zbog srpskog šovinizma. Nu, bez obzira što je on srpski šovinst, on prema našim pozitivnim Zakonima o političkim uznicima ima pravo na status političkog uznika. Upitno je, međutim, što je on srpski šovinst, a ne hrvatski!

Urota gore imenovanih protiv mene traje već nekoliko godina, i to zbog toga što sam svu trojicu javno raskrinkao zbog njihovog kriminala, a i zbog lažnog predstavljanja pred svekolikom hrvatskom javnošću. Bruna Zorića i Ivu Čozu raskrinkao sam, kako sam već gore i naveo, zbog njihove pripadnosti bivšem Savezu komunista, a Radu Pejića zbog lažnog predstavljanja sebe kao uznika Golog Otoka, u čije ime je, s još dva lažnjaka, utemeljio i udruhu pod nazivom „Goli otok“. Pod ovim imenom on se, kao predsjednik udruge, oglašava na web portalima kao velika žrtva bivšeg režima i širi laži kako ga i sadašnje vlasti progone zbog toga, a on je najobičniji kriminalac i varalica. Odmah poslije „Oluje“ on je svojim „Ostap-Benderskim“ smicalicama uspio uzurpirati nekoliko kuća svojih srpskih sunarodnjaka u Gornjem Karinu, potom ih preprodati, a jednu je zadržao i za sebe kao tobožnji izbjeglica iz Bosne - Prijedora, gdje mu i sada živi dio njegove uže obitelji. Kao deklarirani Srbin on, odnosno njegova obitelj, nije nikuda morao bježati, jer kako je poznato, Srbi nisu progonili svoje sunarodnjake.

Kroz čitavo vrijeme rata Rade Pejić je boravio u Njemačkoj, a obitelj mu je bila u Prijedoru. Po tadašnjim njihovim zakonima, svi odrasli ljudi koji su živjeli negdje

u dijaspori morali su slati lokalnim vlastima po 300 DM mjesečno - kao pomoć napaćenom „srpskom narodu“, a tko to ne bi poštivao bio bi proglašen narodnim neprijateljem. Sam Pejić se ponašao po onoj narodnoj: „umiljato janje dvije ovce sisa“. U Njemačkoj se, uz pomoć nekih prijeratnih dokumenata o privremenom boravištu u Hrvatskoj, predstavljao kao Hrvat i sakupljao pomoć za Hrvatsku, a slao ju u tzv. Republiku Srbsku.

Kroz sve vrijeme rata kćerku je školovao u Prijedoru, a ona je medicinski fakultet nedavno završila u Banja Luci. I sada posjeduje imanje stečeno po majci srpkinja Dušanki Kolar u selu Lamovita kod Prijedora i stan u Prijedoru kojeg koristi kćerka. Za svoga, sada već pokojnoga oca Mile, bivšeg milicionara, uspio je poslije slavne „Oluje“ isposlovati stan u predgrađu Zagreba, jer ga je prijavio kao izbjeglicu. U kakvom je statusu taj stan trenutno, ne znam, ali sasvim sigurno znam da se protiv Rade Pejića vodi preko desetak sporova po sudovima u cijeloj Hrvatskoj - zbog prevare i kriminala, a od toga najviše se ih vodi u Općinskom sudu u Obrovcu, na čijem terenu ima i stalno mjesto boravka.

Budući je Rade Pejić preko tjednika Regional, iznosio neistine i notorne laži o meni, moram mu poručiti da je „povukao mačka za rep“ i da će uz svojih 116 sudske poziva (nedavno javno izjavio o tome) dobiti još nekoliko, naravno s odštetnim zahtjevom i uz kaznenu odgovornost i to ne samo za klasična njegova kriminalna djela već i za ratnu kolaboraciju s četnicima u tzv. Republici Srbskoj. Dakle za ratni zločin u pomaganju.

Za iznijete podatke za gore imenovane pripravan sam moralno i materijalno odgovarati pred cjelokupnom hrvatskom javnošću pa i sudom, dakako, jer posjedujem sve materijalne dokaze, koje sam godinama bio prisiljen prikupljati. Prikupljao sam ih i zbog toga jer sam i sam bio proganjan od strane bivših komunista, i to ne samo verbalno, nego i sudskim putem. Zbog kriminala u HDZ-u napustio sam i tu stranku 1994. g. - i ako je u mojoj kući ta stranka utemeljena, a ja osobno postao sam njenim članom prije svih ostalih Zadrana - u Zagrebu 15. lipnja 1989. g. Isto tako napustio sam i stranku HSP, a poslije i stranku HČSP zbog infiltriranih komunista u njima, a i zbog Đapićevog kriminala.

Moje hrvatsko podrijetlo i pripadnost ustaškom pokretu, hrvatskom nacionalizmu i hrvatskom radikalizmu poznato je javnosti, jer sam ih već u nekoliko navrata opetovao u javnim glasilima, s naglaskom da se ne stidim svoje prošlosti. Naprotiv, ponosan sam na svoju prošlost, a i na moju volontersku djelatnost, kojom se trenutno bavim.

Ponosan sam i na sva moja progonstva u bivšem komunističko-jugoslavenskom sustavu (4 puta sam osuđivan). Ponosan sam i zato što nikada u životu nisam ni prekršajno kažnjavan za kriminal ili bilo kakve financijske malverzacije. Ponosan sam i zato što sam kronični antikomunist i anti-jugoslaven (tako mi piše i u jednoj komunističkoj presudi).

I najzad, ponosan sam i zato što sam kronični i anti-antifašista, poglavito ovih zadarskih, koji su iz Zadra na 27. srpnja o. g. išli, s punim autobusom, u Srb slaviti skupa sa Srbima tzv. Dan ustanka naroda Like, a slavili su ustva-

ri dan srpskog pokolja nad hrvatskim narodom u tom dijelu Pounja, poglavito u selu Borićevac, gdje su Srbi za vrijeme tog ustanka poklali preko 300 žitelja sela Borićevca, a ostale njih preko 2.000 protjerali, odnosno natjerali u bijeg. Ovdje treba spomenuti da se taj dan, tzv. dan ustanka naroda Like od 1990. g. više ni službeno ne slavi i to baš zato što je tog dana izvršen najveći pokolj u Drugom svjetskom ratu.

Koristim i ovu prigodu da izvijestim zadarsku javnost kako se ista grupa tzv. zadarskih antifašista i ove godine priprema ići u

Jajce proslaviti dan AVNOJ-a - proglašenje njima tako drage Jugoslavije. Kako sam informiran na put kreću u već u petak, a predvodit će ju Mate Grubišić. Idu s punim autobusom oko 50 ljudi. Malo čudno da ih još toliko ima. Također koristim ovu prigodu da zamolim zadarske novinare da i sami, zbog svoje profesionalnosti, otputuju s tzv. antifašistima u Jajce i svojim komentarijama poprate taj događaj. Veselilo bi me kada bi se to i kamerama zabilježilo.

Još jednom molim urednika da u skladu sa Zakonom o tisku objavi ovaj tekst na istoj stranici i pod

istom rubrikom „skandalozno“. Ovog puta naslov treba glasiti:

SKANDALOZNO O SKANDALOZNOME.

U protivnome, morat ću poseći sa zakonskim normama, što mi zbog dosadašnjih korektnih odnosa s Regionalom nije nakana.

U Zadru, 27. studenog 2008. g.

Ivo Matanović, predsjednik Zdruga udruga hrvatskih političkih uznika RH i inozemstva.

UGROŽAVANJE SIGURNOSTI

dr. sc. Tomislav Dragun

Pete poljanice 7

10000 ZAGREB

091-33.88.431

tomislav.dragun@gmail.com

Zagreb, 1. prosinca 2008.

MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA RH

prof. Tomislav Karamarko – ministar
Savska c.

10000 ZAGREB

Predmet:

Ugrožavanje sigurnosti.-

Veleuvaženi g. ministre,

Slijedom moga podneska kojim od Vas tražim nužne mjere fizičke zaštite, odgovorili ste mi dne 20. studenog 2008. godine upitom, raspoložem li s konkretnim spoznajama o ugrožavanju moje sigurnosti.

Kako je sve jednostavno kad se radi o tuđim leđima.

Vama sam se izravno obratio g. ministre stoga, jer moj slučaj u određenoj

mjeri dosta dobro poznajete, te Vam nije teško sigurnosno procijeniti situaciju u kojoj se nalazim. Naime, upravo ste Vi isticali slučaj (i u „Globusu“) privatizacije poduzeća „Croatia Bus“, a zbog čega sam godinama – neopravdano i neutemeljeno -

Ivan Jarnjak, Tomislav Karamarko, ...

NEKLASIFICIRANO
4. NVD – poštanskom službom

**REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA
MINISTAR**

Broj: 511-01-42-370/799-08.
Zagreb, 20. studeni 2008. god.

dr. sc. Tomislav Dragun

**Pete poljanice 7
ZAGREB**

Poštovani gospodine,

priopćavamo da smo s osobitom pažnjom razmotrili Vaš podnesak te u svezi navedenog upućujemo Vas da, ukoliko doista raspoložete konkretnim saznanjima o ugrožavanju Vaše sigurnosti, ista svakako prijavite policiji, koja će potom poduzeti odgovarajuće zakonom propisane mjere i postupke u cilju zaštite Vaših temeljnih ustavnih prava i sloboda.

S poštovanjem,

MINISTAR
Tomislav Karamarko

sjedio na optuženičkoj klupi. Zbog pisanja elaborata za „Globus-grupu“, premda ne i u sastavu iste. Postupno se shvatilo da se radilo o kaznenom djelu

u režiji Leona Sulića, odnosno HDZ-a (pa i pojedinih crkvenih krugova, župa u Vrbanićevoj).

Dakle, to je okružje za koje smatram da bi me moglo fizički ugroziti. Državni vrh, a i skupina oko, recimo to tako, „Croatia Busa“. Svi dobro znamo tko se sve krije iza poslovnog sustava „Zovko“, koju nadzire „Croatia Bus“, a ja i dalje – putem svojih kaznenih prijava i tužbi – slučaj „Croatia Bus“ ne smatram završenim.

Iz tog kruga već su mi dolazile konkretne prijetnje, a koje sam pravodobno, ali i neuspješno prijavio

policiji (Darko Štirmer – povezan s prethodnim slučajem kroz dionice „Exportdrva“ i financiranje njihove kupnje preko „Dione“, gdje sam također intervenirao kaznenim prijavama i tužbama). Dakako, meni se ne šalju zapisi sa sastanaka dotičnih „interesnih“ skupina, a nemam niti svoje uhode koje bi mi to dojavljivale.

Ne znači to pak, da sam slijedom toga i siguran od njih. Tim više, jer sam i ranije dobivao konkretne prijetnje, ali su moje prijave samo formalistički obrađivane (Dubrava 3 puta, Kruga 1 put).

U konkretnom slučaju opasnost vidim u aktualnom sudskom predmetu na Županijskom sudu u Slavonskom Brodu, koji se „odvija“ već preko deset godina, a koji je upravo aktiviran. I to kako! Bez adekvatne optužnice za kazneno djelo „poticanja“, bez

opisa kaznenog djela, bez navođenja mjesta, vremena i načina njegova navodnog počinjenja. Prilažem Vam materijale koje sam u svezi s tim poslao Vijeću Europe, kako ne bih nepotrebno duljio.

Dakle, bez prave optužnice, inzistira se na suđenju u Slavonskom Brodu, iako smo okrivljenici ja i moja supruga, a nema niti jednog svjedoka koji bi se odnosio na od mene navodno počinjeno kazneno djelo. Tjera me voziti se u predzimskim, možda i zimskim, uvjetima 400 km dnevno, mene koji imam 70 godina i koji sam značajno bolestan (karcinom debelog crijeva, dijabetes).

Lagana meta. Zar ne? Toliko znam, iako nisam policajac.

Ako već ne dobijem odgovarajuću zaštitu, ipak sam nešto postigao. Moj je predmet evidentiran u Vašem arhivu. Ponekad je i to dovoljno. To članovi moje obitelji, naravno, znaju.

Sa štovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun

HRVATSKA AKADEMSKA UDRUGA SPLIT- ČOVJEK NADASVE

SPLIT, ULICA GLAGOLJAŠA bb - TVRĐAVA GRIPE

TEL/FAX 021/342-006

e-mail:hau@hau.hr / www.hau.hr

Građansko-etički forum Hrvatske

Split, studeni 2008.

Predmet: Otvoreno pismo Predsjedniku

Vlade Republike Hrvatske

„KRIZA KAO ŠANSA“?!

Uvaženi gospodine Predsjedniče Vlade Republike Hrvatske, na Vašu adresu, kao i ostalih odgovornih dužnosnika, uputili smo pismo o građanskoj akciji Korjenite promjene, u veljači 2008. godine. Odgovorili ste nam da je sve „pod kontrolom“, da nam zapravo korjenite promjene nisu potrebne. Sada, nakon izbijanja svjetske krize, kao da ste se „probudili“ iz dubokog sna, osnivate „Vijeće mudraca“, poduzimate samo „vatrogasne“ mjere. I, ponajviše širite paniku. Zbog krize ne prozivajte krivce nego obespravljene radnike, penzionere, da ne kažemo „stoku sitnog zuba“.

Ne dokidajte nijedno proizvodno radno mjesto, nego brojna „neradna“ radna mjesta u glomaznoj i neučinkovitoj državnoj upravi i samoupravi. Jer državna uprava i samouprava troše preko 50% bruto nacionalnog dohotka. Nema ulaganja u proizvodnju nego gomilanja i zapošljavanja u državne institucije po podobnosti, stranačkoj pripadnosti i „rodijačkoj“ povezanosti. Dosta je!

Hrvatska, Bogom dana po svojim resursima, uništena je nepravdom pretvorbom i zaduženjima koja jasno pokazuju da smo stalno živjeli u raskoraku s našim mogućnostima. Ali nama kriza može

biti i šansa ako promišljeno, hrabro, ništa manje mudro stvorimo strategiju razvoja i omogućimo funkcioniranje države po mjeri svakog građanina Hrvatske. Započnimo konačno izgrađivati demokratsku, socijalnu i pravnu državu, što do sada, očito, nismo radili. Taj je „zahvat“ preduvjet budućeg zdravog i normalnog življenja u Hrvatskoj.

Situacija je teža nego što je Vi opisujete. Smatramo da paniku ne treba poticati, ali od svakog građanina treba zahtijevati odgovoran doprinos promjenama, disciplinu, red i rad. Ne smije se više štititi kriminal, korupciju, poltronstvo, nerad, nemoral, povlastice itd. Pođemo li pravim putem - racionalizacijom, decentralizacijom i novom regionalnom podjelom Hrvatske, promjenama u izbornom zakonodavstvu i smanjenjem broja zastupnika u Saboru i ministarstvima, treba očekivati dug i strm put, ali to je jedini put izlaska iz baruštine u kojoj jedva dišemo.

Čuvajmo se raskoraka kojima smo do sada prekrivali „crne rupe“ našeg puta u bolju budućnost. Ne dozvolite da Hrvatska postane „Croatiakaos!“

don Ivan Grubišić.

Uz izraze iskrenog poštovanja

Predsjedavajući Građansko-etičkog foruma

dr. don Ivan Grubišić

SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (11)

Lasa Šukilo, Zagreb

USTAŠA BROJ JEDANAEST - JE LI TO ZDRAVKO ŠESTAK?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Zdravko Šestak, predsjednik uprave PODRAVKA GRUPE, ustaša br. 11. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaista drmaju Hrvatskom.

*To je nama naša borba dala,
Da imamo Titu za maršala!*

„Lider“ navodi:

PODRAVKA GRUPA Zdravko Šestak

- Prihod: 3,52 milijarde kuna
- Broj članica: 22
- Najveća tvrtka: Podravka prehrambena industrija (75%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Zdravko Šestak preko PODRAVKA GRUPE drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom proteći vode dok na čelo PODRAVKA GRUPE ne dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lov. I čuvaju je kao oči u glavi.

PLES PO ŽICI

Robert Mihaljević, Glas Podravine i Prigorja

Tko o čemu, mi o milijunima. Protekle smo godinu ispratili s lutrijskih 10,5 milijuna i PBZ-ovih pronevjerenih milijuna kuna, a ovu započeli s istim brojem nula, ali s nešto većim početnim znamenkama.

Podravku je, nakon one u Belupu, potresla još jedna afera, ovaj put zbog nabave glutaminata i holograma. Ukupna svota: oko 48,5 milijuna kuna. Osumnjičeni: Zvonko Pavlek, Matija Dolenc, Zoran Gošek i Karmin Galović. Vrijeme radnje: od 1994. do 1997. godine. Više od dvije godine odjel za gospodarski kriminal koprivničke policije u suradnji s Interpolom prebirao je po ugovorima i transakcijama Podravke i njezinih poslovnih partnera u Trstu. Rezultat je kaznena prijava koju su, poput neželjena djeteta, podjednako s nelagodnom i nevjericom dočekali osumnjičeni, javnost i dio pravosuđa. Nije da tu nešto ne bi moglo biti, bili su najčešći ovtjedni komentari, ali su tra-

govili toliko blijedi i nepouzdati, svjedoci zaboravni, a zakonske odredbe o gospodarskom kriminalu manjkave da će državno odvjetništvo i istražitelji sljedećih mjeseci doslovce plesati po žici. Sve je, dakle, podjednako moguće: vraćanje predmeta policiji na dobru, odbacivanje prijave ili pokretanje istražnog postupka. Oni koji još uvijek bistro gledaju u povijest, poput kontroverznog Pavla Gažija, ovih dana upozoravaju kako je u najmanju ruku čudno da je Podravka, kompanija koja je već desetljećima prerasla okvire i jedne i druge države, glutaminat za Vegetu po toj cijeni nabavljala od posredničke tvrtke iz Trsta. Dok su Pavlek, Dolenc i Galovića, prema kaznenoj prijavi, supstanciju za svjetski poznat dodatak jelima od 1994. do 1996. nabavljali od 1.500 do 1.800 dolara za tonu, Gaži tvrdi kako je Podravka u njegovo doba, zahvaljujući svojoj poziciji drugoga najvećeg europskog kupca glutaminata od Ajinomota, toliko pritiskala japanskoga proizvođača da je cijenu uspijevala spustiti i debelo ispod tisuću dolara. Posve drukčije, pak, misli župan Josip

Friščić, stranački kolega jednoga od osumnjičenih, bivšeg direktora Podravkine nabave Matije Dolenca. U izjavi koju prenosi privatni podravski tjednik, župan je tadašnju nabavu glutaminata usporedio s kupnjom kalašnjikova za vrijeme Domovinskog rata. Država je svoje osamostaljenje i nepovoljne ratne uvjete plaćala visokim cijenama strateških proizvoda, nedvosmisleno je Friščić poručio što misli o kaznenoj prijavi protiv bivših i sadašnjih podravkaša. Njegova nas je izjava, pak, neodoljivo podsjetila na istup bivšeg župana Nikole Gregura, koji je u prosincu 1999. godine, a u povodu policijskih kaznenih prijava zbog navodne proizvodnje droge u pogonima Belupa, javno upozorio kako u to ne vjeruje i dodao kako očekuje da tu neistinu opovrgne i Uprava Podravke. Samo četiri dana kasnije istražitelji Županijskog suda u Koprivnici potvrdili su kako se trojica osumnjičenih belupovaca terete samo za raspačavanje, a nikako za proizvodnju droge, što je policija nespretno bila navela u svojoj prijavi. Naši su župani, očito, odlično informirani. O

novoj aferi u Podravci javno se odlučio, u svojem stilu, očitovati samo jedan od četvero osumnjičenih - Zvonko Pavlek. Nekoć moćni član Uprave koprivničkoga koncerna i čovjek koji je osmislio projekt Gartenberg, Podravkinu propalu tvrtku u Bavarskoj koja je 1983. godine postala središte velike afere i Gažija stajala glave, kaznenu je prijavu prebacio na posve osobnu razinu. Članak u Večernjem listu, koji je o tom slučaju prvi pisao, Pavlek je okarakterizirao svojevrsnim pritiskom na sudove, a sve je objasnio nečijim privatnim interesima. Večer-

njaku objašnjava i zašto: on se, Pavlek, zalagao i zalaže za Podravkinu neovisnost od međunarodnih kompanija, ali se od njegove vizije i misije razvoja tvrtke, koja je trebala zadržati konkurentske prednosti i samostalnost, naprasno odustalo. Za razliku od troje njegovih glutaminatnih supatnika, pak, Pavlek ipak ima malo više razloga za optimizam jer njegova potpisa nema niti na jednom spornom ugovoru. Podravka će, u to smo posve sigurni, bez većih problema pregrmjeti još jednu milijunsku šok-terapiju. Policija je prije dvije godine najprije zavrila u Belu-

po i osumnjičila tamošnju šestorku za 56 milijuna, pa se s novom kaznenom prijavom ukupna svota navodno nestalog novca u koncernu već popela na oko 105 milijuna kuna. Bez obzira na pozamašnu svotu, hrvatski će prehrambeni div stoički podnijeti taj balast i nastaviti pisati svoju priču, a u njoj za neke aktere i događaje više jednostavno neće biti mjesta. Crtu je, doduše, netko trebao odavno podvući.

I da se vratimo na temu. 1.800 kn neoporezivog dijela plaće je ipak većinom mjera za poslodavce, mjera za smanjivanje cijena rada jer ogromna većina zaposlenih ima ugovore na neto plaću i ne će im se promijeniti ništa. Kao takvu mjeru, treba je i pozdraviti. Ono što je problem u toj mjeri je da će i država i lokalna samouprava ostati uskraćena za neki iznos, a upravo za taj iznos više će se zadužiti vani.

GLOGINJE

Čitatelj s foruma

Ma daj, lako tuđim ... po gloginjama. Država ne da pogoduje kriminalu, nego je u njega donekle i upletena. Pa daj pogledaj Podravku, 250 milijuna kn potrošeno na marketing, 100 milijuna kn na konzultantske usluge... Da nastavim? Premijer gradi službeni odvojak s autoceste koji vodi u njegovo selo.

Stvar je u tome što se ne može sve postaviti na zdrave noge preko noći. Dugoročno ćemo sigurno ići prema

privatnom zdravstvenom osiguranju i prema ukidanju 1. stupa mirovinskog, ali da se sutra to uvede, 99% Hrvata ne bi plaćalo niti zdravstveno, a kamoli mirovinu. Nije još dovoljno stanje svijesti za to.

Plaće se iz dana u dan ipak sve više legaliziraju i statistički porast plaća je rezultat više te sve veće legalizacije nego stvarnog porasta neto primanja. Garantiram ti da nijedna Vlada dok god taj proces teče neće preko noći početi radikalne mjere potezati.

HRANA, STRUJA I BRODOGRADNJA

pollitika.com

Ima nekoliko stvari koje su se desile u proteklih desetak dana što me nije bilo, a o kojima nisam imao prilike pisati. U tri (po meni najvažnije) sudjeluje ili je direktno povezana jedna te ista osoba, ministar gospodarstva Damir Polančec.

Prvo što se dogodilo je da je Darko Marinac napokon dobio nogu. Podravka je inače jedan čudni organizam koji je očito pomalo šizofren oko toga tko je njegov pravi vlasnik. Kao što sam to pisao već ranije, čim je Damir Polančec uletio u vladu po-

čelo se govoriti o ESOP zakonima, što ja smatram samo legaliziranjem management buyouta kojeg Polančec sprema u svoje i možda još ponečije ime. Ako pogledate parametre poslovanja Podravke, praktički je čudo kako se bilanca Podravke već godinama održava na istoj razini bez ikakvih pomaka osim povećanja troškova koji rapidno izjedaju profit. Kao mali dioničar Podravke naravno da sam uzrujan takvom nesposobnošću managementa, no jednako tako se pitam koja je krajnja instanca te priče. Mo-

je je mišljenje da se ekipa već godinama sprema za preuzimanje, rapidno čišćenje bilance i potom prodaja za 3x više vrijednosti nego što je to danas riječ. Pitanje je naravno da li je ekipa za to sposobna u što ozbiljno sumnjam. No bilo kako bilo, interes vlasnika nije nužno i interes države i iznimno je nezgodno kada se Polančec koji je i previše povezan s Podravkom u poziciji kanalizirati mišljenje dvije strane odjednom. Toliko o sukobu interesa.

LIK I DJELO DRUGA SANADERA

Lasa Šukilo, Zagreb (poticajni izvor: www.vecernji.hr)

Nikako od Druga Tita, nikako od partizanštine, nikako bez zavezanih usta. Nekako smo odahnuli kad je zauvijek nestalo Jugoslavije, kad su nestali centralni komiteti, kad smo u slobodnoj državi, u svojoj Hrvatskoj, ušli u slobodnu zajednicu ljudi.

Međutim, tamo gdje smo očekivali ljude, opet su u modi drugovi. Kod nekih. Nažalost, u hrvatskom političkom vrhu. Zar je za to vrijedilo ginuti?

Dobro rečę pred smrt pokojna Kata Šoljić: „Da su mi sinovi živi, sad bi bili u zatvoru!“

Točno.

Čitam, zna se:

Zbog grupe na Facebooku pod nazivom „Kladim se da ću naći 5.000 ljudi koji ne vole Sanadera“ policija je pretresla kuću, računalo i mobitel 22-godišnjeg Nikše Klečaka iz Dubrovnika. Klečaku su četvorica kriminalista u 14.30 sati pozvonila na kućna vrata i, držeći u ru-

kama nalog Prekršajnog suda u Dubrovniku, započeli pretres. Nakon pretresa je odveden u policiju i zadržan na 'obradi' do 21 sat kada je pušten kući, i to bez ikakve prijave. U policiji je rečeno da je povod za akciju fotomontaža premijera Ive Sanadera s kukastim križem i slovom 'U'. No, kako takav sadržaj u policijskoj akciji nije pronađen.

Zbog Klečakove grupe "Kladim se da ću naći 5.000 ljudi koji ne vole Sanadera" policija se konzultirala s Općinskim državnim

odvjetništvom u Dubrovniku ne bi li se ishodio sudski nalog za pretres, ali su tužitelji odbili suradnju smatrajući da nema kaznenog djela. Nalog je stoga izdao Prekršajni sud koji je u sadržaju internetske grupe pronašao prekršaj protiv javnog reda i mi-

ra.

"Pitao sam policiju što sam učinio kad su mi došli s nalogom, a oni su odgovorili da sam na Facebooku blatio lik i djelo premijera Sanadera. Na moje daljnje pitanje kako sam to učinio, rekli su mi da sam objavio fotomontažu na kojoj je premijer obučen u nacističko odijelo", rekao je Klečak, nakon što ga je policija pustila. Klečak je izjavio i da mu je jedan od policajaca neformalno rekao da je akcija protiv njega politički režirana i da se zamjerio nekome u Zagrebu.

Odjelu za odnose s javnošću Ravnateljstva policije tvrde da slučaj nema nikakve veze s politikom, nego da policija ne će tolerirati nikakvo isticanje naci-fašističke simbolike, bez obzira gdje se pojavljuje – na internetu, koncertima ili stadionima. To je prekršaj i za njega će se svaki put podnositi prijave.

Svaka čast. Policija kao milicija.

Samo tko je autor Gorskog vijenca, onaj od braće koji zna pisati ili onaj koji zna čitati?

BOSNA BEZ BOSNE

Lasa Šukilo, Zagreb (poticajni izvor: www.vecernji.hr)

Gdje si ba? Na Ilidži. Pijem vodi sa izvora ... Znam, rijeke Bosne. Ne, nema toga više. Na izvoru sam rijeke Srbske.

Uskoro će se i to biti svakodnevno moći čuti. Sarajlije će ići na

Vrelo Srbske, rijeke koja će se i dalje ulijevati u Savu, ali kod Srbskog Šamca.

Domišljato i duhovito. U zbilji, ne u uobrazilji.

Naime, čitam:

Vlada Republike Srpske utvrdila je danas Nacrt zakona o teritorijalnoj organizaciji ovoga entiteta

prema kojemu je u posljednje preostale dvije općine ukinut prefiks 'Bosanski'. Kada ovaj zakon prođe proceduru u Narodnoj skupštini Republike Srpske, Bosanski Brod nosit će samo naziv Brod, a Bosanska Kostajnica samo Kostajnica. Time će nestati i posljednji administrativni tragovi 'bosanskog' identiteta u Republici

Srpskoj. Ministar uprave i lokalne samouprave RS Zoran Lipovac rekao je na konferenciji za novinare da je u srpnju prošle godine entitetska vlada predložila promjenu naziva ovih dviju općina tako što bi se Bosanska Kostajnica zvala samo Kostajnica, a Bosanski Brod promijenio bi ime u Posavski Brod.

„Nakon toga je resorno ministarstvo provelo javnu raspravu u kojoj su se u Bosanskoj Kostajnici građani iz reda sva tri naroda izjasnili da ta općina ubuduće nosi naziv Kostajnica, jer su smatrali da je to neutralan naziv

Na izvoru rijeke Srbske

koji nikoga ne vrijeđa i ujedno odražava njihova stajališta”, rekao je Lipovac.

Kada je u pitanju Bosanski Brod, rezultati javne rasprave su pokazali da je najviše prijedloga, 70 posto, bilo da ta općina nosi naziv “Brod Srpske”, za ostanak naziva Bosanski Brod bio je nešto više od 17 posto građana, a za naziv “srpski Brod” bilo je 8,42 posto građana. Unatoč željama Vlada RS je samo izbacila Bosanski iz naziva Brod.

Radoslav Dodig, predsjednik Ma-

tice Hrvatske iz Ljubuškog, ocijenio je kako se istodobno u BiH vode dva procesa. Jedan vodi ka jačanju ‘bosanskoga’ identiteta, a drugi se, srpski, pak tome protiviti dok Hrvati počesto nemaju stajalište o ovakvim važnim pitanjima iako se u ovome slučaju tek radi o toponimima.

„U Republici Srpskoj sve se bosansko apriori odbacuje ili bilo što je vezano za Bosnu i Hercegovinu, a s druge strane cilj je bošnjačke elite proširiti Bosnu na cijelu državu BiH. To su dva posve suprotstavljena mišljenja. Hrvati samo ostaju pratiti tu priču kao neutralni promatrači. Mislim da bi morali biti aktivni sudionici ovih rasprava”, smatra Dodig.

NE DA ZA JEDNU KUNU

Lasa Šukilo, Zagreb (poticajni izvor: **Ivana Pavelić, business.hr**)

Ivica Todorčić, sin Ante Todorčića, u Titovo doba generalnog direktora Agrokombinata Zagreb, „preko noći” postao je najbogatijim Hrvatom. Spretan, eto kao i svi Todorčići, odnosno Žužuli, kupovao je poduzeća naveliko po jednu kunu, uz blagoslov Vlade RH, financirajući tu kupnju kreditima Zagrebačke banke, koje – dakako – nije vraćao. Ide to crvenima, samo kad se domognu položaja.

Sad mu se ponešto od kupljenog čini preteškim teretom. Prodao bi, ali više ne po jednu kunu, čak ni po dvije.

Čitam i ne čudim se:

“Agrokor grupa se financira isključivo na dug, pa današnja situacija sigurno ne ide u prilog Agrokoru. Ne radi se samo o povećanju kamatnih stopa nego i o dostupnosti novih kredita”, rekao je business.hr-u konzultant Damir Novotny.

Novotny je izrazio sumnju koliko sve podružnice i investicije Agrokoru imaju efikasnost. “Kada bih bio vlasnik grupe Agrokor, razmislio bih o restrukturiranju i prodaji nekih biznisa”, rekao je ekonomski analitičar, postavivši pitanje kome točno u ovoj situaciji može išta prodati. Napomenuo je kako je danas situacija takva da i najveće banke imaju probleme s

već odobrenim kreditima, a kamoli s onima koje tek treba odobriti.

Agrokor je navodno imao problema i s financiranjem projekta u Makedoniji, gdje je planirao uložiti oko 200 milijuna eura, a trebalo je započeti i s izgradnjom dviju otkupnih stanica za voće i povrće vrijednih 40 milijuna eura.

„Konzern Agrokor ima mogućnost slobodnog limita kod banaka za financiranje tekućih projekata”, poručili su tada iz Agrokoru.

Radimir Čačić, gospodarstvenik i predsjednik HNS-a također smatra da će Todorčić krenuti u daljnju prodaju. „Objektivno, Agrokor je na tankoj niti. Stoji na kreditima i ima malo strateških partnera”, rekao je Čačić.

SMRZNUTI DJEDOVI: STJEPAN MESIĆ I IVO SANADER

Lasa Šukilo, Zagreb (poticajni izvor: *business.hr*)

Tako, ova – po vlastitom mišljenju i priznanju – dva hrvatska politička diva, nazvaše naši svećenici. Naravno, nije to rekao uzoriti kardinal, što od njega nitko niti ne očekuje, ali ipak je vrlo zanimljivo. Rekla bih, prekretnički značajno.

Te djedovi, te smrznuti. Ima li gore kombinacije. A kane nas još dugo i dugo voditi. Preko nešto „mlađe“ Savke Dabčević Kučar i njenog zeta Tomislava Dragičevića, dugoljetnog drmatora INAe.

Blago rečeno: Svašta. Neukusno i neprobavljivo do Vražje matere.

Čitam i plješćem:

Svatko ovih dana ima mišljenje o financijskoj krizi, pa i svećenici. Don Ivan Grubišić kaže kako treba izbjeći "potrošačku groznicu" koja je svojstvena našem civiliza-

cijskom i mentalnom sklopu.

Slobodna Dalmacija provjerila je što Crkva kaže na "stezanje remena", pri čemu je jedan od najostrijih komentara dobila od don Josipa Čorića koji se obrušio na predsjednika Stjepana Mesića i njegove prijedloge o mjerama štednje: "Nije li žalosno da se naš naraštaj - sada pomalo umirovljenih, osim ako nije u politici - bavi razmišljanjem o štednji na p o g r e b i m a onih pred kojima bismo trebali danima klečati, jer bez njih ne bismo bili što jesmo. Bili smo svjedokom 'plastičnih operacija' svetog Nikole u Djeda Mraza, djeda, da ne kažem pradjeda Božićnjaka, a svetu se Lucu jednostavno maklo. Kasnije je Božji narod nazvao Djeda Mraza bratom svetog Nikole, ali u komuni-

stičkoj partiji. Sada je opasnost da se i sveta Luce i sveti Nikola, pa i malo božićno dijete iz Betlehema - Isus - pretvore u neke kapitalističke strice iz Amerike".

Don Luka Vuco zapitao se vole li političari na vlasti, "koji su nas doveli u ovoliko zaduženje", ovaj narod i njegovu djecu. "Da vole ovaj narod i njegovu državu, ne bismo svi mi došli u ovu situaciju. Oni vole samo sebe, svoju vlast i svoje interese kao drogu. Ova država je odavna u krizi, a ne samo sada".

Don Anđelko Kačunko "propovijeda" kako je "materijalno obilje dovelo do duhovne bijede, u kojoj je bogatima do beskrupuloznosti otupjela savjest. ... Umjesto da se pred Božić sami odreknu svojega golemog suviška, hrvatski se politički 'smrznuti djedovi' priklanjaju globalnom strašenju 'zbunjenoga stada'".

Don Anđelko Kačunko

DIJASPORA NA DJELU

Lasa Šukilo, Zagreb (Poticajni izvor: *business.hr*)

Čekali smo ih, kao i Izraelci svoje. Nismo se prevarili. Naša su im vrata otvorena. Svaki hrvatski povratnik iz iseljništva novo je bogatstvo za Hrvatsku.

Za neke, međutim, ne možemo to reći. Bolje bi bilo da se

nikad nisu vratili u Hrvatsku. Na primjer: Ivica Mudrinić.

Čitam s ogorčenjem:

Knjiga o organiziranom kriminalu koja Petričiću uskoro izlazi iz tiska otkriva da javno obznajena primanja vodećih hrvatskih menadžera iz poslovnih izvješća njihovih kompanija skrivaju pravu sliku

stanja te Mudrinić, na čelu HTa prima mjesečno punih 400.000 kuna neto.

Slijedi ga Tomislav Dragičević, predsjednik Uprave Ine koja je djelomično u državnom vlasništvu, koji mjesečno u džep stavi 200.000 do 300.000 kuna, a treći je čelnik Kraša Nadan Vidošević, koji uz profesionalne obveze i volonterski vodi Hrvatsku gospodarsku komoru.

Steži remen, nema što.

MESIĆ NAS GODIŠNJE KOŠTA 55,6 MILIJUNA KUNA

Diana Majhen, Zagreb

Prema podacima iz Državnog proračuna za 2008. (izmjene i dopune), Ured predsjednika Mesića godišnje pojede više od 55,6 milijuna kuna, odnosno osam puta više u odnosu na troškove počasti na sprovodima hrvatskih branitelja (ako je točan podatak o 7 milijuna kuna troškova za počasti.)

Iako Mesić prema Ustavu nema značajnijih ovlasti, dužnosti i odgovornosti koje bi iziskivale tako velike troškove, troškovi su prisutni. Iako predsjednik Mesić nema nikakvih državnčkih rezultata u proteklih 8 godina svog obnašanja dužnosti, njegovi su troškovi, godine u godinu sve veći i veći.

Javnost poznaje Mesića uglavnom po neobvezujućim i nebitnim izjavama koje daje za medije, a koje se kreću od glupih do vrlo glupih, ali zajednička im je crta da su nebitne, bezvrijedne i paušalne, i ničemu ne služe. Uz to, Mesić povremeno primi i daje vjerodajnice, pusti iz zatvora kojeg dilera, ubojicu ili ratnog zločinca, podijeli poneko odlikovanje, napiše koji brzojav, malo putuje, gostuje na nekim skupovima gdje pročita neki govor, pije kavu itd. Sve bi to Mesić mogao raditi i kao umirovljenik, uz minimalne troškove.

Osim protokolarnih i formalnih ovlasti, dok nema rata Mesić nema nikakvu odgovornost. U posljednjem je ipak bio vrhovni komandant JNA, možda je nešto i zaradio, ali je na žalost račun

ispostavljen krivoj strani, nama. Pa kako je moguće da godišnje plaćamo čak 55,6 milijuna kuna za malo primanja vjerodajnica, čitanja napisanih govora, beskorisnih putovanja u daleke zemlje, ispijanje kave i dr.?

Samo na troškove zaposlenika Ureda predsjednika godišnje odleprša 30,8 milijuna kuna, u proračunu lukavo razbijenih na više podstavaka. Prosječna bruto plaća u Hrvatskoj iznosi oko 7500 kn, što će reći da Ured predsjednika mjesečno na zaposlenike utroši 341 bruto plaću. Pa to je jedna tvornica srednje veličine. Za što? I koliko uopće ljudi radi u tom beskorisnom Uredu, kakva su im primanja? Prema podacima iz 2006. godine, u Uredu predsjednika radilo je oko 180 ljudi, pa ćemo taj podatak, objavljen u Jutarnjem listu i Novom listu, koristiti za neke izračune.

Godišnji troškovi za informatiku, opet razbijeni u više stavaka, dosežu iznos od 670 tisuća kuna, ili 55 tisuća kuna mjesečno. 3.700 kuna godišnje su informatički troškovi po zaposleniku, iako je bjelodano logično da se veliki broj zaposlenika uopće ne zna služiti računalom ili im isto nije ni potrebno za obnašanje dužnosti, kao što su npr. čistačice, vozači ili sam predsjednik?

Ured predsjednika je u 2008. predvidio 965 tisuća kuna za uredsku opremu i namještaj. Na dan, to iznosi više od 2.600 kuna. Kupuje li se svaki dan neki ormar, krevet, televizor ili desetak stolnih svjetiljki? Ukoliko tamo zaista radi 180 ljudi, to je više od 5.300 kuna godišnje po

zaposleniku, samo za namještaj i opremu. Nevjerojatno.

Troškovi održavanja, uređenja, grijanja, rasvjete, komunalija itd. godišnje dosežu nevjerojatnih 8 milijuna kuna, od toga samo na energiju više od 2 milijuna kuna, a na komunalne troškove 1,5 milijuna kuna. To je otprilike ono što zovemo režije plus tzv. "usluge tekućeg i investicijskog održavanja". Što sve sadrže te usluge održavanja, kad je i namještaj i sve ostalo navedeno zasebno, nije jasno. Valjda čišćenje, pranje, bojanje...režije. I to sve skupa košta 8 milijuna kuna, odnosno više od 3.700 kuna mjesečno po zaposleniku? Ma hajde.

Za uredski materijal, ostali materijal i sirovine godišnje se troši 2,9 milijuna kuna, gotovo 8.000 kuna na dan! Halo, pa predsjedniku je dosta 2-3 olovke tjedno kako bi zadovoljio ustavne obveze supotpisivanja odluka, abolicija kriminalaca i pisanja pisama sućuti pokojem mrtvom partiza-

nu. Što im dođu sirovine, tko zna (osim predsjednika i nekih njegovih savjetnika npr. Saleta Perkovića, koji najbolje spadaju pod pojam "sirovine", ali oni se ipak ne nabavljaju na dnevnoj bazi, a i nemoguće da toliko koštaju, pa tko bi to platio za njih).

Gdje smo stali? Ah, da... kod sirovina, za koje plaćamo Uredu tzv. predsjednika, uz uredski materijal i ostali materijal, gotovo 2,9 milijuna kuna godišnje. Idemo dalje. Na službena putovanja godišnje se 2008. planiralo utrošiti više od 2 milijuna kuna, ili oko 5.500 kuna na dan. Dakle, za potrebe putovanja našeg predsjednika DNEVNO se troši jedna prosječna hrvatska netto plaća. Inače, predsjednik je ove godine između ostalog bio dva puta u Makedoniji, dva puta u Jordanu, a posjetio je i Albaniju, Kinu, Mongoliju i Turkmenistan. O koristi njegovih putovanja ne treba puno reći. Možemo samo misliti koliko je bilo isplativo putovati u Češku, pazite sad:

"Na poziv gradonačelnice grada Karlovy Vary Veronike Vlkove, predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić prisustvovat će obilježavanju 650. obljetnice grada Karlovy Vary 26. travnja 2008. godine."

Pitanje je jesu li to svi troškovi, i

snosi li Ured predsjednika i troškove putovanja zaštitarske i špijunske svite koja ga okolo prati po svijetu, ili to ide iz drugog izvora.

Za najrazličitije usluge bilo je planirano utrošiti 1,76 milijuna kuna. U te usluge spadaju i one sasvim neodređene, koje se vode kao "ostale usluge", te osobne (što je to, intimna masaža, eskort?), intelektualne (valjda se uči čitati i pisati), zdravstvene, pa čak i VETERINARSKE. Hej, veterinarske usluge za Ured predsjednika! Sretan je taj majmunolog koji ima stalni ugovor s Uredom predsjednika, osim vizite po Pantovačku ništa više ne treba raditi....

Na reprezentaciju - 1,5 milijuna kuna. Bez komentara. Promidžba i informiranje - 780.000 kuna, više od 2.000 kuna na dan! Pa koja si tvrtka može priuštiti takve troškove za promidžbu i informiranje? A što mu dođe to informiranje, moguće bi nam najbolje objasnio Saša Perković, koji je po nalogu predsjednika npr. otišao pregovarati sa Zagorcem uplićući se tako direktno u rad pravosuđa. Naravno, kao i obično, bez ikakvih konsekvenci. Bit će da tih 780.000 kuna nije bilo dovoljno da se jadnog malog Sašicu izvuče iz ralja neinformiranosti.

Na telefon, poštu i nekakav prijevoz (koji nema veze ni s troškovima zaposlenika, ni sa službenim putovanjima), planiralo se utrošiti 2,3 milijuna kuna, gotovo 6.500 kuna na dan! Posebna je priča stavka sitni inventar i auto gume - 400.000 kuna. Podsjetimo, u taj sitni inventar ne spada ni uredski materijal, ni održavanje objekata, ni uređenje, ni namještaj, ni opremanje prostora - to je nekakav sitni inventar,

s autogumama 400.000 kuna godišnje, više od 1.000 kuna na dan! Jedna vrhunska auto guma košta oko 1.000 kuna i traje par godina - koliko vozila ima u tom uredu? Zar Ured predsjednika radi kao rent'a'car ili kao prijevozna poduzeće?

Ostale stavke su još neodređene: bankarske usluge, usluge platnog prometa, kamate, premije osiguranja - ukupno 66.000 kuna godišnje. Usavršavanje zaposlenika (očito u Uredu rade nekakvi neusavršeni likovi koje treba na naš račun dodatno obrazovati) - 65.000 kuna godišnje. Najamnine i zakupnine (za što?) - 470.000 kuna godišnje. Naknade i članarine 355.000 kuna godišnje, gotovo 1.000 kuna na dan, kao da su svi djelatnici učlanjeni u sve živo što postoji, naravno, na naš račun. Misterozna oprema, koja se vodi kao komunikacijska, oprema za održavanje i zaštitu, oprema za ostale namjene i dr., a koja zvuči kao da je špijunska i zaštitarska, 600.000 kuna godišnje. Po kojem to članu Ustava?

Za knjige, svega 15.000 kuna, očito se malo čita tamo gore na Pantovačku (tko je još vidio čitati knjige...).

Biser na kraju: planirano je oko 1,8 milijuna kuna za nešto nepoznato i nespecificirano, iako je sve bitno i nebitno po već nekoliko puta specificirano. To je oko 30 godišnjih prosječnih plaća u Hrvatskoj. Moguće taj novac treba poslužiti da se npr. Joža Manolić još koji put odlikuje kao zaslužan građanin ove zemlje, od posljednjeg odlikovanja prošlo je već više od 3 mjeseca. Fućkaš ti takav Ured predsjednika koji bi čovjeku koji je sproveo hapšenje kardinala Stepinca i drmao UD-BA-om dijelio ordenje tek svakih

šest mjeseci.

Pa se nešto pitam, može li Josip Perković tom novcu za nepoznato i nespecificirano zahvaliti što još uvijek slobodno šeće Hrvatskom, dok je istovremeno za njim raspisana Interpolova tjeralica za zločine koje je počinio nad Hrvatima?

Zaključno. Ured predsjednika od poreznih obveznika godišnje pojede novaca koliko godišnje u Hrvatskoj zaradi oko 1.000 ljudi. Toliko ljudi bi se moglo zaposliti ako ne bi imali taj beskorisni i nepotrebnii Ured predsjednika, a

Predsjedniku bi bila dovoljna gola plaća i 100 kuna na dan za

kavu.

Ima li tu prostora za štednju? Uštedom od samo 12% pokrili bi se troškovi svečanih sprovoda za branitelje. Ukidanjem Ureda predsjednika godišnje bi se moglo sagraditi bar 100 stanova za sirotinju u Hrvatskoj, ili nekoliko škola i bolnica.

Eto mjesta za pravu i istinsku štednju, i istinsku tranziciju Hrvatske, a to je ukidanje beskorisnih i bespotrebnih državnih parazitskih institucija.

„Gospodo“ DRUGOVI - PONOS VAM NE DAMO!

Mi. Lika, www.domovinskirat.hr

I danas, kao obično, otvaram stranicu DROL-a s uglavnom dobro posloženim vijestima o Domovinskom ratu i braniteljima. Prvo što mi upada u oči, proglašuje Zbora udruga grada Zagreba. Ne mogu vjerovati, konačno se našao netko tko pokreće ujedinjenje nas, koje su još devedesetih razjedinili. Za ljude koji su proglaš pustili u javnost sve najbolje, znam da nisu uvaljani u nikakvo strančarenje ili osobni interes. Zanima ih jedino i samo jedno, braniteljska populacija i sve što se oko te populacije događa. Zbog tih ljudi i njihovih zdravih ideja pišem članke na ovoj stranici. Ti ljudi vratili su mi nadu da nije sve izgubljeno i da nismo napušteni na ovoj vjetrometini napada razno raznih antihrvatskih lešinara.

Stoga, vi, DRUGOVI koji se nazivate „gospodom“, a izdali ste nas u korist raznih, za nas, neprihvatljivih koalicija, s našim krvnicima,

bili vi predsjednici ili premijeri ostalo vam je malo prostora za izživljavanje nad nama. Nad nama koji smo vam svojom krvlju i znojem stvarali dobra s kojima vi, nažalost, gospodarite loše i u svoju korist. „Skidate gaće“ pred svakim tko vas to zatraži, a u ime neke Europe, koja će se ionako kao loše napuhani balon raspući. U ime Europe, u koju pod svaku cijenu srljate kao „guske u maglu“, izdali ste najsvetije vrijednosti a to je oslobodilački i obrambeni Domovinski rat. Izdali ste heroje i strpali ih u domaće i bjelosvjetske tamnice. Gdje su vam generali koji su predvodili najuspješnije akcije za konačnu slobodu domovine? Izdali ste ih u ime vlastitih interesa - izdajnici. Šutjeli smo zgroženi, valjda razmišljajući apatično, kako će nam biti bolje. No gore nam nikad nije bilo. Pa zar ne shvaćate, da ste nas kao životinju stjerali u ćošak iz kojeg nam nema izlaza? A životinja, koju netko stjera u ćošak, postaje zvijer koja od ničeg više ne

preže. Zar mi više išta imamo izgubiti? Ne, sve ste nam uzeli, čak i ovaj djelić ponosa što nam je u srcima ostao - želite istrgnuti. NEĆE MOĆI „gospodo to vam ne damo!“

Osjećamo se kao gladijatori u areni na koje puštate zvijeri u obliku orjunaša, srbo-antifašista, jugo-nostalgičara. To je sav smrad koji je iznjedrila ta trula smrdljiva Jugoslavija. To je ta peta kolona, koja nas je i u Domovinskom ratu ubijala s leđa i špijunirala, za samo njima znane interese. Te žvaljave kreature: Latine, Bage, Butkoviće, Nobile, Čičke i da dalje ne nabrajam, jer tog zloga nakota, bilo bi previše za nabranje, stvorio je srpski KOS koji nam sad iznutra želi zadati udarac. Nikad oni nisu bili naši, oni su uvijek bili njihovi i radili za njihove interese, a na našu veliku štetu. Kucnuo je zadnji čas, jer mrtvi nam se suborci u još neotkrivenim grobnicama okreću, pitajući se: „Gdje su oni ratnici, koji su skoro goloruki zastavili srbokomunističku JNA i

četnike?" Zar su se zabili u tišinu svoje ranjene duše ispijajući razna omamljujuća sredstva s kojima nas kljukaju, da bi bili omamljeni, dok oni pljačkaju ovo malo jada što nam u Domovini nije opljačkano ili tuđincima prodano.

Stoga moja poruka svim predsjednicima braniteljskih udruga -

pustite vlastite interese, svade i mržnju. Jedni prema drugima skupite glave i ujedinite nas, jer samo ujedinjeno možemo biti snaga koja će nam sačuvati ponos i čast, koju smo zaslužili nudeći jedino najvrednije, a to su naši životi na oltar Domovine.

Izdajicama i intereždžijama - ni mi, ni povijest ne će oprostiti. Braći po oružju poručujem, širite našu riječ! Zar smo nesposobniji od srednjoškolaca i studenata, koji se preko Facebooka okupljaju na svoje prosvjede. Svaka im čast, uz njih sam! A vi s HTV-a razmislite ma-

lo, pristaje li vam taj pridjev („hrvatska“TV). Izbacite iz svojih redova šljam i srbijansko orijentirane urednike, možda i počnemo plaćati pretplatu. A te spomenute - pošaljite na srbijansku TV, jer tamo im je mjesto. Ovom prilikom želim zahvaliti svim novinarima i urednicima koji su uz nas kao gosp. Valdec s istragom na NOVOJ TV, te kolumnisti Dujmović i Ivkošić iz Večernjeg i još mnogi drugi, da ne nabrajam, jer ih ima podosta i nismo sami. Još jednom poruka našim mrziteljima, kojima želim da im Gospod Bog oprost, ja ih ne volim ali ih i ne mrzim. Znano je da mržnja izjeda mrzitelja. Poruka im je:

„Drugovi, mi stvarno više nemamo što izgubiti, sve ste nam vrijedno već uzeli - ponos vam NE DAMO!“

Poruka i našim časnim generalima s nestrpljenjem čekamo vaš povratak na slobodu i znajte da smo sa vama sa cijelim bićem i nismo vas zaboravili!

UDRI PO BRANITELJIMA!

Diana Majhen, Zagreb

Nepunih tjedan dana od najave ujedinjenja braniteljskih udruga, dežurni je Index-ov novinar Tomislav Klauški riješio da nam svima treba objasniti tko su i što su hrvatski branitelji, te za čega se u stvari zalažu.

Sudeći po njegovim opsežnim analizama, bit će da je Klauški proveo koju godinu na prvim crtama bojišnica u Domovinskom ratu. Jer, u suprotnom, moglo bi

se pomisliti da Klauški zapravo lupeta o nečemu o čemu pojma nema, zar ne?

Izgleda da svaka reakcija braniteljskih udruga čovjeku smeta. Naprosto se stječe dojam da mu smeta i sama riječ hrvatski branitelj.

Zamjera tako Klauški braniteljima što se usuđuju govoriti o politici, o povijesti, o moralnim vrijednostima... što su se usudili zatražiti ispriku predsjednika Mešića koji smatra da treba štedjeti

na braniteljskim ukopima... kao da su branitelji lobotomirana bića, koja mogu i smiju odgovarati isključivo kada ih netko nešto upita, a i onda samo kratko i pokorno. Svoja mišljenja i stajališta moraju zadržati za sebe. A čini se naročito onda kada je u pitanju predsjednik koji je danas, eto, predsjednik zahvaljujući tim istim braniteljima koji su mu stvorili zemlju u kojoj može vladati i pokapati njene stvaritelje po mogućnosti u neobilježene grobove.

Oduvijek mi je izuzetno zanimljivo licemjerje onih koji se zalažu za sve moguće slobode, koje nastoje izboriti tako da slobodu oduzmu svima koji drugačije misle. To su vječni borci za slobodu, koji se, eto, nisu borili onda kada je trebalo, fućkaš to, moglo se i poginuti. Ali se zato danas bore perom i nema većih ratnika od njih. I to se uglavnom bore protiv onih koji su im omogućili da danas mogu nesmetano iznositi svoja mišljenja, kakva god ona bila.

Postoji li možda neki zakon koji izričito zabranjuje hrvatskim bra-

o je više nego dobro došao. Ono što sam ja iz njega iščitala, a sigurno nisam jedina, je nametanje mišljenja da su hrvatski branitelji neke priproste, neuke seljačine, koje posvuda zabijaju nos i prave se stručnjacima za sva pitanja.

Sva sreća da postoje ljudi poput Tomislava Klauškog, koji će, eto, objasniti narodu što su i tko su u stvari hrvatski branitelji, te napisati još jedan u nizu članaka u kojima se isti omalovažavaju i marginaliziraju.

No, ono što je najzanimljivije u

koji će se baviti hrvatskim braniteljima u što negativnijem svijetlu.

Ujedinjeni hrvatski branitelji predstavljaju noćnu moru za sve koji su ovu zemlju pokrali, rasprodali i uništili svaku moralnu vrijednost u njoj. Ne vjerujem da će se mirno sjediti i gledati kako se branitelji ujedinjuju, nakon što se godinama radi sve što se može kako bi ostali razjedinjeni.

Počevši od preko pola milijuna branitelja u registru, za koje ni jedna vlada nije ništa poduzela kako bi to riješila, pa preko hrpa i hrpa raznih braniteljskih udruga, sve je dobro, samo da nema sloge.

Hrvatski su branitelji svojom krvlju i svojim životima obranili ovu zemlju. Nakon rata, očekivali su da će oni koji su preuzeli vlast u zemlji nastaviti voditi računa o njoj, kao što su to oni činili u ratu. Na žalost, prevarili su se.

Pa je doista krajnje vrijeme da se ti isti branitelji ujedine, da se uklone sve prepreke koje su perfidno godinama postavljane kako do tog ujedinjenja ne bi došlo.

A raznoraznim "klauškim" uvijek ostaje da pišu protiv hrvatskih branitelja. Tu su slobodu dobili na poklon, bez da su se za nju morali izboriti. Izgleda je zato tako malo i cijene.

Veljko Kadijević: „Kako zapovedate družo Mesiću!“

niteljima da javno izlažu svoja stajališta o određenim pitanjima? Ukoliko postoji, nisam informirana o njemu, ali ne bi me ni iznenadilo da je onako, potihom, donešen, kada se uzme u obzir cjelokupno ophođenje prema braniteljima.

U općoj klimi omalovažavanja hrvatskih branitelja, koja je umjetno stvorena i traje već godinama, članak koji je Klauški napisao

svemu svakako je vrijeme kada je članak napisan. Nepunih tjedan dana nakon najave ujedinjenja braniteljskih udruga. Koje li slučajnosti, zar ne?

Duboko vjerujem da je ovo samo početak i da ćemo u skoroj budućnosti imati prilike pročitati još hrpe članaka

TRI ŠESTICE I DVA POPA (8)

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Što ovih dana poručuju pripadnici krim podzemlja židovskog podrijetla putem svojeg "FIRERA" prof. dr. IVE GOLDŠTAJNA?

Prozivaju IRANSKU KULTURNU ZAJEDNICU kako šalje provokacije s INTERLIBERA u vidu promocije neke davno napisane knjige američkog autora o CIONIZMU I ANTISEMITIZMU. Ovom uvaženom članu HR društva ne sviđa se što su IRANCI dopisali povodom (n)ove prezentacije knjige.

Kada je GEORG SOROS također dio istog krim-podzemlja, izravno rušio Tuđmanov "autoritarni" režim, nisu se birala sredstva sotoniziranja tog sustava i njenog čelnog čovjeka. U zrak su se čak dizala i ŽIDOVSKA GROBLJA, kako bi protivnika stigmatizirali kao ANTISEMITA.

Tada upozoravati na takav oblik OPASNIH VREMENA, bilo je ravno samoubojstvu. Danas kada SIGURNOSNA ZAJEDNICA omogućuje da kriminalca jednog po jednog izvlačim iz mračnog podzemlja na svjetlost dana, pa makar sumnjivac bio i židovskog podrijetla, osjećam se poput SIMON WIESENTHALA prilikom lova na NACISTE...

Prof. dr. IVO GOLDŠTAJN pripadnik je mračne i opasne skupine sumnjivaca koji kontroliraju REPUBLIKU HRVATSKU. Uz članove KOMUNISTIČKO-PARTIJSKOG KARTELA, GOLDŠTAJNOVA MAFIJA sačinjava hrvatsku NADVLAUDU. Članovi te organizacije umreženi su u svim sferama i porama hrvatskog društva kao sustava. A članovi ŽIDOVSKJE MAFIJE

do nedavno su bili povezani i sa svojom "braćom" kriminalcima, koji su kontrolirali i bili svojevrsna NADVLAUDA IZRAELA.

Ono čega se današnja civilizacija najviše pribojava, a to je NUKLEARNO NAORUŽANJE U RUKAMA KRIMINALACA, kriminalcima u IZRAELU je do nedavno bilo svakodnevno dostupno. Sjetimo se kako je njihov pripadnik tobožnji predsjednik Izraela usred NJEMAČKE, poput BOŠKA BUHE vitlao NUKLEARNOM BOMBOM.

Kada bi jednog od pripadnika te skupine razotkrili poput ARIELA SHARONA, njegov brat po rasi i kriminalu ŽARKO PUHOVSKI s drugog kraja svijeta bi zagalami-o kako se INTERNETOM ŠIRI ANTISEMITIZAM, kako je AMERIKA zlopamtilo, jer je upamtila što je o njenom NARODU i SENATU "usput" izjavljivao ARIEL SHARON.

Odavno je međunarodna sigurnosna zajednica identificirala i locirala legla i porijeklo ove zločinačke organizacije. Već sam spomenuo, ali potrebno je opet istaknuti, SADAŠNJA AMERIČKA ADMINISTRACIJA JEDNO LEGLO IZRAELSKIH SUMNJIVACA ZATEK-

LA JE U SRCU PENTAGONA!

Kako legla kriminalaca savijaju, učvršćuju i legaliziraju njihovi stanovnici?

KRŠENJEM ILI tzv. LIKVIDACIJOM ZAKONA!

Protuzakonitom prodajom INA-e svekolika mafija je priskrbila financijsku sigurnost. Pošto je cijeli svijet vidio kako iza te "legalizacije" stoji ŽIDOVSKA MAFIJA I NJENI HR JATACI, došlo je do sukoba u ŽIDOVSKOJ OPĆINI ZAGREB koju su časnu

instituciju kriminalci koristili kao paravan i kao polazište na svoja sumnjiva putovanja.

Izbacivši doslovce na ulicu članove koji su zlorabili ovu OPĆEKORISNU ŽIDOVSKU INSTITUCIJU, kriminalci ostadoše bez zaštite i krova nad glavom. Stoga

"NA BRZAKA" osnivaju i opetovano LIKVIDACIJOM ZAKONA REGISTRIRAJU vjersku zajednicu BETH ISRAEL.

Danas prvi čovjek takve zajednice proziva IRANCE zbog tzv. upućenih provokacija židovskom narodu. Eto ŽOZ se nije usudio prigovoriti pa mi iz BETH ISRAELA moramo zaštititi interese Židova u Republici Hrvatskoj... pa i u svijetu...

Štoviše, uskoro ćemo uz pomoć Grada konačno otpočeti gradnju sinagoge čiju gradnju koči kuka-vički stav onih, opet iz ŽOZ-a. Sve to isčitava se iz izjava jednog nadobudnog sumnjivca koji

sebe doživljava kao LEGITIMNOG predstavnika vjerske zajednice koja je kršenjem zakona stekla LEGALITET.

Drugim riječima potvrđuje se i ono zbog čega RH trpi svekolike štete. Trebaš kršiti i pozitivne Zakone kako bi došao do vlastitog cilja.

Ali u tome SAM ne možeš uspjeti. Stoga moraš imati MOĆNU LOGISTIKU koju također koristiš zbog međusobnog i vlastitog interesa.

Svakako da u takvu logistiku spada i DOAJEN RADIMIR ČAČIĆ, PRIJATELJ SVIH ZLOČINACKIH SKUPINA KOJE VLADAJU I ČINE HR NADVLADU. SPAVAČ RADIMIR je zaspao pa stoga nije na vrijeme aktivirao svoj saborsko-zastupnički mandat. I eto ti vruga. MAFIJA je u iskušenju da i zbog zaspalog RADIMIRA ČAČIĆA opet izvrši ATENTAT NA ZAKON te pospanog ali inače "vrijednog" spavača, privine na svoje saborske grudi...

Zar tada ne će i židovska mračna organizacija koja ordinira u RH, lakše manipulirati i RADIMIROM ČAČIĆEM, koji namjerava postati i gradonačelnikom grada Zagreba?

I SVE ĆE BITI PO ZAKONU PA MAKAR NEKE ZAKONSKE AKTE "LOGISTIKA" OPETOVANO MORALA POGAZITI.

Doista, ŽIVIMO U OPASNIM VREMENIMA koja mogu postati još opasnija, zar ne?

CRNA KNJIGA BJELOVARA - JE STVARNOST! (2)

Branko Stojković, Bjelovar

Branko Stojković

**TEHNOGRADNJA d.o.o.
BJELOVAR**

Elitno poduzeće

Još 1949. godine nastalo je građevinsko poduzeće, koje je 1959. godine dobilo naziv "Tehnogradnja". U stalnom rastu i razvoju ova radna organizacija doživljava značajni uspon. Bjelovarski građevinarci dobili su kredit od Bjelovarske banke za pro-

širenje poduzeća i nabavu osnovnih sredstava 1977. godine.

Radnički savjet, uz direktora i Upravu donosi važne odluke o investicijama i ulaganjima (planu i razvoju) "Tehnogradnje", kojoj se pripaja 1979. i poduzeće "Intermont" - osnovano 1976. godine, za gradske vodovodne i kanalizacijske poslove. Zapravo, to poduzeće je bilo osnovano još 1972. godine za zanatsko uslužne poslove pod imenom "Bratstvo" i za stolarske radove. Bavilo se završnim i građevinarskim radovima, čistoći tržnica i pogrebnim uslugama, od koje je potekao i današnji "Komunalac".

Tehnologija

"Tehnogradnja" je nabavila suvremenu mehanizaciju i najmoderniju građevinsku opremu: četiri

tornja dizalice tipa SIES sa horizontalnim i vertikalnim transportom materijala, opremu za gradilišta, tri poluautomatske rotacione betonare kapaciteta 500 litara, moderne montažne skele, kamione, bagere, buldožere, itd. Ta oprema omogućila je izgradnju zgrada i drugih objekata, odnosno veće zapošljavanje radnika.

Poduzeće "Tehnogradnja" izgradilo je sve najznačajnije objekte ne samo u Bjelovaru, nego i u cijeloj Hrvatskoj. Taj građevinski

Đurđa Adlešić

"div" zapošljavao je 1980. godine 1.100 radnika, a svoj vrhunac je dostigao 1987. godine, kada se "Tehnogradnji" pripajaju bjelovarske ciglane, i tada ima uposlenih oko 1.650 radnika. "Tehnogradnja" se sastojala od 8 sektora: radne zajednice, projektnog biroa, visokogradnje, niskogradnje, proizvodnje, trgovine, završnih radova, instalacija i transporta.

Za koga lokot na vrata?

Stotine radnika "Tehnogradnje" završilo je 1999. godine na Zavodu za zapošljavanje. Poduzeće je preko noći propalo, tj. ostalo do temelja pokradeno i prezaduženo... Župan Marijan Coner, dožupan Vjeran Jurković, gradonačelnik dr. Boris Kudimija i direktorica Područnog ureda Hrvatskog fonda za privatizaciju Zlata Gašpar, objasnili su radnicima da je jedini izlaz dobrovoljno potpisivanje otkaza. Dana 8. 9. 1999. godine pred upravu "Tehnogradnje" došlo je stotine radnika, ispred kojih je stavljen lokot s metalnim lancem oko metalnih vrata na ulazu.

Više od godinu dana (prije) propala je i betonara "Tehnogradnje". Tako da se i beton za graditeljstvo mora dovoziti iz drugih gradiva i županija. Cijeli pogon u livadama ispod starog groblja stoji zapušten. Zgrade i barake opustošene, razbijenih vrata i stakala, registratori i dokumentacija svuda su oko razbacani. I druge lokacije ništa nisu bolje, dolaze građani i skidaju sve što se da odšarafiti i odnijeti...

Fond je vlasnik nepostojeće imovine?!

Zbog hipoteke, banka je "sjela" na betonaru, koja je stavljena na

javnu dražbu - i do dan danas ona stoji. Mali dioničari su prevareni, i oni su prestali uplaćivati dionice, 72 % vrijednosti tvrtke u vlasništvu je Hrvatskog fonda za privatizaciju. A na popisu najvećeg dužnika za mirovinsko-invalidska osiguranja našla se je "Tehnogradnja" d.d. s 4,364.723,00 Kuna, a od toga kamate iznose 602.697,00 Kuna.

"Tehnogradnja" d.d. je naime u blokadi od 1995. godine, a zaposlenici nisu primili plaće od 1996. godine. Gubitci samo za tu godinu iznosili su 9,176.264,00 kuna. Doprinosi za zdravstveno i mirovinsko osiguranje nisu uplaćivani od 1994. godine.

Bezakonje

Direktorica "Tehnogradnje" d.d. Alica Ferencak učinila je 29 kaznenih djela iz gospodarskog kriminala. Kriminalistički je obrađena u PU Bjelovarsko-bilogorskoj, te osumnjičena da je državu oštetila za 4,200.000,00 kuna. Uz ostala kaznena djela direktoricu Alicu Ferencak tereti se i za 23 kaznena djela prijevare sklapanja štetnih ugovora o gradnji stanova i poslovnih prostora.

Nije uplaćivala doprinos na plaće i iz plaće, te porez na promet roba i usluga. Prisvojila je sredstva za izgradnju stanova i poslovnih prostora u bjelovarskom naselju Vlahe Paljetka. Direktori-

ca je znala da "Tehnogradnja" ne će moći završiti radove, ali ipak je potpisala ugovore. U sanaciju "Tehnogradnje" d.d. su se uključili Grad Bjelovar i Bjelovarsko-bilogorska županija.

Kilav prosvjed radnika

Nezadovoljni radnici prosvjedovali su 19. ožujka 1999. godine u središnjem gradskom parku u Bjelovaru, na Trgu Eugena Kvaternika. Skup su izmanipulirali Sindikat SSSH-a na čelu s povjerenicom Božicom Jurec, te političke stranke HSLS (Đurđa Adlešić), HSS (Petar Jurušić), HDZ,... koji su se tu samo reklamirali.

Od obećane blokade ceste, 6. travnja iste godine, Bjelovar - Zagreb, ništa se nije dogodilo. Obećavani famozni program zbrinjavanja otpuštenih radnika, nije bio ni u skladu s odredbama Zakona o radu, a kamo li da je tko zbrinut..

Po rješenju Trgovačkog suda u Bjelovaru broj: VI-ST-57/99-9. od 28. veljače

2000. godine, otvoren je stečajni postupak u "Tehnogradnji" d.d. Bjelovar. Temeljni kapital građevinskog poduzeća ima malu vrijednost.

Što rade zakonske institucije?

Direktorica i njeni ortaci firmu su očistili, opelješili, a kapital iznijeli van. Vlasništvo nekretnina poduzeća, građevinske površine od 15.089 četvornih metara i nedovršene stambeno-poslovne zgrade prebačene su na tvrtku JOLA d.o.o. iz Splita. Na ime dospjelih potraživanja JOLA d.o.o. prema "Tehnogradnji" d.d. koja iznose 1.675.976,00 kuna iako je

sadašnja vrijednost građevinskog zemljišta puno veća i iznosi 2.791.650,00 kuna.

Pri tome je direktorica Alica Ferenčak oštetila "Tehnogradnju" d.d. za 1,115.674,00 kuna, te za vrijednost nedovršene stambeno-poslovne zgrade Diletacija 1. Iako je direktorica obećala da će stanovi biti gotovi do početka 1999. godine u ulici V. Paljetka - nisu dovršeni ni do dan danas. Započeta gradnja zgrade zarasla je u travu, građevinske skele stoje, zahrđale, a mahovina uspuzala je po skelama do vrha peterokatne zgrade.

Policijski pogled

Na prostoru i lokaciji kod policije u ulici V. Paljetka nalazila se je radiona "Tehnogradnje" za popravak vlastitih vozila. Sa svih tih lokacija pokradena su vozila, oprema, alati i drugi uređaji. Problem "Tehnogradnje" d.d. daleko je veći, jer vjerovnici potražuju svoje, a u stečajnoj masi skoro ne postoji "ništa". Jedino što je od temeljnog kapitala ostalo nešto je zapuštenih zgrada i zemljišta. Najveći vjerovnik je "JOLA" d.o.o. Split s 2,500.000,00 kuna.

Tko je vlasnik "JOLA" d.o.o.? Kakav je to prosvjedni skup na kojemu se dozvoljava direktorici da ona tu govori i soli radnicima pamet. Splitska tvrtka "JOLA" d.o.o. je nepoznanica, oko preuzimanja vlasništva i imovine "Tehnogradnje".

Odgovorni čelnici

Navodni vlasnik i direktor ing. Ilija Lauš angažirao je odvjetnicu Vesnu Vignjević-Žak iz Bjelovara za utjerivanje dugova. "JOLA" d.o.o. ima svoj predstavništvo u Zagrebu koje vodi Zdravko Lauš.

Tvrtka "Falija" čiji je vlasnik Ilija Lauš i čije su tvrtke uknjižene u nekretnine u ulici V. Paljetka u Bjelovar, koje je porezna uprava procijenila na 2,737.683,50 kuna, na što je "JOLA" d.o.o. uplatila 164.261,02 kuna poreza.

Za tu drugu imovinu u zemljišnim je knjigama Općinskog suda u Bjelovaru. "Tehnogradnja" Bjelovar i "Međimurje - visokogradnja" Čakovec dužni su splitskoj "JOLA" d.o.o. iznos od desetak milijuna kuna. Poslovni prostori, stanovi, zemljište, parkirališta i garaže zamišljeni su na 6 diletacija, svaka površine oko 2.600 m². "Tehnogradnja" je prenijela zemljišta na tvrtku "JOLA" d.o.o. iz Splita.

Ratno profiterstvo i malverzacije

Josip Renić, predsjednik Nadzornog odbora "Tehnogradnje" 8. veljače 1999. godine poslao je radnike na Zavod za zapošljavanje. "Tehnogradnja" ima 1.600 metara kvadratnih gradilišta na Krku, vrijednosti oko 250.000 eura.

Dvadeset građana uplatilo je 6,415.000,00 kuna za stanove i poslovne prostore, u koje se još nisu uselili. Uplatio je i MUP (Policija) 1,907.000,00 kuna za gradnju osam stanova za svoje djelatnike. Općinsko državno odvjetništvo u Bjelovaru po predsjednici Branki Merzić uputilo je zahtjev Istražnom odjelu Županijskog suda u Bjelovaru, gdje je dodano još troje građana koji su kupili stanove na nikad započetoj gradnji u Gajevoj ulici u Bjelovaru.

Stožer za obranu

Saborska zastupnica Đurđa Adle-

šić predložila je oštećenim radnicima "Tehnogradnje" da: "osnuju stožer za zaštitu poduzeća od pljačke." Zanimljivo? Da se osnuje stožer - kad je već sve pokradeno!? Direktorica Alica Ferenčak zloupotrijebila je svoj položaj i ovlasti, kao i predsjednik Nadzornog odbora Josip Renić koji je sebi prisvojio dio poduzeća (osnovao je svoju firmu).

Alica Ferenčak zloupotrijebila je BON 2 dana 8. veljače 1999. godine na nalogima, vidljivo je da nema pokrića, a oni su iznosili 13,424.000,00 kuna. Neprekidna blokada računa trajala je 1.224 dana. Trinaest godina građani čekaju na useljenje.

Uništena arhiva

Zemljišno-knjižni odjel (Gruntovnica) u Općinskom sudu u Bjelovaru pretrpan je zahtjevima za dokazivanje vlasništva nad stanovima koje je gradila "Tehnogradnja". Problem je u tome što je uništena dokumentacija, a pojedinci mogu teško dokazati pravo vlasništvo. U Gradskom i Županijskom poglavarstvu jedva sramežljivo je ista progovoreno o aferi "Tehnogradnja" d.d.

Tijekom prosvjednog skupa u središnjem gradskom parku na Trgu Eugena Kvaternika u Bjelovaru, Đurđa Adlešić i direktorica Alica Ferenčak postrance su stajale i nešto razgovarale, ispalo je kao da Adlešićka daje direktorici Ferenčak direktive što treba reći na prosvjedu radnika. Na okupljenom protestu nije bilo nikoga od gradskih i županijskih poglavara. Da bi se izmijenio život par ljudi, koji su preko noći postali "tajkunčići", tisuće ljudi su pali u bijedu...

STRAVIČNO SAOPŠTENJE SDA STRANKE

Dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Slijede izvodi iz saopštenja SDA od 23.11.2008. kako ga prenosi FENA:

SDA smatra da pozivanjem na slučaj presude Suda BiH na tužbu koju je Federacija izgubila u slučaju prijenosa državne imovine u svoje vlasništvo, samo razotkriva drugu stranu Silajdžićevog življenja van vremena i prostora, van evropskog i bh demokratskog ambijenta.

"Graditi politiku iz pravne norme najveća je zabluda s kojom Silajdžić i njegovi savjetnici hoće konstituirati politički život u BiH. Nikada pravna norma nije bila princip vođenja politike, ona je tu da se provodi. Pravna norma je posljedica a ne metod vođenja politike", navodi se u saopćenju.

...

"Zašto takav radikalizam u slučaju imovine koja ne vrijedi ni 0,5 posto vrijednosti druge državne imovine koja se i ne pominje, od hidropotencijala, telekoma, rafinerije nafte do imovine u inostranstvu? Zašto odbiti iskazanu volju međunarodne zajednice da se zamrli proces povratka oživi uz podršku PIC-a, UNHCR-a i OHR-a, zarad odbijanja popisa koji će 2011. bez povratka uz podrške međunarodne zajednice,

samo cementirati postojeće stanje", navodi SDA.

KOMENTAR: Zamislite državu u kojoj pravo nije relevantno, nego politika, tj. volja pojedinih političara? Znači, nije važno što je moja kuća upisana u grunt kao moje vlasništvo, važno je šta kaže neki političar o tome.

U veoma bliskoj prošlosti smo imali takvu "državu", a to je bila

2008, a dijelovi tog intervjua slijede iza ovog teksta.

Prije toga, osvrnimo se i na drugu izjavu SDA, kojom se značaj imovine Bosne i Hercegovine minimizira, kao samo "0.5 posto" neke vrijednosti. I to je nečuvena demagogija, jer, kada je u pitanju državna imovina, tu nije bitna novčana vrijednost koliko suverenitet države. Prudsko odustajanje od te imovine je odusta-

janje i od države BiH i od prava, i znači početak kraja države i uvođenje političkog voluntarizma iz 1992. umjesto pravne države.

Kako povratak na mentalitet iz 1992. može biti ikakvo rješenje? Raspad države BiH će izazvati opšte rasulo i bezvlašće u kojem će masovne ubice kao što je npr. Arkan, zamijeniti sitne lopove u poređenju sa

njim, kao što su Gashi i Shaja.

Bošnjaci, bilo gdje u Federaciji da žive, izriču sebi smrtnu presudu, ako ne zaustave Tihića u kasapljenju Bosne i Hercegovine. A biće nam mnogo gore nego 1992., jer smo tada imali internacionalno priznanje Republike BiH i bili legalna Armija, dok Federacija neće imati internacionalno priznanje i biće teritorija za grabljenje od strane susjednih država, uključujući i RS. Eventualne bošnjačke odbrambene snage koje bi se možda iz nužde samoorganizovale bi bile nelegalne, "muslimanske milicije", "paravojske", "islamski teroristi".

Republika Srpska, 1992. Tada su ljudi morali napuštati svoje imanje, jer nije bilo važno pravo, nego politika.

Čak ni u tim vremenima, četnici koji su se tako ponašali, nisu smjeli to otvoreno kazati, nego su se skrivali iza nekog novokomponovanog "prava".

Ova je zaista stravična, bez presedana, izjava koja pokazuje koliko su daleko spremni ići četnički agenti iz SDA, Tihić, Izetbegović, Džaferović, Rančić i slični., da bi dokrajčili Bosnu i Hercegovinu.

Mada nam podvaljuje po drugim pitanjima, ovu izjavu je ispravno komentarisao Silajdžić u intervjuu za Dane, od 29. novembra,

SILAJDŽIĆ DOBRO GOVORI, ALI...

Dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Slijede izvodi iz Silajdžićevog intervjua Danima, od 29. novembra 2008. i zatim naši komentari pojedinih izjava.

Na Pečaninovo pitanje o saopštenju SDA po kojem nije bitno pravo, nego politika, slijedi odgovor.

SILAJDŽIĆ: E. pa ovako: nisam ja zaprepashten pokušajem uvredljivog poređenja mene s dinosaurusom, nego stavom SDA da se ne može politika izvoditi iz pravne norme. Prebacivanje s pravnog na politički teren dovelo nas je dovede. Prosto nisam mogao da vjerujem svojim očima kada sam vidio takav njihov stav; oni misle da mogu imati bilo kakav jači argument za očuvanje i jačanje države Bosne i Hercegovine od međunarodnih pravnih normi i Ustava Bosne i Hercegovine. Danas u Bosni i Hercegovini postoje dva načina političkog bavljenja najkrupnijim državnim problemima: jedan je da se "kao pijan plota" držite međunarodnog prava, međunarodnih konvencija i Ustava BiH i tako jačate državu BiH; drugi je da prihvatite ulogu koju vam je namijenio Dodik u njegovom scenariju sasvim izvjesnog nestanka države Bosne i Hercegovine i pritom pokupljene mrvice sa stolova po različitim sprudovima koje vam je namijenio predstavljate historijskim kompromisom.

KOMENTAR: Ovo je sve 100% tačno i ovim je Silajdžić dokazao da mu je jasno kako se Bosna i Hercegovina treba braniti od agresije i podjele, tj. da on ništa nije radio u neznanju. A šta nam

ovdje Silajdžić podvaljuje? Pa on ovdje implicira da je sve počelo sa Dodikom. Međutim, sve je počelo još 1992. sa Karadžićem i Bobanom, a ne tek sa Dodikom. Isto kako sada Tihić i Bakir Izetbegović pomoću pregovora zaobilaze internacionalno pravo da bi zajedno sa Dodikom uništavali Bosnu i Hercegovinu, tako su nekoć Silajdžić i Alija pregovarali sa Karadžićem i Bobanom da bi uništavali Republiku BiH. Postoje svjedoci koji znaju kako se na tim pregovorima Silajdžić oglašivao o apele iz Bosne i Hercegovine da ne pregovara o Ustavu Republike BiH, da se drži internacionalnog prava itd., sve ono što on danas govori Tihiću.

DANI: Dobro ste opisali taj drugi način: pravi primjer je Vaš sporazum s Dodikom o reformi policije zbog mrvica koje Vam je dao, upropastili ste stvarnu reformu policije, a Vašu kapitulaciju pred njim ste predstavili sporazumom od epohalne važnosti.

SILAJDŽIĆ: Niste u pravu...

DANI: Kako nisam?! Šta bi s principima o jedinstvenoj državnoj policijskoj strukturi, policijskim ovlastima koje će prelaziti entitetske granice, jedinstvenom finansiranju...

SILAJDŽIĆ: Nijedan o tih principa nije žrtvovan. Ako pažljivo pročitate sadržaj tog sporazuma, vidjet ćete da dogovoreni nastavak reformi nigdje ne predviđa buduće postojanje entitetskih policija. Bit će da i Vi, kao i Dodik, ipak niste pažljivo pročitali prihvaćeni sporazum: on mi je naknadno priznao da prije potpisivanja nije shvatio da sam ja u sporazum ugradio ključne ciljeve policijske reforme. No, ne smijete zaboraviti da je, zahvaljujući tom dogovoru, Bosna i Hercegovina dobila ugovorni odnos i Sporazum o stabilizaciji i pridruživanju s Evropskom unijom. A šta je rezultat "historijskog sporazuma" iz Pruda? Pružanje alibi-ja Dodiku za nastavak opstrukcije i rušenja države Bosne i Hercegovine.

KOMENTAR: Gdje nas Silajdžić ovdje vara?

Svako zna da se ne može vidjeti u budućnost, da niko nema kristalnu kuglu. Kada bih ja samo jedan dan mogao vidjeti u budu-

ćnost ja bih znao tačno koje akcije na berzi da kupim, kako na sportskoj prognozi i lutriji da tipujem itd. Ukratko, bio bih milioner.

Ono što je u budućnosti to je potpuno neizvjesno, niko

ne može predvidjeti šta će zaista biti. Naš narod ima puno poslovice kojima to opisuje, npr: "Bolje vrabac u ruci nego golub na grani.", "Obećanje ludom radovanje." "Od gotovine pravi veresiju." itd.

Od početka agresije na Bosnu i Hercegovinu Silajdžić nas vara na taj način: Ono što imamo u ruci, on trampi za nešto u budućnosti, dakle, "gotovinu" daje za nešto potpuno neizvjesno.

Da malo rezimiramo neke njegove podvale toga tipa.

U Daytonu Silajdžić i Alija odmah, Aneksom 4, dadoše četnicima sve što su tražili, tj. Republiku Srpsku, i to sa pravom veta, i da odmah, čak prije ratifikacije u Skupštini R BiH, bude uspostavljena. S druge strane, mi dobismo neki "budući" povratak izbjeglica, Aneks 7. Dakle, njima gotovina, nama veresija.

Poslije presude za genocid, Silajdžić pokvari Srebreničanima usvajanje Odluke o Srebrenici distriktu, govoreći im da mu treba ta presuda da kasnije ukine policiju RS.

Međutim, kada dođe na red reforma policije Silajdžić pristade da se pokvari Evropska (Copolina) reforma policije, dajući nam obećanje da će policiju reformisati kasnije, sa ustavnim poromjenama.

A sada, Silajdžić pristaje na legalizaciju RS pomoću amandmana za Brčko, što će staviti ad akta svaku drugu ustavnu promjenu.

Jer kada jednom RS bude legalna, mi više nemamo nikakvu pregovaračku poziciju, više im ništa ne treba od Bošnjaka, pa neće ni pregovarati o "novom ustavu", niti reformi policije itd.

Na kraju primjetimo još nešto što jasno dokazuje da je Silajdžić

u istom timu sa Dodikom i Tihićem, samo što im glumi opoziciju, da bi iskontrolisao nezadovoljstvo naroda.

Naime, on se tobože suprostavio sporazumu iz Pruda kada je u pitanju državna imovina i popis stanovništva, međutim, te dvije stvari se odlučuju prostom većinom poslanika u Predstavničkom domu, pa ni ne trebaju glasovi SBiH, da bi ta dva zakona prošla.

Ali kada je Ustavni zakon za Brčko u pitanju, tačnije ustavni amandmani kojima se na mala vrata legalizuje RS, potrebna je dvotrećinska većina, i to bi Silajdžić mogao zaustaviti. Ali gle čuđa, baš tu Tihić i Dodik mogu računati i na glasove Silajdžićeve SBiH.

Silajdžić je vrhunski glumac, šibicar, četnički agent koji zajedno sa Tihićem i Dodikom "radi" Bošnjake kao malu djecu, uljučujući poznate novinare i sociologe, a pogotovo "običnu raju".

BOSNA I HERCEGOVINA IZMEĐU "DEJTONA" I BRISELA (5)

Sven Rustempašić i Musadik Borogovac, Sarajevo, 18. septembar, 2006.

ZAKLJUČAK

Prema svemu navedenom o ilegalnosti Dejtonskog ustava (Aneksa 4), navedeni atributi suvereniteta Republike BiH sačuvani u Dejtonu (silom Internacionalnog prava a ne voljom pregovarača) kao temelj Internacional-

nog prava, jasno govore da:

Usprkos „Dejtonu“ pravno (ustavno) postoji samo Republika BiH, a Republika srpska postoji samo kao dio mirovnog ugovora - i to ilegalnog.

Dok sudski proces u Hagu traje (Na Svjetskom sudu a ne samo na Tribunalu) RS „ne stanuje“ u BiH, nego je predmet suđenja kao rezultat genocida po Konvenciji koja zabranjuje ne samo

genocid nego i rezultate genocida smatra ništavnim.

Zbog toga se strana kojoj se sudi na sudu ne treba pitati za pravni sistem države, za kršenje kojeg agresijom i genocidom joj se sudi.

Nije problem šta o budućem ustavu BiH misli Dodik Milorad i sve stranke u privremenom entitetu BiH, nego šta o budućnosti BiH i njenom ustavu misle stvarni sub-

jekti prava, a to su samo lojalni građani države, tj. građani države BiH koji je žele.

Umjesto pregovora i fraza o ustav koji će „svi“ prihvatiti (što na stavlja „Dejton“ na stol kao pravni osnov i pregovora i veta RS nad BiH), predstavnici na pregovorima se moraju vratiti iz dogovornog u pravni prostor u kojemu postoji kontinuitet Republike BiH a ne postoji niti „Dejton“ niti RS, pogotovo ne kao Dodikov „pravni osnov“.

Po objavi presude Svjetskog suda o agresiji i genocidu, svaki poslanik i svaki parlament, pa i onaj Dejtonski, treba zatražiti primjenu odluke Suda, a to nije samo novčana naknada nego

brisanje rezultata genocida - i „Dejtona“ i Republike srpske, jer bez toga neće biti niti novčane naknade.

Ako se od bilo kojeg pojedinog ustavnog predlagača ne zatraži primjena odluke Suda u smislu ukidanja RS, to će značiti suprotstavljanje odluci Suda u smislu odustajanja od iste i priznavanje RS, što isključuje i presudu i samu novčanu naknadu.

Do donošenja pravosnažne odluke Svjetskog suda, prihvaćanje bilo kakvih amandmana na Dejtonski ustav, bi značilo i prihvaćanje onoga na šta se amandmani daju, tj. samog Dejtonskog ustava koji je na Sudu i kojem se posredno sudi kao nast-

lom na genocidu. To bi ujedno značilo od Tužbe od strane same žrtve genocida, što niko u ime žrtve nema pravo učiniti.

Umjesto amandmana na dejtonskim osnovama (konsenzus sa RS), imperativ opstanka države BiH je novi ustav koji će nastati amandiranjem Ustava Republike BiH, i tako biti u kontinuitetu sa zadnjim legalnim ustavom tj. Ustavom Republike BiH kakav je bio u trenutku kada je napadnuta. Umjesto na dejtonskim principima, ustav treba biti na principima Povelje UN, Evropskog ustava i Ustava RBiH od kojih niti jedan ne poznaje etnički ili entitetski princip podjele vlasti.

MOLITVA ALLAHU ZA DOMOVINU MOJU HRVATSKU (7)

Prof. Zlatko Tomičić

Pomozi vjernicima svojim i narodu svojem,
da propadni lašci, da laži i nepravda nestanu,
da protivnici naši propadnu! Pomozi da zločinci
padnu u pakao i ostanu vječno u paklenoj vatri!
Zar ne ćeš reći, kao što si uvijek govorio:
- Narodu moj, slijedi me, ja ću te naputiti
na pravi put! Zar nas ne ćeš pozvati na put spasa,
a napustiti put vatre? Zar ne ćeš to zapovjediti
Nezirima i Melacima svojim? Resulallahu svojem?

SREBRENICA: PLANIRANI HAOS (14)

Poslano sa:

srpskemucenice@yahoo.co.uk

NAREDBA IZ SARAJEVA

Napad Muslimana na srpsko selo Višnjicu, po rečima Ibrana Mustafića, predstavlja jedan od ključnih momenata u srebreničkoj tragediji. On to ovako opisuje u knjizi "Planirani kaos".

"Bio sam šokiran veću na Srni koja je glasila: Danas su jedinice srebreničkih ekstremista upale na srpske prostore i izvršile napad na srpsko selo Višnjicu, kojim prilikom je poginulo nekoliko srpskih civila. Selo je spaljeno, a nakon toga srebrenički muslimanski ekstremisti su ga opljačkali i vratili se u zaštićenu zonu!"

"Znao sam, kaže Mustafić, da su

(u toj akciji) iz Potočara, sa pozicija komandnih mesta, učestvovali Ekrem Salihović i Ibrahim Mandžić Mrki. Odmah mi je bilo jasno da je srebrenička mafija odlučila da završi sa Srebrenicom i da se kompletno stanovništvo srebreničke enklave stavi pod četnički nož. Sutradan, iako sam se jedva kretao, otišao sam u Potočare i tamo zatekao jednu

grupu momaka u maskirnim uniformama, a među njima je bio i Mrki. Počeo sam na sav glas hysterisati: "Jeste li vi uopšte normalni! Vi svesno stvarate alibi četnicima da napadnu Srebrenicu! Vi niste u Višnjici ubili samo dve-tri babe, vi ste u Višnjici ubili muslimanski narod!"

Alija Izetbegović

"Mrki je, kaže Mustafić, pokušao da smiri situaciju rekavši: 'Nismo mi samoinicijativno išli u akciju. Mi smo dobili naređenje iz Sarajeva!' Više nisam imao dileme. Mi smo žrtvovani! Sarajevo traži preko svojih izdajnika u samoj Srebrenici alibi za napad na ne-dužni narod zaštićene zone. Oni direktno stavljaju do znanja da Srebrenica nije demilitarizovana. Nakon svega saznajem u Sarajevu da je naredbu za napade oko Srebrenice potpisao 'đeneral' Enver Hadžihasanović!"

Mustafić kaže da su posle Višnjice "usledila" svakodnevna četnička granatiranja, dok nisu konačno krenuli u zauzimanje pojedinih punktova Unprofor-a. Jedne večeri iz pravca Kiselice, verovatno koristeći rudnički tunel prema Sasama, jedna četnička jedinica je upala u srebreničko naselje Vidikovac i izvela brzu teroristi-

ku akciju. Tada je poginula jedna žena i jedno dete. Eskalacija napada posle ovog incidenta je bila toliko vidljiva da je nastavak direktnih napada na Srebrenicu bilo samo pitanje dana. Kao da su četnici samo čekali naredbu iz nekih viših vojnih centara moći. Za naredbu iz Beograda nije trebalo ni sumnjati, ali sam uvek smatrao da je i sam Beograd bio u tesnoj korelaciji sa pojedinim vladama najuticajnijih zemalja sveta i rukodostvom UN."

Dalji rasplet događaja, Mustafić ovako opisuje: "Kada su u pravcu Srebrenice usledili prvi direktni napadi, oslabila je kontrola nad narodom

Srebrenica

od strane srebreničke mafije, tako da je jedne večeri narod krenuo da pljačka prepune magacine sa hranom, koje je, navodno, srebrenička mafija čuvala kao zalihe. Kako se napad na Srebrenicu bližio, narod je sve više bio bezvoljan. Neki su govorili: Šta čekaju više, što ne upadaju!"

"Srebrenička mafija, nastavlja Mustafić, toliko je

pripremila narod na bezvoljnost za životom, da to ne bi uspele ni obaveštajne službe najorganizovanijih zemalja. Iako su, navodno, pokušavali da organizuju odbranu, komandu niko nije zarezivao ni kao mali nokat, pa su počeli da stimulišu borcu tako što su im delili prehrambene artikle i nešto novca. Navodno, kako je bilo nekih navodećih raketa za uništavanje tenkova, počeli su da daju 10.000 DM za jedan uništen tenk. Čuo sam da su nekima i fiktivno davali tih 10.000 DM, iako nisu ni pokušali da učestvuju u odbrani."

Mustafić kaže: "Kroz dvogled smo posmatrali prodor četničkih formacija. Sa jednog useka sa Pribičevca delovali su tenkovi po Srebrenici, a iz pravca Ljubisavića su se videle četničke formacije koje su osvajale teren... U opštini je već održan sastanak na kojem je dogovoreno kako da banda napusti Srebrenicu. Plan za sebe i opljačkani novac od srebreničke sirotinje već su bili spremni. Plan za odbranu Srebrenice u novonastaloj situaciji nije postojao. Tada, na papiru, komandant 28. divizije bio je Ramiz Bećirović, najpoznatiji po tome što je na početku agresije u Sućeskoj, prvi

na krov svoje kuće izvisio belu zastavu i što mu je supruga veliki deo novca, donetog iz Sarajeva, 'bacila u kontejner', pri padu Srebrenice!"

Mustafić piše da je noć između 10. i

Zbogom Srebrenico!

11. jula 1995. protekla relativno mirno. "Nekako smo malo dremnuli, kaže on. Kako je dan odmi-cao, granatiranje Potočarske do- line je bilo sve izraženije. Naišla je i grupa Glogovaca koja je bila u sastavu Glogovskog samostal- nog brdskog bataljona. Pitali su me šta bi bilo najbolje raditi. "Nema nam druge, jedino nam preostaje da se branimo. Kako smo zasrali, tako sada moramo i ispaštati, uporno sam objašnjavao, ali sam shvatio definitivno da u Srebrenici nema duha za borbu, jer je banda već bila saglasna sa nestankom Srebrenice. Toga momenta nisam znao da su opštinska nazovivlast i štab bili na Čumavićima, spremni da se dohvate Tuzle, dok je većina naših momaka, najnaivnijih i najhrabrijih, još uvek branila prilaze Srebrenici..."

Mustafić je video "da je svaki pokušaj da se ljudi zaustave i stave u odbranu samo gubljenje vremena i živaca i da je zavladao opšti haos, u kojem je srebrenička banda samo za sebe znala šta treba činiti. Kada se seti čovek

da su ljudi do poslednjeg dana želi pšenicu i da su požnjevene snopove mlatili, samo da bi poslednji hljeb ispekli, definitivno je

Ibran Mustafić

bilo jasno da je nastupio kraj".

Toga dana u 15 časova Mustafić sluša vesti na Radiju BiH i čuje nešto što mu je "ubilo dušu": "Danas je u Zenici, na čelu sa predsednikom Izetbegovićem, zasedao Glavni odbor SDA, proširen komandantom, članovima Generalštaba Armije BiH i ko-

mandantima korpusa. Razgovaralo se o stanju u armiji i budućim aktivnostima!"

Nakon vesti, piše Mustafić, oplele su sevdalinke. Okamenio sam se i definitivno bio svestan da u genocidu u Srebrenici učestvuje kompletan vrh SDA, na čelu sa Izetbegovićem i vojni vrh Alijine vojske, koja apsolutno nije imala nijedan atribut Armije BiH. Bilo mi je apsolutno jasno da je Alija namerno izašao iz Sarajeva i sazvao sednicu Glavnog odbora SDA u Zenici, te pozvao na jedno mesto kompletan armijski vrh, samo iz jednog razloga: da niko ništa ne preduzme dok se genocid u Srebrenici ne završi".

"Alija i SDA, zaključuje Mustafić, državni su izdajnici i koljači sopstvenog naroda u Srebrenici, isti kao i Karadžić, i Milošević, i Mladić. Igrač SANU i Miloševića za BiH (Izetbegović) definitivno je sebe ogolio do kostiju. Nikad niko u povesti nije imao na čelu više ubica sopstvenog naroda. Ovakvu savršenu izdaju i prevaru istorija još nije zabeležila..."

POLISH HISTORIAN PUBLISHES DOCUMENTS ON UKRANIAN FAMINE OF 1930s

Interfax-Ukraine

Polish historian Jan Jacek Bruski has published records by Polish diplomats and Polish Intelligence Service on the Famine of 1932-1933 in Ukraine, which were found at the Central Military Archive in Krakow. The book entitled "The Holodomor of 1932-1933" will be soon on sale in Ukraine.

"The Polish documents have re-

mained unstudied by historians for a long time. However, they contain more information about the famine in Ukraine, than documents found in the West. The Polish intelligence service and Rzeczpospolita thoroughly monitored events that happened

in Ukraine in the 1930s," the historian said while presenting his book on Thursday.

Bruski said that two consulates in Kharkiv and Kyiv had monitored the famine.

"Polish diplomats regularly sent their reports on the situation in Ukraine to Poland. They obtained most records during their trips across Ukraine, which they made under various pretexts. The book includes 236 yet unknown documents brightly illustrating the famine and its consequences," he said.

DVA DIKTATORA, DVA ZOMBIJA, JOŠ UVIJEK POLARIZIRAJU HRVATSKU

dr. sc. Ivo Derado, München, Njemačka

Hrvatska je u prošlom stoljeću doživjela više puta da se u ime zločina prošlosti čine novi zločini. Krivci su za to oni koji nemaju odgovarajuće empatije za žrtve svojih neprijatelja, jer takovi bi ponovno ubijali. Sjetimo se staljinističkog ubijanja 1945. godine i ponovnog ubijanja „staljinista“ 1948. godine!

Između majstora smrti fašista i komunista vlada u tome potpuna zločinačka simetrija. Čudno je da tu evidentnu simetriju još i danas negiraju mnogi u Hrvatskoj i time polariziraju društvo.

Danas u Europi postoji konsenzus da su komunizam i fašizam dva najveća zla 20. stoljeća (vidi npr. Stephane Courtois, Crna knjiga komunizma). Oba su se brutalno obračunavala bez milosti s neprijateljima, bilo klasnim, bilo rasnim ili općenito s protivnicima. Naivni bigoti komunizma još uvijek tvrdoglavo tvrde: „Cilj fašizma je bilo zlo, a praksa zločinačka, dok cilj komunizma je bilo dobro, a praksa ponekad zločinačka“.

Nažalost ne vide da je baza i jednih i drugih bila mržnja, a sredstvo zločin s lažnim ciljevima koji su se brzo pokazali prevarom u uličnom komunizmu i fašizmu! U današnjoj demokraciji ljudsko Dostojanstvo je nepovredljiv princip, zato nisu ideološki ciljevi, nego metode kako se dolazi do tih ciljeva odlučujući. To vrijedi i za metafizički komunizam i fašizam koji su nažalost bili i ostali opijum za intelektualce!

Kod nas je stanoviti broj građana mentalno korumpiran kroz prividne kulturne i ekonomske uspjehe fašizma i komunizma i zato još i danas neki imaju manju ili veću nostalgiju za totalitarizmom. Predstavnici tog totalitarizma, Pavelić i Tito, nisu bili neki izvanzemaljski hajdžekeri, pa su i mnogi građani u svojoj indiferentnosti i manjku empatije za žrtve fašizma i komunizma postali virtualni sukrivci njihovih zločina. Tko negira zločine postaje zločinac! Upravo takovi danas sprječavaju svjesno ili nesvjesno razvoj demokracije u Hrvatskoj.

Pavelić i Tito su izgradili spomenike zla: Jasenovac i Bleiburg. Potpuna tragedija za Hrvate je činjenica da mnogi Hrvati pozivanjem na Jasenovac pokušavaju opravdati Bleiburg. Sve do danas čak predsjednik Mesić ne razumije da su zločini apsolutne činjenice i njih relativizirati je dodatni zločin. Zločinstva protiv čovječanstva su neovisna o subjektu kao i o objektu! Spoznaja apsolutnosti zločina je postala civilizacijsko dobro današnje Europe. Danas mnogi kod nas još uvijek negiraju provjerene činjenice da su i u Jasenovcu i u Bleiburgu stradali i zločinci, ali puno više nevinih. Oni,

bilo koje političke boje, koji niječu tragičnu simetriju između Jasenovca i Bleiburga su mentalni krivci tih i budućih mogućih zločina, jer zločin počinje u glavi!

Samo kroz priznanje i katarzu svih zločina, fašističkih i komunističkih, možemo stvarati sigurnu, moralnu, pravnu i ekonomski bogatu Hrvatsku, jer i Hrvatska mora biti bazirana na antifašizmu i antikomunizmu kao i sve današnje uspješne europske demokracije. Razlog za tu opasnu asimetriju između fašizma i komunizma u današnjim glavama mnogih Hrvata je Titova diktatura u kojoj su se kroz 45 godina isticali fašistički zločini, a samo spominjanje komunističkih zločina strogo kažnjavalo.

Nažalost i danas u centru demokratske Hrvatske jedan trg ima ime Tita, a predsjednik današnje Hrvatske nedemokratski napada one koji s pravom traže promjenu tog imena. Imena trgova i ulica ne daju samo prostornu i vremensku orijentaciju, nego imaju i odgojnu funkciju. Bilo bi za očekivati da predsjednik demokratske Hrvatske mora buduće generacije odgajati za demokraciju, a ne za diktaturu, bez obzira na njegovo osobno uvjerenje. Nastavak mitosa i kulta Tita nije tako bezazlena stvar, jer oni podsvjesno u glavama ljudi ruše demokratsko i ekonomsko uspješno rezoniranje i obnavljaju tendencije jedne propale ekonomije. Oni uspoređuju standard šezdesetih godina kod nas s istočnim komunističkim zemljama, a ne sa standardom zapadne Europe, koja je prihvatila kapitalistički Marshalov plan koji je i nama bio ponuđen. Tito ga je odbacio jer je znao da bi to znači-

lo konac njegove diktature. Udaljavanje od Europe za njih je bilo relativno dobro, a dobro je kod primitivaca i lijenčina neprijatelj boljega. Zaboravljaju da je to njihovo dobro rezultat nepovratnih američkih kredita i rada gasar-bajtera u modernom kapitalističkom svijetu socijalnog tržišta ostvarenog preko Marshalavog plana i djelomičnim uvađanjem kod nas za privatnike preko korupcije divljeg kapitalizma. Socijalističkim parolama i političkim monopolom s carinskom diskriminacijom i korupcijom stvarala se nova klasa komunističkih tajkuna čije se bogatstvo sastojalo u političkim privilegijama. Time ih je sustav korumpirao i istodobno politički kontrolirao. To blagostanje bez ozbiljnog rada nije moglo biti dugotrajno i zato je sustav propao! Da je ostao danas bismo gladovali.

Pavelića je doveo na vlast Musolini, a Tita Staljin. U Staljinovim čistkama tridesetih godina, Staljin je s Titovom podrškom likvidirao oko dvjesto jugoslavenskih komunističkih tajkuna, da bi svom privrženiku, Titu, osigurao mjesto generalnog sekretara jugoslavenske komunističke partije.

Zato su Pavelić i Tito presadili iz Rima i Moskve u Hrvatsku fašističke i boljševičke metode koje su u stanovitim vremenskim razdobljima diktature ličili na najgora turska vremena na Balkanu. Machiavelli je napisao: „Vladar osobno ne mora imati nikakve ljudske moralne vrline da bi uspješno vladao, ali je važno da narod nad kojim vlada vjeruje da ih on ima“. Tu vjeru još uvijek imaju vjernici Pavelića i Tita. Za vjernike, naime, činjenice su beznačajne!

Za Hrvate zdravog i ideološki neoprانog mozga tragedija puča „Vokić-Lorković“ i „Goli otok“ su raskrinkali Pavelića i Tita kao trivijalne diktatore, egomane, bes-

kompromisno zainteresirane samo za svoju osobnu vlast. Takozvani patriot Pavelić nije podržao Vokića da u zadnji čas pučem spasi njegovu „voljenu“ Hrvatsku od srbo-kunizma, kad je shvatio da će pučem izgubiti vlast. Naprotiv, kad je definitivno uvidio da mu vjernost Hitleru, kojemu je naivno povjervovao u moguću pobjedu s iluzornim novim oružjem, neće sačuvati vlast, šalje 4.5.1945. uzaludno memorandum britanskom feldmaršalu Alexandru. U njemu ističe ono, zbog čega je likvidirao pučiste, da Hrvati, tradicionalno povezani s engleskim narodom, žele surađivati s Britancima u sprječavanju komunističkog prodora na Balkan.

otok“, mada je čak Ranković smatrao da je takav logor pretjeran za političku sigurnost Jugoslavije. U njemu je ljudsko dostojanstvo na jedinstveni način u povijesti bilo maksimalno povrijeđeno. Staljinisti ili oni bez suda proglašeni kao takovi, čak neki nekomunisti, mučenjem i dresurom kako se to radi kod životinja bili su „preodgajani“ da prihvate svog mučitelja Tita sa zahvalnošću kao njihovog dobrotvora! Tu je došao do izražaja Titov odnos prema ljudskom životu, čovjekovoj slobodi i dostojanstvu i skriveni totalitarizam titoizma. Poslije Rankovićeve posjeta i opisa tih logora, Đilas (Tito, kritička biografija) je kasnije izjavio da je logor Goli

Goli Otok

Tito je s Golim otokom pokazao koliko on osobno drži do antifašizma. Bez konzultacije s Centralnim komitetom organizira ubijanje i teror nad antifašistima onako kako je to 1945. učinio nad fašistima i demokratima. Tito 1948. naređuje ubijanje bez suda nekadašnjih antifašista ukoliko mu pruže fizički otpor, a ukoliko se uvjerenjem postave na stranu komunističkog Informbiroa u Moskvi dao je zapovijed njih bez suda zatvoriti. Za njih osniva logor „Goli

otok bio strašniji od nacističkog logora u Dachau. Komentar Rankovića u prisustvu Tita i Đilasa da je pretjerano mučiti drugove koji su do nedavno bili naši istomišljenici, Tito je abruptno, ljut, prekinuo, kako je to Đilas opisao.

Poslije toga su Ranković i Đilas, nekadašnji sudionici poslijeratnog pokolja pod devizom: „naši su neprijatelji divlji psi koje treba u ime civilizacije ubijati“, toliko bili ustrašeni da se nisu usudili, prema riječima Đilasa, niti svoje naj-

bolje prijatelje spasiti od smrti. Time je ponovno uspostavljen teror iz 1945. godine u kojem Tito bezobzirno ne šteti ni najbliže suradnike kad se radi o njegovoj vlasti. Terorom se stvarao novi jugoslavenski čovjek, potpune psihičke servilnosti, koji je rezignirajući prihvaćao u potpunosti Titovu diktaturu. Diktator je tada mogao u bijelim rukavicama voditi liberalniju politiku i dostatnu većinu korumpirati davanjem privilegija podobnima i nesposobnima. To je baza današnje nostalgije za onim vremenima.

Pogledajmo historijske uzroke polarizacije u Hrvatskoj.

Borba 1941. godine u Jugoslaviji je imala istodobno tri aspekta: oslobodilačka borba patriota, građanski rasni rat i revolucionarni klasni rat. Istinsku oslobodilačku borbu protiv različitih neprijatelja hrvatskog naroda vodili su patrioti domobrani koji su bili antikomunisti i partizanski patrioti koji su bili antifašisti. Tu su borbu oni podsvjesno vodili, bez obzira tko ih je organizirao i iskorištavao. Njih treba razlikovati od ustaša pod vodstvom Pavelića koji su tada bili fašisti i od boljševika pod vodstvom Tita koji su tada bili staljinisti. I domobrani i partizani su se, mada prevareni, borili protiv diktatura i nadali se stvoriti slobodnu i višestranačku demokraciju. U stvari je bio mali broj ustaša i boljševika, pa su Pavelić i Tito trebali avangardu u diktaturi kako bi terorom i makijavelističkim lažima pridobili veliki broj istinskih antikomunista i antifašista.

Već 1944. godine Tito osniva OZNU (kasnija UDBA) po uzoru na Lenjinovu ČEKA (kasnije KGB) i Jugoslavensku Narodnu Armiju po uzoru na Crvenu Armiju. Sudstvo i kazneni zakon organizira tajno s Kardeljom i Bakarićem, koji je ka-

snije smijenio Hebranga, po uzoru i iskustvu SSSR-a. OZNA je bila iznad Narodne Fronte i Odbora i glavni egzekutor smrti i poslijeratnog terora. Time je provedena boljševizacija Jugoslavije do te mjere da se sam Churchill potužio Staljinu da je Tito mjesto njihovog dogovora u Moskvi fifty-fifty, proveo 90 % komunistički utjecaj. Staljin to momentalno lažno opravdava Titovim seljačkim mentalitetom. Istodobno Staljin pokušava preko svog kvislinga Tita stvoriti komunističku balkansku Uniju. Churchill reagira na tu moguću uniju s prijedlogom „Podunavske katoličke federacije“: Hrvatske, Slovenije, Mađarske, Austrije, Bavorske i Italije (vidi npr. Churchillove, memoari Drugi Svjetski rat). Nažalost Roosevelt nije podržao taj plan, jer se je bojao da bi se došlo u sukob sa Staljinom koji mu je obećao navijestiti rat Japanu!

Da puč Vokić-Lorković nije likvidiran od strane Pavelića, Luburića i Bobana povijest Hrvatske, koja je poslije kapitulacije Italije listopada 1943. imala cijelu jadransku Hrvatsku i hrvatski dio Istre, bila bi potpuno drugačija. To bi imalo reperkusije na cijelu poslijeratnu Europu. Bio bi se ostvario Churchillov plan o invaziji u Dalmaciji, jer bi pučisti zajedno s HSS-om u dogovoru s austrijskim generalom Glaise von Horstenaom razoružali

Nijemce ili im dopustili prebacivanje u Mađarsku, gdje su bili potrebni kako bi usporili prodor Crvene armije. Time bi Englezi bez vlastitih žrtava ojačali zapadni front i spriječili oružano Staljina i Tita od stvaranja boljševičke Jugoslavije.

Strah od Churchillove ideje da oružano onemogući stvaranje komunističke Jugoslavije, bio je glavni razlog Titovog pokolja u Bleiburgu! Za diktatora politička sigurnost nema granica u zločinu.

Hebrang je bio protiv da se sve odluke donose isključivo u centralnom Titovom generalštabu, jer su hrvatski partizani u kompromisu s HSS-om imali drugi plan oslobađanja Hrvatske s višestranačkim sustavom. Hebrang je naglašavao Hrvati ne žele ponoviti pogrešku iz 1918. godine (vidi npr. Jera Vodušek Starić: Kako su komunisti osvojili vlast 1944.-1946.).

Kako ne bi došlo do stvaranja slobodne demokratske Hrvatske morali su Vokić, Farolfi (HSS), Hebrang i drugi hrvatski rodoljubi u bestijalnom mučenju biti likvidirani od Pavelića i Tita. Tu se pokazalo da za Hrvatsku Pavelić nije bio alternativa Titu, nego paralela! Iz navedenoga se vidi koliko je idiotska i boljševička propaganda da bi Hrvati nestali kao narod s lica zemlje da nije bilo Tita.

Jedino odlučna demokratska ilustracija vodećih ustaša i boljševika može prevladati današnju političku polarizaciju.

Još uvijek, nažalost, očekujemo jednu znanstvenu analizu veličine tragedije na različitim nacionalnim, političkim i ekonomskim sektorima Hrvatske od ustaške i boljševičke revolucije i njezinih mentalnih posljedica. To su bile izgub-

ljene godine za Hrvate: Šizofrenija između službenog i privatnog razmišljanja i pokušaj pretvoriti ludilo u racionalno. Najgore je da je to neurološki, osobno nezapaženo, polako ulazilo u podsvijest ljudi, što se još uvijek reflektira u današnjoj paradoksalnoj hrvatskoj politici! To je stvorilo političku polarizaciju koja još i danas šteti demokratskom razvoju u Hrvatskoj.

Dakle ta dva zombija i posthumno štete normalnom razvoju politike i ekonomije kod nas! Realno razlikovanje između istinitih patriota u drugom svjetskom ratu i kvilinga ustaša i boljševika će omogućiti prevladati polarizaciju pomoću demokratske lustracije. Lustracija je važna kako ne bi došlo do reprodukcije da i mlađa generacije postane djelomično politički bolesna pod utjecajem starijih ustaša i boljševika na vodećim političkim i administrativnim pozicijama! Po-

mirenje ustaša i boljševika pokazalo se kratkotrajno i samo u ratu. Samo biološka smrt starih reakcionera može donijeti dugotrajno pomirenje. Čekati na to je predugo, jer kako je kazao Gorbačov: Tko dođe prekasno toga život kažnjava!

Ni lijeva ni desna politika ne donosi rješenje našim današnjim problemima, nego samo istinska demokratska politika može dugoročno stvoriti europsku Hrvatsku. Demokracija ne treba neprijatelje, nego partnere rekao je Barack Obama! Za demokraciju je ova današnja polarizacija u Hrvatskoj otrov. Prava demokracija zahtijeva minimalni nacionalni konsenzus! Bez njega nema izlaza iz naše krize pravnog poretka i korupcije! Jedino ako shvatimo uzroke polarizacije i ako uspijemo razlikovati pokrete, a mlađa generacija se uspije distancirati i od ustaša i od boljševika, postoji realna nada

stvaranja političkog i ekonomskog blagostanja u Hrvatskoj. Distanca od fašizma i komunizma upravo su lustracijom uspjeli provesti druge tranzicijske zemlje. Bez toga nema nam mjesta u Europi! Samo izolacijom od Balkanskih vukodlaka možemo stvoriti pravi Europski trend u društvu.

Lako je identificirati ustaše i boljševike, jer to su oni koji insistiraju na asimetriji između fašističkih i boljševičkih zločina. To su bolesnici, političke side, koje treba brzo politički izolirati da ne dođe do sulude epidemije: „Mi ti se kunemo ili Za dom spremni“, jer to vodi do logora! Ta izolacija je najbrži put da se konačno stvori demokratski i hrvatski dominantni trend u našim medijima i javnom životu, jer danas vlada obrnuti trend!

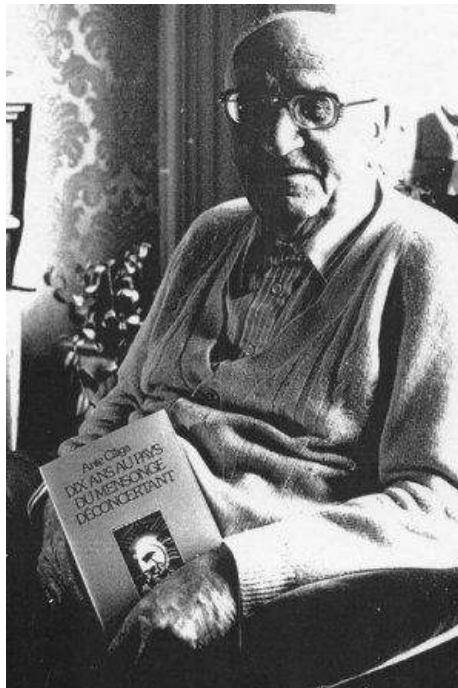
POKOJ DUŠI ANTE CILIGE!

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Dr. Ante Ciliga svojim životom i životnim djelom - svjedoka svog vremena - prava je paradigma sudbine kreativne misli i ne samo u Hrvatskoj u dvadesetom stoljeću.

Od svojih istarskih predaka naslijedio je, kao živi plamen, u svojoj plemeni toj duši ljubav prema svom rodu i svom domu, poput istaknutijih svjedoka i mučenika iz drugih hrvatskih krajeva koji su poput Istre bili kraće ili dulje vrijeme pod stranom okupacijom, ali nikad nisu zaboravili gdje su im korijeni i kako u i u dobru i u zlu mogu obavljati svoju ljudsku i rodoljubnu dužnost.

Ante Ciliga je vjerovao da najbolje može sudjelovati u afirmaciji prava i ukidanja ropstva svoje uže i šire domovine - kroz afirmaciju marksističke

Ante Ciliga

ideologije koja propovijeda veličinu radnih ljudi, a i u Istri i u svojoj Hrvatskoj radni ljudi su bili više nego li apsolutna većina.

U dubokom uvjerenju da je pronašao najsigurniji put da oslobodi istarskog 'boškarina', ponižavajućeg jarma koji dugo (pod)nosi, i postupnog biološkog gašenja te, poput Nazora, da da duhovnu snagu velom Joži da strgne lance ropstva, išao je u Moskvu - da tamo uči druge kako se može najuspješnije voditi borba za slobodu i ravnopravnost - upoznavanjem prošlosti iz koje svi poniženi radni ljudi vuku svoje duboko korijenje, dok su moćnici i bogati hegemoni efemerna pojava u povijesti naroda i ljudskog roda.

Ante Ciliga je doživio duboko razočarenje baš u samoj Školi kominterne u Moskvi gdje je povijesna istina, koju je u toj školi predavao, bila proglašena

na - neprijateljskom subverzijom i osuđena na zaborav, a njezini naučitelji na teške patnje i na fizički nestanak.

Nakon što ga je Staljin poslao u seriju sovjetskih logora da ga kazni i odvikne da misli svojim zdravim mozgom kao razumno ljudsko biće, Ciliga je uspio - pozivajući se na pripadnost Istre Italiji, dobiti dozvolu da s talijanskom putovnicom napusti Sovjetski Savez i vrati se u fašističku Italiju, koja je u to vrijeme bila u milosti staljinizma, a zatim i u Hrvatsku.

Kao što god je prošao kroz marksizam od vruće vjere do totalne apostazije, tako je - po logici 'Ugovora iz Srijemske Mitrovice' - osjetio da bi mogao svojoj zemlji biti koristan djelujući u središnjici političkog zbivanja u ratu, prihvativši suradnju s ustaškim vlastima u Zagrebu.

I ova druga faza Ciligina pokušaja da služi idealu slobode i dostojanstva i svog naroda i ljudskog roda, dogodila se je kao i prva: koncem rata, u ulozi člana diplomatskog zbora Hrvatske u Berlinu, doživio je početak kraja Drugog svjetskog rata i - propast i fašizma i nacizma a i Ustaškog pokreta. Pobjedio je - staljinizam.

Ante Ciliga je nakon toga ušao u treću fazu svog životnog opredjeljenja: obreo se je u Zapadnoj Europi, u Parizu i u Rimu i tu se brzo snašao: kao što god je objavio svoje bezbrojne analitičke priloge i knjige u želji da svojim suvremenicima da živo svjedočenje o 'zemlji zastrašujućeg laganja', on je sebe prao i od svog službovanja Ustaškoj vlasti i o tome iznio brojne podatke koji imaju povijesnu podlogu i znanstvenu vrijednost - kao svjedok svoga vremena na sudu povijesti.

U svemu tome, Dr Ante Ciliga dokazao je sebe kao proroka koji je neko vrijeme vjerovao u krive bogove, ali koji se je vratio k svojoj zdravoj pameti nakon niza razočarenja i u Rimu, između ostalog, zahvaljujući novčanoj pomoći talijanske Socijalističke stranke, odnosno poznanstva s njenim dugogodišnjim vođom Piet-

rom Nennijem, izdavao je povremeno svoj časopis 'Na pragu sutrašnjice'.

No, Dr Ciliga je posljednjih nekoliko decenija svog života živio skoro slijep. Sve što je u to vrijeme znao on je to čuo od ljudi iz svog okruženja: ili su mu nešto čitali ili pričali kako svijet izgleda na svjetlosti dana i na temelju tih kazivanja on je nastavio svojim glasom preko tuđih ruku - pisati i dalje, sve dalje, dok je mogao vladati svojom sviješću. Pitanje je da li su njegovi 'pomoćnici' Dru Ciligi stvarnost oko njega prikazivali 'subjektivno' ili 'objektivno', odnosno u kolikoj mjeri su koristili njegovo poštenje da bi se obračunavali s onima koje Ciliga nije poznavao, a niti je mogao on sam čitati njihova djela

Krunoslav Prates

i druge pisane priloge.

Od Dra Cilige (da ne duljimo) primio sam, nakon objavljivanja moje knjige uspomena s robije "Sakrivena strana Mjeseca" (prevedena na francuski, talijanski, djelomično i na engleski, španjolski, njemački, švedski itd. jezik), jedno pismo, gdje mi stari istarski bard predlaže da prihvatim njegov poziv da šaljem suradnju u njegov časopis 'Na pragu sutrašnjice'.

Ja sam na to pismo odgovorio. I iskreno mu rekao da se ja, za razliku od njega, nisam razočarao u marksizam jer u njega nikad nisam vjerovao; da se ja nisam razočarao ni u krajnju desnicu, jer joj ni na kakav način nikad nisam pripadao pa da ne znam šta bih mogao činiti da surađujem u časopisu koji peru i sebe, de-

nuncira sve one u koje se je on razočarao.

Istina je da je on, na to moje pismo reagirao u svom časopisu. Istina je i to da sam ja u svojoj knjizi novela "Drijenove svirale" dao objaviti svoju novelu "Bubnjevi u suton" u kojoj sam svo Ciligino iskustvo sveo na paradigmu slijepog proroka koji se je sljepački razočarao u svijet kojeg ne može vidjeti.

NOTA: Dok je Krunoslav Prates uređivao 'Hrvatsku državu' Ivana Jelića u tom glasilu objavljena je serija članaka u kojima je autor sve moguće učinio da me 'razotkrije', da izbjegnem pisati o Ustaškom pokretu te da je to dokaz da se ja ne zalažem za obnovu Nezavisne Države Hrvatske. Ja na to nisam nikad odgovarao, jer takvih napada je u to vrijeme bilo po svim jugoslavenskim novinama i po onim glasilima u emigraciji na koje su tajni udbaški agenti imali stvaran, bilo financijski bilo 'savjetodavni' upliv. To su priznali i neki vodeći udbaši i u Beogradu i u Zagrebu, u svojim 'memoarima', pisanima - pen-drekom.

Prilikom održavanja IV Sabora HNV-a u Torontu, u hotelu 'Ramada Inn', na pauzi, pijući kavu s gosp. Ernstom Bauerom, priđe nam Ivan Jelić pa me svojim direktnim glasom i basom upita: Zašto ti, mali, nikad ne odgovaraš na moje članke, to čitatelji najviše žele znati'. Odgovorio sam mu: 'Ivane, samo ti nastavi i dalje napadati me. Jer, kad sam polazio na Madridsku konferenciju, s licem na suncu i u neposrednoj blizini beogradskih predstavnika, očekivao sam da će pokušati da me 'raskrinkaju' u očima brojnih stranih dopisnika kao predstavnika - ustaške emigracije. Ja sam ponio sobom fotokopije tvojih članaka, u kojima se nalaze dokazi da jedan pravi stari ustaša tvrdi - suprotno'. I Ivan je ostao bez riječi, a gospodin Bauer se stao smijati. N.B. Mi još nismo znali tko je Krunoslav Prates, urednik Jelićevih novina, a sad znamo da je svo zlo u krugu Jelića pa i šire - došlo od njega.

USPUT: Niti psihijatra ne može uvri-

jediti bolesnik, ni svećenika bjesomučnik. Sličan odnos može nastati u odnosu Balkanaca prema uljudnim osobama. Balkanac je poznat po tome što je: arogantan, brutalan, kategoričan i površan u svom ponašanju. Kad se Balkanac nađe u društvu ili u češćim kontaktima s ljudima duha i kulture, on im se malo po malo prilagodi. I počme ih oponašati pred drugima, pa i oponašati ih.

Priučeni Balkanac ne bio Balkanac

kad se najzad ne bi počeo i natjecati s ljudima od kojih je dosta toga naučio u - pokazivanju znanja i kulturnih manira. Cijena svega toga je - strpljenje.

A svi oni koji su toliko mržnje i zavisti pokazali u svojim pisanijama o mojoj osobi i o mom radu - samo su pridonijeli tome, da sam, vjerojatno jedini živi hrvatski književnik i javni djelatnik koji može pokazati samo pozitivne članke koji su o mom radu i

javnom zalaganju objavljeni na preko stotinu vodećih glasila u svijetu. Londonski 'The Times' me je 1976 u posebno uokvirenom članku proglasio 'Zatvorenikom savjesti'.

Znamo tko je bio u okruženju dobrog čovjeka Ivana Jelića, a počinjemo otkrivati i one koji su bili u okruženju dobrog čovjeka Ante Cilige.

Pokoj njegovoj izmučenoj ali plemenitoj duši!

VISOKI GOST NA ŠEŠELJSKIM OTOCIMA

Prof. Dubravko Heinrich, Karlovac

Gospodin Aleksandar VUČIĆ lider Srpske Napredne Stranke, SNS, nekadašnji zamjenik šešeljevog zamjenika g. Nikolića dat će se na put. U izjavi, koju je prethodno dao, ne vidi se da polazi na put u Hrvatsku, već kao da ide na neka izolirana, ničija, a možda i sporna područja, kao na ŠEŠELJSKIM otocima, jer kaže da ide „ u područja Kninske Krajine, Like i Dalmatinske Zagore, jer se u Srbiji svo vrijeme pričalo o Krajini i Krajišnicima, a 13 godina gotovo nitko ih nije obišao, osim onog jednog za TV namještenog susreta Mesić-Tadić i nekoliko Srba s njima .“

ISPADA, DA HRVATSKI PREDsjednik RADO UPRIliČUJE ISPRAZNE TV-ŠOUe.

„Suštinski, nitko nije otišao da vidi, da pita te ljude kako oni žive, imaju li struje, imaju li asfalt, imaju li plaće. Nitko ih nije pitao što su njihove namjere i što bi trebalo učiniti za njih. Ide tamo da se izvine zbog nepažnje i neodgovornosti svih njih u proteklih 13 godina još od BLJESKA i OLUJE, a da nitko nije tim ljudima posvetio nikakovu pozornost. Delegacija SNS ne ide tamo da bi držala političke govore, već da sluša ljude, ide bez ikakove organizacije, ide tamo razgovarati s ljudima.“

ISPADA, DA SU TO PODRUČJA, KOJA OBVEZNO MORAJU IMATI STRUJU,

ASFALT I PLAĆE (RADNA MJESTANISU ZA TO NI OBVEZNA). I što sada, ako to nemaju? Dobit će sredstva od SNS, ili će SNS vrištati po Europi, kako svi tamo nemaju struju, asfalt i plaće?

KOJE BI TO NAMJERE TI LJUDI TREBALI IMATI i zna li Sanader za njih? (ili možda treba za to znati FABER?) Hoće li ikada saznati? DELEGACIJA SNS ide tamo BEZ IKAKOVE ORGANIZACIJE, dakle bit će to slučajni susreti članova delegacije, na točno određenim mjestima, u točno određeno vrijeme. To je moguće samo, ako su čitavu predstavu dobro uvježbali u Srbiji.

Kao predstavnik SNS misli da „nitko na svijetu ne želi da odnosi Srbije i Hrvatske budu tako loši, kao što su danas, ali imali ste priznanje nezavisnog Kosova, imali ste tužbu Hrvatske za genocid, a Srbija je tek poslije toga odgovorila, iako je jasno da nije

Srbija protjerala 400.000 Hrvata, ali su Hrvati protjerali toliki broj Srba, tako da tu odgovornost, bez ikakove sumnje treba tražiti na hrvatskoj strani.“

Zanimljivo, da oni, koji ne žele loše odnose između dviju država smatraju da je napuhavanje broja žrtava u Jasenovcu propalo, pa sada puštaju novi balon o 400.000 protjeranih Srba. GOSPODIN VUČIĆ NE ODAJE KOLIKO JE VELIK BROJ PROTJERANIH HRVATA IZ ZEMUNA I VOJVODINE, ŠTO SU SPROVODILE JEDINICE ŠEŠELJEVIH POSTROJBI, DOK JE ON BIO VISOKI DUŽNOSNIK U STRANCI, KOJA JE TO ORGANIZIRALA. VUČIĆ je patriot, brine za narod u drugoj državi, iako ga taj (za sada) ne bira!

However, valja očekivati patriotsku reakciju stranke, koja slično zvuči, dakle HNS, a može i SDP, da odu nakon 13 godina u Republiku srpsku, u Posavsku krajinu, Doboje, Modriču,... pa da vide je li tamo postavljen asfalt, dovedena struja i dijele li se plaće, dakle jesu li stvoreni uvjeti da se protjerani Hrvati uopće vrata. G. Radimir ČAČIĆ ima super autobus, pa može povesti g-đu Vesnu PUSIĆ, a uz dobar hladnjak u busu, i u stranci zaleđenog Stjepana Mesića.

Očekujen bar tako burno izvješće, kao što će biti ono g VUČIĆa.

IN THE NAME OF INDEPENDENCE: THE UNMAKING OF TITO'S YUGOSLAVIA - U IME NEOVISNOSTI: RASPAD TITOVE JUGOSLAVIJE (8)

Branko Belan, Toronto, Kanada
Autor je rođen u Torontu od roditelja s Korduna, oca rođenog u Slunju, a majke rođene u Lađevcu

It is no surprise that much of the truth about the war has been hidden from the Croatian public up to the present day, which explains why the truth about what happened in Vukovar did not become public knowledge until fifteen years after the town fell under Serbian occupation. Because of this, Croatian generals are today either on trial or have been convicted of war crimes and crimes against humanity, while Serbs act as if nothing happened and that Croatia and only Croatia is to blame for the hell it endured from 1990-1995.

It is time for the truth to come out and for all people to realize that it was independence that Croatia fought for; for its right to be an equal member in the international community, something which the government in Croatia today fails to recognize, instead labelling the sacrifice of those who died in battle for

an independent Croatia as a criminal act. Without coming to terms with this, a look toward the future is impossible. Today's Croatia is not the same nation which went to war for its independence almost 20 years ago and that is something that desperately needs to change. It is time for the Croatian War of Independence to be regarded for what it was and what it still is - as a fight for freedom - freedom for the Croatian people and the Croatian state. Equally important is the fact that Croats themselves, be they in the homeland or abroad, must never forget the sacrifice of those who spilled their blood for Croatia's holy soil.

5) The war in Bosnia

- I) The possibility of Bosnian unitary independence: considerations
- II) Alija Izetbegovic and his politics
- III) The siege of Sarajevo, April-May, 1992 The Sarajevo Market massacre: Were the Serbs really to blame?
- IV) The Croat-Muslim War
- V) Srebrenica, July, 1995 and it's

impact on the outcome of the war
VI) The Church and the Bosnian war
VII) The Izetbegovic legacy
VIII) Bosnia in the 21st century
The war in Bosnia was the bloodiest in Europe since the end of the Second World War and the debate concerning various issues related to it is nothing short of controversial. The analysis will cover a number of different themes, including the siege of Sarajevo; the Croat-Muslim War; the role played by religion in the conflict and its consequences and of course the separate roles played by Tuđman, Milosevic and Izetbegovic. In particular, a selection of sources attributed to Bosniaks living outside of Bosnia prove Izetbegovic's guilt for the war in Bosnia and also prove that war in Bosnia could have been avoided. Present day Bosnia is also taken into consideration with a look at what the future might hold, with a focus on relations between Republika Srpska and the Croat-Muslim federation.

HRVATSKI PRAVOPIS - PRAVILA (8)

Obradio Ured za hrvatski jezik, Zagreb, 1944.

Ovu su knjigu sastavili uz suradnju člano-va Ureda za hrvatski jezik članovi ureda Franjo Cipra, profesor učiteljske škole u m., i dr. A. B. Klaić, profesor Visoke pedagoške škole u Zagrebu

VELIKA I MALA SLOVA (6)

OBĆENITO

Dalje se pišu velikim slovom:

8. vlastita imena, o kojima se pobliže govori u posebnom poglavlju (30-49).

9. ime roda u znanstvenim (grčko-latinskim, ne hrvatskim!) nazivima životinja i bilja, dok se ime vrste piše malim slovom, na pr. *Canis lupus* (vuk), *Sibiraea croatica* (hrvatska sibireja), *Carabus croaticus bosnicus*; *Campanula hercegovina*, *Dianthus velebiticus*. Ime vrste piše se velikim slovom, ako je samo po sebi osobno ime (u genitivu ili izvedeni posvojni pridjev), na pr. *Gentiana Clusii*, *Sempervivum Wulfii*, *Primula Wulfianiana*. Ime roda piše se velikim slovom, i kad se navodi samo (bez oznake vrste). – Naprotiv se imena ruda pišu malim slovom, i kad su izvedena od osobnih (ili drugih vlastitih) imena, na pr. *milerit*, *andaluzit*, *vezuvian* (83).

KAKO SE GODINE 1758. RADE MAURATOVIĆ POKUŠAO NASTANITI U ZAGREBU (1)

„Poldan“, Zagreb,
31. prosinca 1941.

Sve do godine 1781. nema u gradu Zagrebu niti jednoga grko-istočnjaka ni židova. Grad Zagreb ne trpi u svojoj jurisdikciji ni jedne druge vjere osim rimokatoličke. Govoreći ovdje o gradu Zagrebu, mislimo na stare Gričke Gorice i njihovo područje medju gradskim zidinama i izvan njih, t.j. sve ono što se nekada zvalo „Civitas Montis Graecensis“.

Zanimljiv je pokušaj prvog grko-istočnjaka trgovca Rade Mauratovića, da se nastani u gradu Zagrebu. Dogadjalo se to 1758. Rade Mauratović, trgovac grčko-istočne vjere je uspio uvući se u grad Zagreb, te je u dućanu udovice Fabijančeve smjestio robu i počeo trgovati. Čim se je za to saznalo magistratsko vijeće, sazvana je sjednica.

Na toj sjednici i to dne 13. svibnja 1758. donesen je zaključak magistrata kojim se trgovac Rade Mauratović goni iz Gornjega Grada, jerbo se medju zidinama ovoga slobodnoga i kraljevskoga grada od pamtivijeka nije trpjela niti jedna vjera osim prave rimokatoličke.

O tome je sačuvano pet isprava u latinskom rukopisnom protokolu: „Diurnale L. et R. Cittis Zagreb. G. 1757. i 1758.“ Ove se isprave čuvaju danas u zagrebačkom državnom arhivu, a mi ih donosimo u točnom prijevodu.

Prva je isprava zaključak magistratske sjednice, kojim se grko-

istočnjak trgovac Rade Mauratović goni iz Gornjega Grada:

„Pouzdan je izvješteno, da se neki Grk raskolnik, koji je prije jedno mjesec dana ovamo došao, od tog vremena poteže po gradu. Dapače da je dućanu udovice Fabijančeve smjestio robu i da njome trguje, a da magistrat o tome ništa ne za. Zato je određeno:

Jerbo se medju zidinama ovoga slobodnoga i kraljevskoga grada od pamtivijeka nije trpjela ni jedna vjera osim prave rimokatoličke, da se uvodjenjem ovoga Grka ne prekida hvalevrijedni od naših starih u tom držani običaj. I zato, da se rečenome Grku zapovijedi, da se u roku 24 sata ukloni iz grada i da se to po Kaštelanu saopći

spomenutoj udovici s predočenjem učina.

I da se unapredak, de podufa u svoju kuću primiti ovakve ljude pod prijetnjom globe. Rečeni pak Grk, da plati jedan dukat, što se usmjelio trgovati bez magistratske dozvole.“ (Diurnale etc. 1757.-1758. str. 328.)

Druga sačuvana isprava sadrži zaključak magistratske sjednice grada Zagreba od 30. svibnja 1758., kojim se trgovac Rade Mauratović goni s cijelog gradskog područja:

„Sljedbenici grčkoga raskola, videći, kako su se dvojica od njih nastanili u susjednim jurisdikcijama biskupskoj i kaptolskoj, nava-

Kamenita vrata

ljuju na područje podložno magistratskoj jurisdikciji i nastoje se tražeci različite povode u njemu nastaniti. A ovaj je grad sve tamo od vremena, kako je očišćen od krivovjerja (bilo je to u prvim decenijama XVII. vijeka) moćnom desnicom Božjom, kod svojih stanovnika nedirnut, očuvan od svih novotarskih bludnji i u pravoj vjeri rimokatoličkoj.

KUDA! IDEM KUPITI ULAZNICU
u **URANIA KINO** — tamo se daje
SAJAM DJEVOJAKA

KAO UVIJEK TAKO I OVE GODINE DONAŠA NAJBOLJI SILVESTARSKI PROGRAM SA ČLANOVIMA HRVATSKOG DRŽAVNOG KAZALIŠTA:
VLAHO PALJETAK — RUŽA KRUŠIĆ — JOŽA RUTIĆ
POČETAK U 9 SATI — SVRŠETAK U 12 SATI

Pa, da se ne okalja kalom sektaračkih bludnji, i koliko je otrov grčkoga raskola pogibeljniji od svih ostalih krivih vjera, toliko se više mislilo, da valja njihovoj namjeri od početka na put stati. Zato se onome Grku, što je nedavno izbačen iz opsega grada (t.j. Gornjega Grada unutar gradskih zidina), pa je onda izvan grada (t.j. u predgradju izvan gradskih zidina) otvorio dućan u kući udovice Karla Žofčića, magistratskim dekretom zapovijeda, da u roku 24 sata otide iz cijele gradske jurisdikcije pod kaznu, da bude zatvoren, a roba mu zaplijenjena. Za buduće pak je providjeno, da se ni jednome takvome izvan sajamskog vremena ne dozvoli ni pod kakvom izlikom boraviti u istoj gradskoj jurisdikciji, bilo u gradu, bilo izvan njega. A još manje, da se dozvoli trgovati pod kaznom zapljene robe, što se bude u takvoga našla, od koje će treći dio pripasti onome, tko ga prijavi. I da se ni jedan gradjanin pod kaznu od 25 ug. forinti ne podufa takvoga primiti na stan

osim u rečenom sajamsko vrijeme ili na prolazu." (L. c., strana 342.).

Nu još iste godine u mjesecu srpnju iznajmljuje gradski magistrat Radi Mauratoviću t. zv. Manduševaku kulu.

„Godine 1758. dne 20. srpnja mjeseca u Zagrebu u sudnici, vijećnici i u magistratskoj sjednici.

Odlični je Josip Macan, kano blagajnik rečenoga grada u službi, Gjuri, općeno Radi Mauratoviću, rašanskom trgovcu, koji je inače do sad sa svojim roditeljima boravio i sada boravi u Kostajnici, predao u ime izričitoga najma u posjed i porabu jedan daljnji dućan, što se nalazi prema istočnoj strani pod zidanom gradskom zgradom, sagradjenom na trgu Harmica, obično zvanom Kula, zajedno s jednom sobicom, što je isto tamo u drugome spratu. I to na jednu godinu, uz slijedeću godišnju najamninu i uz uvjete, koji se imadu nefaljeno držati.

1) Da spomenuti rašanski trgovac na ruke rečenomu blagajniku ili njegovim u službi nasljednicima svake godine u redu i podpuno položi i isplati zakazani dućan i sobicu ugovorenu cijenu od 40 renskih forinti. I to na obroke plaćajući uvijek unaprvu prvi, i tako redom ostel obroke.

2) Da kazani dućan i sobicu uzdrži u stanju, kako ih je primio. Inače, da je dužan nak-

naditi i potpuno podmiriti svaku štetu, kakogod ona bila prouzročena i tko je god prouzročio, bilo svojim djelom bilo po nemarnosti. Isto tako da je dužan u svakoj i pojedinoj potrebi rečenoga grada, tako napose zaradi sajma i straže, na prvi poziv i odredbu gospodina suca ili magistrata podložiti se takovim odredbama, ako bude potreba zatražiti, da je dužan, kada i dok potreba bude, i ukloniti se odanle zajedno sa svojim stvarima, što ih ondje imade, te kako je gore kazano spomenuti dućan i sobicu predati i pustiti u stanju u kome se sada nalaze.

Napokon 3) da taj trgovac osobito na to pazi, te tamo nikada ne čini nikakve nedopuštene i inače narodu sablažnjive sastanke i da se od toga i od sličnih stvari ustegne pod kaznu i pod tešku pedepsu.

Uostalom 4) Sa stvarima njemu dozvoljenim i javnom kraljevskom odredbom ne zabranjenim moći će tamo i smjeti prema nahodjenju slavnoga magistrata, sigurnom i mirno trgovati sa spomenutim svojim stvarima.

Iza kako je ovo u razumljivom njemu govoru objašnjeno i protumačeno, rečeni je trgovac Rade Mauratović, i sam inače pismen, osobno prisutan, preuzeo na sebe i obvezao se, da će sve ovo naprijed napomenuto neokrnjeno držati i vršiti.

Čitao i objavio Mihajlo Blažeković, prisegnuti senator i u gornjemu zamjenik bilježnika. v.r." (Prepis ugovora L.c. strana 375. n.).

KINOPROGRAMI
KINEMATOGRAFI POČINJU radnim danom u 8, 7 i 9 sati Na blagdan u 11, 3, 5, 7 i 9 sati

PETRINKA - CENTRAL TEL. 75-50
U 9 sati zabavni program i vesela komedija — premijera
DVOSTRUKI ŽIVOT
Ida Wüst — Theo Lingner
U 5 i 7: TRGOVCI DJEVOJKAMA

ILICA 31 CROATIA TEL. 34-00
Veseli film! Osvoja, svako sreće!
DJAVOLICA
Na Silvestrovo nastupaju umjetnici Ruža Cvjetičanin, Konec, Rutić, Sembera i 3 točke klasičnog baleta.

TUŠKANEC - URANIA TEL. 23-140
Čuvana veleopereta, savremena glazba koja će Vas oduševiti!
SAJAM DJEVOJAKA
sa Sardy, Janos i Srlia Szekesly

ILICA 208 TOMISLAV TEL. 22-212
Hans Moser i Theo Lingner u filmu
SEDMAM GODINA NESREĆE
Na Silvestrovo u 9 sati nastupaju članovi Hrv. Drž. Kazališta gr. Ruža Krušić, V. Paljetak, J. Rutić, D. Babić, A. Felić i drugi te popularni Zagorci

KATINSKA 48 - TRESHJEVKA - TRATINSKA 6
Sprovedite Silvestrovo i Novu Godinu s najvećim i najljepšim muzičkim filmom sezone
DANKO PISTA
Cijene neodvišene

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail:

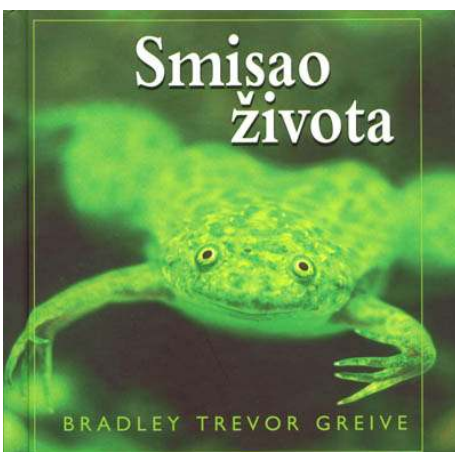
ZRanogajec@sbcglobal.net

**"ISTINA ĆE VAS
OSLOBODITI" (2. dio)
kaže Evanđelje po Ivanu.**

Nebiblijska i biblijska perspektiva razumijevanja i gledanja u današnjem hrvatskom društvu

Gospodin Zoran Vukman na kraju svoga članka zaključuje: "Mi se ponašamo kao nacija koje je kolektivno oboljela od defetizma i osjećaja besmisla. Postali smo taoci nasilja koje oko nas buja kao zastrašujući društveni sarkom koji prijete progutati sve što je još vitalno i koliko-toliko zdravo" - zaključuje gospodin Zoran Vukman na kraju svoga članka "Liječenje smislom" i postavlja pitanja: "Jesmo li došli do dna krize ili se može niže? Ali umjesto da pitanje tako formuliramo, potrebna nam je točka preokreta, a koje bi pitanje formulirali radikalno drugačije: možemo li više?"

Ili: zašto ne bismo išli više umjes-

to niže? Podsjetio bi na naslov pjesme s početka Domovinskog rata koju je pjevao Nenad Bach: "Can we go higher?"

To je pitanje koje treba pogledati u nebo i vidjeti krajnji cilj i smisao!"

**BIBLIJSKO RAZUMIJEVANJE I GLEDANJE ČLANKA:
„LIJEČENJE ISTINOM“.**

Članak gospodina Zorana Vukmana "Liječenje smislom" govori o činjenicama koje mi Hrvati ne smijemo zaboraviti i ignorirati. Ima dosta istine i težine u svemu tome, ali članak sadrži i neke pogrešne upute i savjete koje nisu u skladu s Božjom riječi!

Autor navodi, primjerice: "Franklova logopedija kao psihoterapeutska tehnika, odnosno, kao znanstveni i filozofski sustav "Liječenje smislom" koristila bi kao pomoć u našim hrvatskim iskušenjima u suočenju sa sivilom koje se povlači u općem društvenom ozračju. Naši ljudi kao da gube vjeru u smisao života, ali i u smisao države i zajednice u kojoj živimo."

Moj je odgovor: "Najbitnije u rješavanju svih problema sastoji se u procjenjivanju problema. Mudro i pametno je upitati se što Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist misli o našim osobnim, grupnim i sveopćim problemima i kako ih je ON rješavao i rješava ih i danas! Isusov način rješavanja svih problema moramo tražiti u ovim riječima, koje se nalaze u jednoj crkvi u Americi: Oni neće tražiti, moramo ih pronaći! Oni neće doći, moramo ih dovesti, Oni neće učiti, moramo ih naučiti!"

Pojedinci, i narod u teškim trenucima kušnje i sumnje obraća se Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu za savjete i upute, koji se nalaze u Svetom pismu, Bibliji, a ne čovjeku i njegovom "Liječenju smislom"! (Psiholog Viktor Frankl i drugi bez obzira tko su i kako se zovu!)

U Svetom pismu piše: "Trebao se nanovo roditi". (Ivan 3,3) To je temelj, u protivnom mi ćemo i dalje raditi kao što smo radili i do sada, bez obzira na našu ljudsku titulu i osobnu inteligentnost! Ne vrijedi kazivati, nego treba djelima dokazivati!

"Jesmo li došli do dna krize ili se uvijek može niže?" - postavlja pitanje gospodin Zoran Vukman na kraju članka i nastavlja: "Ali, umjesto da pitanje tako formuliramo, potrebna nam je točka preokreta, s koje bi pitanje formulirali radikalno drugačije: možemo li više? ili: Zašto ne bismo išli više umjesto niže? Podsjetio bih na naslov pjesme s početka Domovinskog rata koju je pjevao Nenad Bach: "Can we go higher?" To je pitanje koje treba postaviti.

Valja nam se odlijepiti s dna pesimizma i ići putem gore, a da bi se krenulo naviše, treba pogledati u nebo i vidjeti krajnji cilj i smisao."

(Gospodin Nenad Bach izjasnio je prije nekoliko godina autoru ovoga članka: "Istina će vas osloboditi" Zvonku Ranogajcu, da on ne vjeruje da je naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist jedini put Bogu! Možda se gospodin Nenad Bach s Božjom providnošću u međuvremenu

"Nanovo rodio"? Gospodin Bog

ima za svakoga uvijek nade, ali je na nama da mu otvorimo svoje srce i prihvatimo ga!)

Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist nam poručuje:

"Tko god mene prizna pred ljudima, priznat ću i ja njega pred svojim Ocem nebeskim. Tko se mene odriče pred ljudima, i ja ću se njega odreći pred svojim Ocem nebeskim!" (Matej 10, 32-33) "Ja sam put-istina i život reče Isus. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni!" (Ivan 14,6)

ZAKLJUČAK

Mi Hrvati, mali smo narod. Ali nije tragedija biti brojčano malim narodom, nego je tragedija kada se taj brojčano mali narod međusob-

no dijeli i ne slaže. U Svetom pismu, Bibliji piše: Ako je u sebi nesložno, svako će kraljevstvo propasti. Ni jedan grad ili dom ako je sam u sebi nesložan, neće opstati!" (Matej 12,25)

Bez obzira koliko se ljudi u Hrvatskoj izjasnili kršćanima, katolicima, Hrvatska neće biti ništa više kršćanska nego što je danas, jer problem je kudikamo dublji i složeniji od toga. Problem leži u duhovnosti hrvatskoga naroda i hrvatskih građana! Za nas Hrvate nepobitno je važnije ne ignorirati ove činjenice prema odnosu kako će nas Europa ocijeniti ili eventualno možda kada-tada prihvatiti u svoju zajednicu, jer je riječ o našem osobnom Spasenju i o našoj jedinoj od dragoga Boga danoj

nam domovini Hrvatskoj!

Ja ipak ovdje ne iznosim vlastito stajalište, nego biblijsku perspektivu razumijevanja i gledanja. Mi možemo ignorirati Sveto pismo, Bibliju i ne vjerovati Božjoj riječi koja nam nepokolebljivom sigurnošću stavlja istinu pred oči. Sve tvrdnje nevjernika ne mogu to pobiti, pa makar se netko od njih i čvrsto držao svojih stajališta. To ništa ne mijenja činjenice o kojima Sveto pismo, Biblija govori. Mi možemo ne vjerovati u Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isus Krista, ali to ne znači da On ne postoji!

SPOMENIK ZA SVEVREMENOST

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Naš naraštaj je rođen u najburnijem od svih stoljeća - u dvadesetom stoljeću, stoljeću dvaju velikih sukoba u svijetu, a triju velikih ratnih sukoba na našem nacionalnom i povijesnom tlu. Dvadeseto stoljeće proteklo je kod nas kao povijesni sud u kojem se je dogodio u tri navrata sudar između nasrtljivog divljaštva gonjenog impulsom kleptomanske manije sile lažova i ubojica te onog nikad ne prekinutog kontinuiteta civilizacije proizišle iz 'Svetog pisma'.

Hrvatska je u tim zbivanjima ostala vjerna svom povijesnom zavjetu što ga je hrvatski vladar položio pred papu Agatona 'nad Grobom svetog Petra' (kako to zapisa besileios Konstantin Porphyrogenet) - obećavši svečano da hrvatska vojska nikad ne će udariti na susjedne zemlje, uz obećanje da će Sveta Stolica, sa sebi vjernim knezovima, moliti se 'Bogu Hrvata' tj. onom kojega Hrvati

Akademik **Mirko Vidović**

nazivaju Bogom), da se obrani od svakog poganskog nasrtaja. Basileios tvrdi (u vrijeme kralja Tomislava i njegovih nasljednika, da 'Hrvati nikad nisu prekršili taj svoj najveći narodni zavjet'.

Odnosi između državne politike i Katoličke crkve od sedmog stoljeća bivali su veoma varijabilni ali samo u funkciji obrane narodnog jezika i narodnog pisma u - katoličkoj liturgiji, jer narod u Hrvatskoj nije razumio latinski. No, unatoč nizu valova udara na našu narodnu liturgiju, niti smo htjeli izići iz katoličke ukupnosti niti smo se dali iz naše Crkve istjerati. Povijesni sud o tome dao je II. Vatikanski koncil, koji je to naše veliko pravo, koje je konačno priznato na Tridentskom koncilu, dao svim drugim narodima na svijetu u zajedništvu Crkve sveopće.

Iz naše ukupne povijesti, počam od obnove naše države na ruševinama Zapadnog rimskog carstva, kao stari sjedilački narod nastao i opstao na svojoj prekrasnoj i bogatoj zemlji premda na vjetrometini svjetova i izlagan najnasrtljivijim barbarskim naježdama, izvojevane su dvije velike pobjede koje su danas ugrađene u temelje modernog svijeta: nacionalna država (a ne carstvo) i pravo da naš narodni jezik bude i jezik na

kojem ćemo razgovarati s Bogom - u svečanim prigodama i osobne molitve i skupne zahvale Bogu.

Ako bi trebalo podići jedan veliki spomenik koji bi svojim izgledom i svojom funkcionalnošću sažeo u sebi ta dva naša kapitalna povijesna postignuća od opće koristi, onda bi to svakako bilo - podizanje bogomolje na mjestu velikog vojnog obrambenog stratišta, u stilu građevinarstva koje je svojstveno samo našem podneblju u kojem će se, u svim svečanim prigodama od nacionalnog i vjerskog značaja davati zahvale Bogu što nam je pomogao da opstanemo u svojoj vjeri na svojoj zemlji.

U veoma ozbiljnoj francuskoj "Encyclopedie universelle" (u izdanju kuće Gallimard u Parizu) možemo pročitati za nas veoma važnu tvrdnju, a to je da je Dioklecijanov 'Sacrum Palatium' kod Solina bio građevinarski slog na granici starog i novog svijeta - prototip iz kojeg su kasnije nastali glavni građevinarski slogovi po Europi: bizantinski, romanički i gotički.

Stoga nije čudno što sva 'Hrvatska proromanika' niza kršćanskih bogomolja duž čitave naše obale - između Antike i Romanike - podsjeća, a osobito dvorska kapelica hrvatskih kraljeva, 'Sveti križ' u Ninu, po svojim bitnim odlikama na - Dioklecijanovu palaču.

Te građevinske odlike su i kasnije zadržane i sadržane i prepoznatljive i u mnogim našim kasnijim većim i bogatijim katedralama, crkvama i kapelicama, a osobito i Šibenska katedrala - građena u vrijeme Krbavske bitke!.

Božiji i narodni čovjek, preuzvišeni biskup Gospičko-senjski Mile Bogović je shvatio da je, nakon pobjede nacionalne misli i s vjerom u Boga - nad blasfematorskom, razljuđujućom i odnarođujućom komunističkom ideologijom prožetom borbenim ateizmom, potrebno podići spomenik borcima i žrtvama svih hrvatskih naraštaja u dvije tisuće godina našeg pokrštenja i to na najiz-

ložnijem tlu naše domovine - na Krbavskom polju, na kojem je divlja azijska najezda pokosila cvijet hrvatskog plemstva kobne godine 1493 - samo godinu dana nakon otkrića Amerike.

Spomen crkva, kakva je već u gradnji, na Krbavskom polju je po svom izgledu i funkcionalnosti sinteza naše povijesne i duhovne poruke - dokaz vjernosti Križu, Rodu i Domu Hrvata. I

ne samo što je sinteza naše jedinstvene u svijetu proromanike, nego jer podsjeća svojim izgledom na crkvu Svetog Križa, nekad dvorske kapelice hrvatskih kraljeva u Ninu, i jer je složena tako da svaki hodočasnik prepozna u tom Središnjem Nacionalnom Spomeniku Vjere, jezika i kulture Hrvata i osjeti se - kod svoje kuće.

Kome bi palo na pamet da 'osuvremeni Sveto pismo' i napiše neku novu dadaističku verziju poruke vjekova o tome kako se budi, odgaja i brani sveta ljudska Savjest?

Kome bi palo na pamet da po logici 'dijamata' i 'histomata' podiže na tom svetom mjestu neku 'kapu s tri roga' s konotacijom pobjede borbenog ateizma i nad našim držan-

stvom i nad našom vjerom u Boga jedinoga?

Sinteza svih vrijednosti koje smo tisućljećima stvarali na našoj zemlji, na plemenitoj, trebala je biti materijaliziranom molitvom zahvalnicom Bogu što je bio i ostao na strani onih kojima se je vijekovima činila nepravda nasiljem nad našim savjestima i nad našim domoljubljem.

mons. Mile Bogović

Zgrada u koja je namjenjena Činu zahvale nije samo stvar afiniteta jednog naraštaja niti estetike jednog građevinara. Svetište sobom predstavlja - logiku etike u estetici.

Hvala narodnom pastiru i Božijem svećeniku preuzvišenom biskupu Mili Bogoviću na hrabrosti da svjedoči za buduće naraštaje našu vjeru u Boga i u Hrvatsku.

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**,

Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

KAKAV HRAM?

13. prosinca 1531. na večer se Juan Diego vratio sa svojim stricem Juanom Bernardinom u biskupski dvor u Meksiko. Biskup je s ganućem slušao strica koji mu je pripovjedio o svojem čudesnom ozdravljenju, o ukazanju Presvete Djevice i o nazivu što ga je ona izabrala za svoje buduće svetište u Meksiku. Monsinjur Zumarraga je vidio u tomu nazivu nježnu patnju Presvete Djevice prema svojim španjolskim sunarodnjacima. Ali meksičko će svetište nadići istoimeno svetište u staromu svijetu.

Dok su dva Indijanca bila u biskupskom dvoru Biskup je brižno bilježio sve što su mu oni govorili o Svetoj Mariji od Guadalupe: o njezinoj pojavi i o njezinu liku, o njezinim riječima, o točkama što ih je ona sama naglasila, o njihovom dojmu o hramu i velikom prilivu hodočasnika koji će dolaziti u to svetište da mole pomoć. Slika nebeskog podrijetla bila je izvješena u biskupovu oratoriju. Vijest se o čudesnom portretu brzo raširila i ljudi su u neprekidnim procesijama dolazili da je vide u biskupovu oratoriju. Zato je Monsinjur Zumarraga odlučio da sliku prenese u katedralu da mnoštvo može lakše k njoj dolaziti. To je učinio

već 15. prosinca, na osminu Bezgrešnoga Začeca i treći dan poslije velikog čuda ruža i čudesne slike. Ali boravak slike u katedrali treba biti samo privremen, jer je Sveta Marija Guadalupska odabrala brdo Tepeyac za svoje prebivalište.

Brzo se pristupilo radu. Odlučeno je da se za početak sagradi samo eremitaža, t. j. jednostavna osamljena kapelica: od 20 stopa (7 m) pročelja, 12 stopa (4 m) dužine i 20 stopa visine, razdijeljena na dva dijela. Prednji bi bio oratorij otvoren za puk, sa škropionicom na ulazu, a na dnu oltar s čudesnom slikom. S radošću se žurilo, da to prvo skromno svetište bude gotovo do Božića. Sve je bilo završeno na vrijeme.

Bila je to velika svečanost prijenosa čudotvorne slike. Biskup je najprije posvetio katedralu Bezgrešnom Začecu u zahvalu za izvanrednu milost što je Presveta Djevica iskazala njegovoj biskupiji. Zatim je poslala svečana procesija prema Tepeyacu. Sprijeda je bila nošena

čudesna slika kao zastava. Iza nje su išli bosonogi Biskup, guverner Cortez sa suprugom, suci, kler, puk, Španjolci i Indijanci.

Indijanci su imali loš običaj da prigodom svojih velikih blagdana odapinju strelice. Usuprot izričite zabrane oni se nisu mogli uzdržati od toga običaja prigodom prijenosa čudesne slike. Jedna je strelica zalutala i smrtno ranila jednog čovjeka iz mnoštva. Nastala je velika strka i uzbuđenje.

Jedan je svećenik jedva uspio da među zgrnulim mnoštvom dođe do ranjenika. Izvadio mu je strelicu i zavio ranu. Bio je uvjeren da je ranjenom čovjeku došao posljednji čas života. Svećenik je digao oči prema slici i usred tišine glasno zavapio prema Presvetoj Djevici neka ne dopusti da se ovakva njezina svečanost pretvori u crnu žalost. Smrtno ranjeni na jednom je otvorio oči, usne, pokrenuo rukama i digao se potpuno zdrav. Nastalo je neopisivo odu-

ševljenje, puno vjere i pouzdanja u Presvetu Mariju Guadalupsku.

Slika je bila smještena u eremitaži. Biskup je navijestio da će se izgraditi zgrada dostojna čudesne slike i pozvao vjernike na skupljanje priloga za gradnju. Guverner je također održao govor.

Sveta Marija od Guadalupe je sada u svojoj kućici, skromnoj kao što je i ona uvijek bila skromna.

Njezin je prvi čuvar bio Juan Diego. Rasprodao je svoju imovinu u Tolpetlacu i svoje je siromašno pokućstvo i alat donio u eremitažu. Obradivao je njivu oko eremitaže. Ta je eremitaža bila podignuta na podnožju brijega na mjestu gdje se Presveta Djevica ukazala treći i četvrti put i gdje je stavila ruže u Juanov plašt.

Ovamo su dolazili mnogi hodočas-

nici. Čuvar je izbjegavao svaku pažnju prema sebi. Ona sva pripada samo Gospođi i Vladarici, a on je bio samo njezino oruđe. Svima je preporučivao da nikada ne prođu mimo eremitaže a da je ne dođu posjetiti i moliti pred slikom. Pazio je na red i poštovanje na mjestu posvećenom Presvetoj Mariji Guadalupskoj.

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (1)

Mieczystaw Malinski

TAKO ĆE BITI DOLAZAK SINA ČOVJEČJEGA

Uvijek negdje podrhtava zemlja; uvijek je negdje na svijetu stiska i ljudi umiru od straha; uvijek se negdje narod diže protiv naroda i izbijaju ratovi. Uvijek zvijezde padaju s neba, a sunce il' mjesec znadu pomrčati. I uvijek negdje brat istjeruje rođena brata i djeca dižu ruke na roditelje. Trajno se događa Dolazak Sina čovječjega i sud nad ljudima.

A kad se jednom zatrese zemlja pod našim nogama, kad nas stigne stiska, kad mi budemo izdisali od straha, kad nas rođeni otac bude istjerivao, kad se naša vlastita djeca podignu na nas, kad naša posljednja zvijezda padne s neba – to će biti Dolazak Sina čovječjega i sud nama i našim bližnjima.

1. nedjelja došašća A, Mt 24,37-44

BDIJTE, JER NE ZNATE KAD ĆE SE DOMAĆIN VRATITI

Trudimo se zadržati ravnotežu na žici života. Ti koji si sada zdrav, znaš, svakog se časa možeš razboljeti. Ti koji si sada imućan, zaposlen i dobro plaćen, znaš, za čas možeš ostati na ulici. Ti koji si okružen ljudima što te poštuju, znaš, već slijedećeg trenutka to poštovanje možeš izgubiti. Ti koji živiš, znaš, svaki čas možeš umrijeti.

U cjelovitost ljudske osobe spada i osiguranje vlastite egzistencije. Svaki od nas – bez obzira na dob i stalež – balansira na razapetoj žici života, nad po-

nom egzistencije. Upravo je zato u svakom času, u svakom vremenu, u svakoj životnoj prilici, svakom od nas neophodna uzvišena istina koja je izvor življenja.

1. nedjelja došašća B, Mk 13,33-37

PAZITE NA SE, DA VAM SRCA NE OTEŽAJU

Neprestano nas zaokupljuju naše životne potrebe. Jelo, zdravlje, odjeća, stan, osiguranje budućnosti stalna su tema naših razgovora, razmišljanja, briga. Koliko još, pa će nam to postati jedina tema?

Neprestano pripovijedamo, da ćemo, čim priskrbimo što nam treba, konačno staviti težište na važnije stvari: posvetiti više vremena zajedničkom životu, pisati pisma, otići u posjete, pročitati dobru knjigu, priuštiti si mira, više moliti ...

Varamo se. Ni za što više ne ćemo biti sposobni, nego za ono čime smo se i dosad bavili.

1. nedjelja došašća C, Lk 21,25-28,34-36

ISTINA - ZA KLANJANJE (1)

fra Petar Filić, OFM, Zagreb

GRIJEH PROTIV ISTINE

"Zato kažem vam: svaki će se grijeh i bogohulstvo oprostiti ljudima, ali rekne li tko bogohulstvo protiv Duha, neće se oprostiti. I rekne li tko riječ protiv Sina Čovječjega, oprostit će mu se. Ali tko rekne protiv Duha Svetoga, neće mu se oprostiti ni na ovom svijetu ni u budućem." (Mt 12,31-32)

ZAVRŠETAK PRISPODOBA: NOVE I STARE ISTINE

"Jeste li sve ovo razumjeli?" Odgovore mu: "Jesmo." A on će im: "Stoga svaki pismoznanc upućen u kraljevstvo nebesko sličan je čovjeku domaćinu koji iz svoje riznice iznosi novo i staro." (Mt 13,51-52)

I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu - slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca - pun milosti i istine. (Iv 1,14)

Uistinu, Zakon bijaše dan po Mojsiju, a milost i istina nastala po Isusu Kristu. (Iv 1 17)

Uistinu, tko god čini zlo, mrzi svjetlost i ne dolazi k svjetlosti da se ne razotkriju djela njegova; a tko čini istinu, dolazi k svjetlosti nek bude bjelodano da su djela njegova u Bogu učinjena." (Iv 3,20-21)

On, Isus Krist, dođe kroz vodu i krv. Ne samo u vodi nego - u vodi i krvi. I Duh je koji svjedoči jer Duh je istina. (1Iv 5,6)

"Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu, moji ste učenici; upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi." (Iv 8,31-32)

Odgovori mu Isus: "Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi k Ocu osim po meni. (Iv 14,6)

A kada dođe Branitelj koga ću vam poslati od Oca - Duh Istine koji od Oca izlazi - on će svjedočiti za mene. (Iv 15,26)

No kada dođe on - Duh Istine - upućivat će

vas u svu istinu; jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti što čuje i navješćivat će vam ono što dolazi. (Iv 16,13)

Posveti ih u istini: tvoja je riječ istina. Kao što ti mene posla u svijet tako i ja poslah njih u svijet. I za njih posvećujem samog sebe da i oni budu posvećeni u istini. (Iv 17,17-19)

Nato mu reče Pilat: "Ti si dakle kralj?" Isus odgovori: "Ti kažeš: ja sam kralj. Ja sam se zato rodio i došao na svijet da svjedočim za istinu. Tko je god od istine, sluša moj glas." (Iv 18,37)

OD DVOGLAVOG ORLA DO CRVENOG BARJAKA

P. N. Krasnov

BOLJŠEVIZAM (9)

Osma (i posljednja) knjiga romana

Tko su ta dvanaestorica? Bosjaci.

S cigarom u zubima, zgužvanom kašketom...
Na leđima još da nose žig...
Sloboda, sloboda!
Eh-eh, sve bez krsta -
Tra-ta-ta!

Nasilje, ubojstvo, grabež - sve je to opjevano i opravdano u tom epu.

A gdje je Katka?... Mrtva, mrtva!
S prostrijeljenom glavom!
Je li joj dobro?... No, da, da...
Leži na snijegu ukočena!...
Držite korak revolucije!
Dušmanin bdije!

U Blokovu epu odrazio se i onaj prezir prema Rusiji, kojim su se odlikovali bosjaci - "Spiridonapovoroti". Zar su oni bili kada Rusi, ili makar ruski ljudi? Bili su takovi, koji nisu pamtili rodbine, iz nobile gubernije, iz neznana okruga, iz bezimena sela.

Druže, laćaj se puške! Ne budi lud!
Gađaj u Svetu Rusiju!
Sprijeda,
Odzada!
Eh-eh, sve bez krsta!

U tom, "bez krsta" bila je sva bosjačka snaga, a u tom se očitovala i boljševička snaga.

Zatvarajte spratove,
Idemo u svatove,
Otvorajte podrume
Sad će bosjak da pije!

Bančenje je bilo privlačivost za mladenačke čete Stenjkje Razina; bančenje je postalo

glavnom privlačivosti i boljševička. Zapiši se među komuniste, postani jednim od one "dvanaestorice" i provest ćeš se i razveseliti do mile volje.

Bjež, buržuje, glavom bez obzira!
Na pamuk ću krv ti piti
Za moju jaranicu,
Za moju zvijezdu danicu,
Za ispokoj duše njene!

Poležajev je i sam okušao to čuvstvo pjana bančenja i pljačke. Njemu samome bilo je odvratno to, što se događalo, no svoje je drugove shvaćao. Gladovanje je trajalo dugo. Hranili su se iz kotla nekakvom mutnom čorbom, koja je nosila ime juhe i bila varena od promrzla krumpira. I odjednom su prodrli u bogati, ratom gotovo nedirnuti poljski gradić. Njegova satnija, koju su vodili komunisti, raštrkala se po kućama. Začuli se povici, vapaji, uzdasi, odjeknu jedan, pa drugi, a

onda se sve smiri. Ulice su bile opustjele. Sve se razišlo po kućama. Proteklo je oko jedne ure, - crveni armejac komunist, krasan muškarac od neko tri-deset godina, tip gradskoga najamnoga kočijaša, veseo, rumen, smješkajući se lukavo, dozvao je Poležajeva domahivanjem.

- Izvolite, druže zapovjedniče... Naši se zabavljaju.

Sav komunistički cvijet satnije sabrao se u bogatoj kući. Već su prostirali i stol. Smetene slušničad užurbala se noseći tanjure, čaše i boce. U kutu, na sagovima, među nekakvim svilenim stolićima ležalo je i sjedilo pet mladih djevojčica svezanih ruku. Tri su bile u gimnazijskim odijelima sa crnim pregačama. Dvije u čistim bijelim odjećama. Sve su bile na smrt blijeđe, te su velikim, zaplašenim očima gledale naokolo. Više nisu plakale, jer su bile isplakale sve suze.

Čitav pir rukovodio je Osetrov, pukovnijski drug Poležajeva. Donosili su negdje nabavljene butine, a u kuhinji naglo pekli guske i janjce.

Nastavit će se...

KOD VESELOG FACEBOOKA

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Lijepo uređeno. To je Vaš lokal g. Ustrajnić?

B: Rekoh Antica.

A: Dobro. Onda g. Antica.

B: Ova krčma nije moja. Objekt je u vlasništvu Ministarstva unutar-njih poslova RH.

A: Zar se i policija počela baviti ugostiteljstvom?

B: Štednja moj Kameni. Vlada RH na čelu sa dugovječnim dr. sc. Ivom Sanaderom odlučila je štedjeti, gdje je god to moguće. Tako dođoše na zamisao kako bi i redarstvo moglo jeftinije proizvoditi, pardon pribavljati obavijesti.

A: Radeći u gostionicama?

B: Tako je. Policijski doušnici ionako ne izlaze iz kafića, krčmi, gostionica, restorana, ... Sad je samo potrebno pronaći način kako sve to izvoditi na jednom mjestu. Manje bi se trošilo benzina, ne bi trebalo ljudi za prijenos prislušnih uređaja, a i na „licu mjesta“ mogli bi se, odmah, obavljati obavijesni razgovori.

A: Izgleda dobro je krenuo Karamarko?

B: Kakav Karamarko. Podcjenjuješ Kameni staru gardu. Sve je to izišlo iz one Stipine glave. Dok je, nakon Hrvatskog proljeće, robijao naš Stipica pružao je kažnjenicima pravne usluge. U kaznionici. Dakako, zatvorska uprava bila je s tim oduševljena. Sve na jednom mjestu, kažnjeničko lupetanje, doušničke bilješke, milicijska saslušanja.

A: Sad to Stjepan Mesić, kao predsjednik RH, želi primijeniti po cijeloj

loj Hrvatskoj?

B: Zasad, samo većim gradovima. Nužno je investirati, a Državni proračun je prazan. Mora se raditi na dug, na vjeresiju.

A: Svejedno ova birtija djeluje impresivno.

B: Izgradnju je vodio policijski ravnatelj Vladimir Faber, kooperante je osobno birao ministar Tomislav Karamarko. Radove je izvodio, po preporuci Milana Bandića, nitko drugi do li Darko Turopoljac. Posao onda mora biti kvalitetno obavljen.

A: I Vi se odmah „uselili“.

B: Nego što. Ova je prostorija dodijeljena Novoj ustaškoj stranci, ali se u njoj mogu okupljati i sve druge pronacistički i profašistički usmjerene osobe. Vidiš onaj stol do prozora. Tamo bi trebao odsjedati Mladen Schwartz. Rado bismo našli mjesta za Hrvatski uljudbeni pokret, ali se oni u zadnje vrijeme previše družu s generalom Rojzom.

A: Zamisao je lijepa. Međutim, kako će policija ovamo privući svoje klijente? Hoće li oni znati da se njihovi razgovori prisluškuju i snimaju?

B: Redarstvo više nije glupo. Nudit će se jeftino jelo i piće. Cijene bez ikakve marže. Uz to, svi oni protiv kojih su podignute kaznene prijave i optužnice, odnosno oni koji su već osuđivani, imat će poseban popust. Što se pak samog prisluškivanja tiče, tu nema nikakva novosti. Svi smo mi prisluškivani, i to stalno, pa ovo nije nikakvo iznenađenje. Nikome prisluškivanje i snimanje ne bi trebalo smetati. Posebno stoga, jer

se radi o najnovijim uređajima koji ne zrače. Ovo je mjesto slobode i suradnje.

A: Kako će se na ovaj ambiciozni projekt Ministarstva unutarnjih poslova RH odraziti novi prekršajni zakon? Naime, više se ne će smjeti isticati ustaški simboli, više se ne će smjeti nositi ustaške odore, više se ne će smjeti veličati ustaštvo, posebno pozdravima s podignutom desnom rukom.

B: Sve je u redu. Nacrtr toga zakona dobili smo još u vrijeme Druga Tita. Bilo je, dakle, dovoljno vremena za pripremiti se. Recimo za primjer. Na kapama ćemo nositi crvene pločice, ali s nevidljivim slovom **U**, koje će se moći vidjeti tek uz pomoć posebnih naočala. Naručili smo 4,5 milijuna takvih naočala za Hrvatsku, a kupit ćemo ih i za naše brojne iseljenike. Kape će nam biti dvobojne: crne i crvene. Nosit ćemo ih kao crne, a pred policijom i sucima za prekršaje izvrnut ćemo ih na crvenu stranu. Nadalje, svi naši članovi dobit će besplatno po jednu drvenu ruku.

Kad budu pozdravljali dizat će tobože dvije ruke, a zapravo jednu – onu desnu, pravu. Lijeva će biti drvena. Nevažea.

A: Na sve mislite g. Ustrajnić. Skoro, pa bih i ja poželio biti ustašom. Hvala

Vam na obavijestima. Moram u uredništvo. Dvršavamo Glasnik. Zagnjavio sam Vas.

B: Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

Vladimir Faber

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Listići

Sastojine:

60 dag glatkog brašna, 2 jaja, 1 žličica soli,
1/2 kockice germe, 2 dl mlijeka, 1 žlica kiselog vrhnja,
1 žlica ruma i 1 ulje za pečenje.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada tijesta:

U 2 dl mlijeka staviti 1 jušnu žlicu šećera i 1/2 kockice germe da se otopi.

U posudu staviti 60 dag brašna, 1 žličicu soli, 2 jušne žlice kiselog vrhnja, 1 žlicu ruma i 2 jaja, te dodati otoplenu germu u mlijeku. Zamijesiti tijesto. Ostaviti 15-20 minuta da uskisine. Zatim razvaljati na 1 cm debljine, premazati mašću (može umjesto masti i maslac), te preklapati i ponovno razvaljati. To preklapanje ponoviti 3 puta. Zadnji put kad se razvalja izrezati na kocke 10 x 5 cm.

Peči na vreloj masnoći.

Može se posuti sitnim šećerom.

Dobar tek!

JESMO LI MI DVA RAZLIČITA TABORA?

Gospodine Dragun,

Drago mi je da anti-udbaški nastrojeni Hrvati, poput Vas, prepoznaju činjenicu da i u hrvatskom (a ovdje iz Bosne sam svjedokom, o čemu godinama i pišem, i u bošnjačkom) narodu, i od 1990. godine vladaju strogi udbaši, na samom vrhu piramide. Borba protiv njih nije efektivna ako se neki drugi totalitarizmi uzimaju kao uzor i njeguju, pa i oni iz Drugog svjetskog rata. Ali, to je moje osobno mišljenje koje apsolutno ne želim nikome niti nuditi, niti naročito preporučivati. Za mene je pravaška ideja stara onoliko koliko i za svakog drugog poznavaoa, a to je oko 150 godina, pa je vrijedno ponekad pročitati šta u ovoj 2008. godini misle potpuni ili djelomični sljedbenici te ideje. To je u sklopu istraživanja neophodno da ponekad učinim, u sklopu svoje borbe za Republiku Bosnu i Hercegovinu, kako je internacionalno priznata 1992. godine.

Nemam namjeru Vama i Vašoj uredničkoj politici ništa naročito sugerirati, niti voditi debate, a niti se miješati u unutarnje stvari Republike Hrvatske, jer je to problem Hrvata, kojeg oni međusobno moraju rješavati bez ikakve intervencije izvana, pa i BiH. Interesira me samo hrvatska politika vezana sa Bosnom i Hercegovinom. Znam da je HDZ od svog stvaranja, krenula u srpsko-hrvatski dogovor protiv Republike BiH i njenih odanih građana, pogotovo i ciljano onih Bosanaca i Hercegovaca kojima je porijeklo i profil iz bošnjačkog naroda; ali su "nagazili" i one Hrvate koji su pokazali odanost Republici BiH, pa ih kao takve i ubijali (npr. zlikovačko ubojstvo gen. Blaža Kraljevića, 1992. i slično).

Ipak, kako mnogi od nas koriste Internet kao svoj medijski prozor u svijet, što je veoma dragocjeno, a i kako sam slučajno ovih dana gledao ovdje u Sarajevu emisiju Hrvatske TV, u kojoj su gostovali neki policajci, pravnici i komunističko-udbaško-

masonski svinjar Puhovski, sjetio sam se i Vašeg glasnika i Web sajta. Naime, očigledno je da je masonska propagandna mašinerija, prakticirana i naučena i od strane komunističkih, udbaških kadrova desetljećima (oni su komunizam i stvorili), iskoristila svoj standardni trik. Stvorila je "tezu" u vidu dosta prozirne provokacije (slika Sanadera sa kukastim križem, postavljena na Internet blogu nekog momka iz SDP-a, sa hapšenjem i progonom koji je uslijedio), a zatim je po svom masonsko-komunističko-udbaškom metodu "teza-antiteza-sinteza", stvorila "antitezu" u vidu policijsko-sudskog progona te osobe "jer je koristila nacističke simbole" (iako to izgleda više kao politička farsa na račun Sanadera i sličnih masonsko-jezuitskih agenata) – da bi na toj emisiji HTV, Puhovski jedva dočekao da diktira "sintezu" (nabačena mu je lopta pred gol, da ostvari taj zgoditak - tu poželjnu sintezu!), koja se sastoji u, prema Puhovskom, konačnom rješenju (tako vještački i provokatorski stvorenog) problema na taj način, prema Puhovskom, da se žestoko cenzurira internet kod vas; da se policija "politizira" (kao tobože sada nije politizirana), i to tako da upada ljudima u domove i hapsi ih pod raznim optužbama za pisanje na internetu. Dakle, ono što se u Sjedinjenim državama na jedvite jade i dalje održava na snazi u narodu kao "First amendment" Američkog ustava, tj. sloboda govora – kod vas se uskoro udbaški gasi. Nije moguće na to ostati "slijep i gluhi", pogotovo jer slutim da će se to primijeniti ubrzo i u Bosni i Hercegovini. Kao branitelj Republike BiH, smatram ukidanje slobode govora u Hrvatskoj na internetu, zlokobnom naznakom onoga što će uskoro primijeniti i ovdje u BiH.

Naglasio sam da Vam ne želim ništa sugerirati po pitanju obrade tema u Vašem glasniku i uredničkoj politici, jer je jasno da Vi i ja dolazimo iz drugačijih političkih, ideoloških tabora po nekim pitanjima, te je nepotrebno otpočinjati prepirke, debate i lansirati kritike sa bilo koje strane. Sasvim je dovoljno, sa ove strane gledano, da Vi ipak imate jednu zajedničku crtu sa mojom, koju mogu totalno pozdraviti, a to je da znamo – i eksponiramo javno (!) – da smo u kandžama udbaških struktura, kako mi to ovdje u Bosni obično kažemo i napišemo (rijetki među nama, nažalost). Ta se struktura kod nas manifestira kroz ama baš sve političke stranke u BiH, uključujući i HDZ BiH koja očigledno ruši Republiku BiH od samog početka, od 1990. godine i nadalje.

Ipak, ako mi dozvolite tu trenutnu slobodu, sugerirao bih Vam da je Drugi svjetski rat davno okon-

čan, da će se o njemu sa raznih strana, tačaka gledišta, političkih odn. ideoloških platformi, mnogo toga još napisati, kazati, itd. Ipak, to je davno okončan rat; dok je rat kojega mi u raznim oblicima vodimo danas za slobodu domovine od udbaških, oligarhijskih struktura i metoda, nešto na što se treba više fokusirati. Braniocima odn. patriotima države Bosne i Hercegovine nije nikada odgovarao niti velikosrpski, niti velikohrvatski projekt bilo kojeg profila. Mi smo za Republiku Bosnu i Hercegovinu, a ne za NDH ili bilo koju veliku Srbiju. Mi smo protiv prisvajanja BiH na temelju ideje NDH i protiv podjele BiH na temelju dogovora Cvetković-Maček iz 1939. godine, kojega su početkom 1991. godine u Karađorđevu obnovili Slobodan Milošević i Franjo Tuđman i krvavo proveli protiv RBiH od tada, što je i danas hrvatska politika u BiH, koja djeluje preko HDZ-a. Nama je velikosrpski projekt 1990 i 1991 godine ponudio savez, ali smo ga mi odbili.

Vidjeli ste ovih dana kako je pripadnik udbaških struktura Jugoslavije, koji je u njoj bio visoko rangirani uposlenik vojno-industrijskog kompleksa "Soko" u Mostaru, Dragan Čović, lider HDZ BiH, otišao na dogovor sa četnikom Miloradom Dodikom i četničkim slugom Sulejmanom Tihićem (SDA), da unište državu BiH do kraja, u Odžaku. Sve to trebamo odbaciti, te je stoga opcija gledanja u budućnost, koja bi nastojala stvoriti slobodnu Republiku Hrvatsku i slobodnu Republiku BiH, najbolja.

Sa ovim riječima Vas pozdravljam,

Sven Rustempašić
Sven@epn.ba

BEZ ČLANAKA NA ĆIRILICI, MOLIMI

Nisam protiv prijama Glasnika samo jednom tjedno, ali nisam sretan kako se netko tamo kod Vas obraća bezobrazno (ne bezobzirno) i bahato. Vjerujem da to nije rječnik gđina Tomislava Draguna, već nekog nepristojnoga u Vašoj redakciji.

Ujedno, a već sam naputio kritiku, ne samo da mi nije bilo drago vidjeti članak na ćirilici u jednom od vaših tjednika, nego mi se ne sviđa ni i jezik kojim pišete ili prenosite iz srpskih ili bosanskih tiskovina. Znam da ste domoljubi, i zato ne shvaćam da je veliki dio vaših članaka pisan nekakvim jugoslavenkim jezikom. Ako već prenosite original izvadke, to se stavlja pod navodne znakove, sve ostalo treba biti pisano čistim hrvatskim jezikom, osim ako i Vi ne smatrate da je vaš tjednik (koji ima i vrlo interesantnih članaka, povijesno korisnih), namijenjen

nekakvom zapadnom Balkanu ili bivšoj nakaradnoj jugotvorevini. Imate valjda recenzora ili prof. hrvatskog jezika, jer dosta nam je bilo srpskohrvatskoga ili po novom SHBC jezika.

Ljutili se Vi ili ne, ova primjedba je dobronamjerna i ukoliko nastavite pisati članke na SHBC, hvala, neću čitati više takvu tjednu tiskovinu.

Michael Pack, UK
didi@tesco.net

RADO ČITAM JEVREMA BRKOVIĆA NA CRNOGORSKOM JEZIKU

Dragi g. Pack,

Sigurno Vas i slažem se s Vama. Isuviše me je koštala borba za Hrvatsku, a da bih bio protiv ičega što nju čini onim što jeste. Posebno kad je u pitanju jezik.

Nu, nikada neću zaboraviti beogradske časopisne nakladnike, koji su objavljivali moje priloge, kad mi je to teško bilo ostvariti u Hrvatskoj.

Nikada jezično nisu popravljali ono što sam napisao – na čistom hrvatskom jeziku, iako ponekad i na ćirilici. Bila su to za mene vrlo nezgodna vremena, ali i vremena, često, dobrih ljudi.

Zar da ja na hrvatski prevodim Jevrema Brkovića, velikog hrvatskog prijatelja, recimo i u najgorim danima Domovinskog rata. Nastojmo stoga biti nesebični. Zar 90 % tekstova u Glasniku nije napisano na istinskom hrvatskom jeziku. Naravno, u onoj mjeri koliko smo to mogući učiniti.

Sve najbolje Vam želi

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik Glasnika

DRUŠTVO HRVATSKIH KNJIŽEVNIKA

Zagreb, Trg bana Jelačića 7/I

***Susreti u DHK* - Tribina**

Pozivamo Vas
na predstavljanje nove knjige

Mile Pešorde

BAŠČANSKA PLOČA, POEMA

Alfa, Zagreb, 2008.

„Istodobno nacionalan i univerzalan, koristeći brojne toponime hrvatske zemlje kao metonime nacionalnoga identiteta u prostoru i vremenu s jedne, te univerzalne topose ljudske svijesti o patnji i prkosu, o prolaznosti i trajnosti, o zlu i dobru, o grijehu i i skupljenju s druge strane, Pešorda postiže konzistentnu i inspirativnu sintezu duha i riječi, hrvatske povijesti i suvremenosti, zajednice i pojedinca.“

B. Petrač (iz pogovora knjizi)

Knjigu će predstaviti:

Joja Ricov, književnik

Đuro Vidmarović, književni kritičar

Božidar Petrač, urednik

i autor

dramski umjetnik Vinko Kraljević

knjigu je oslikao akademski slikar **Luka Petrač**

Voditelj Tribine DHK Tito Bilopavlović

**Radujemo se Vašem dolasku u DHK,
u srijedu, 3. prosinca 2008. u 12 sati!**

**Hrvatski
uljudbeni
pokret**

**Udruga za zaštitu prava
građana**

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragon.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

Poslovna savjetovanja

Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković